

မြေလုံသွယ်



BURMESE CLASSIC



မုန်းသွားမှာလည်းစိုး

- စာမူခွင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၀၅၁၀၀၇
- ဗျက်နှာစုံခွင့်ဖြုတ်ချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၅၅၁၁၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
ဝထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အပုံဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ခံဝယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE CLASSIC



အခန်း (၁)

နုတို့အိမ်ကို ဧည့်သည်လာမည်ဆို၍ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်
ရှင်နေကြသည်။ ပြင်ကြဆင်ကြ ရှင်းကြလင်းကြနှင့် ဘယ်သူမှ
အားနေရသည်မရှိ။ လာမည့်ဧည့်သည်က ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ဗြိတိက
ဆက်လှေသူဌေးဟု ဆိုသည်။



နုမှာ မာမိနှင့် မမယုတို့ စိတ်တိုင်းမကျမချင်း တစ်အိမ်
အား နေရာအနှံ့ အိမ်ဖော်မလေး အစမ်းနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်အောက်
ထပ် ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် မအားရသလို ကြီးကြီးပုနှင့်
အေးအေးတွတ်တို့မှာလည်း အိမ်ကြီးရှင်များ အလိုကျ ခိုင်းစေသမျှ
ဆင်တိုင်ကြခြင်းဖြင့် အနားမရကြပါ။

မမယုနှင့် မာမိက ပါးစပ်က အမိန့်ပေးရုံ ပေးကြတာဖြစ်
အသို တကယ်လက်တွေ့လုပ်ရသူတွေက နု၊ ကြီးကြီးပု၊ အစမ်း
နှင့် ဦးတွတ်တို့သာ။

“ကြည့်ပါဦးမာမိ...ဘာများလိုသေးလဲလို့”

မမယုက နုတို့ အချိန်ယူပြင်ဆင်ထားသမျှ လက်ရာများ

ကို စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သည့် အမှုအရာဖြင့် မာမိကို ခေါ်ပြနေရာ နုမှာ မမယုအကြိုက်ဖြစ်အောင် ပြင်ရဆင်ရနှင့် ဖတ်ဖတ်မောထား သမျှ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေမိသည်။

အခုချိန်ထိ ဘာကိုမှ စိတ်အလိုမကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ်နှင့် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးကွယ်... နုလေးပြင်ဆင်ထားတာ လည်း ကောင်းသားပဲ”

“ယုတော့ ဟိုထောင့်က ပန်းအိုးကြီးကို တခြားကို ရွှေ့လိုက်ချင်တယ် မာမိ”

နုသည် မမယုစကားကြောင့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ သူမစိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်ထားသည့် ပန်းအိုးရှိရာကို ကြည့်ကာ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နုကဖြင့် အလှကြိုက်သည့် မမယုအတွက် စေတနာနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အချိန်ယူပြီး ကြိုးစားပြင်ဆင် ထားလိုက်ရတာ။

မမယုကတော့ ထိုပန်းအိုးကြီးကို မကြိုက်ပါလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရ၊ ဒီပန်းအိုးကြီး ဒီနေရာထားတာ လှပါတယ်”

“ယု မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းများ ထောဆန်နေသလားလဲ ပါ မာမိ”

“အိုကွယ်... သမီးစိတ်ထဲထင်နေလို့ပါ။ မာမိတော့ ကြိုက် တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း မာမိသဘောပဲလေ၊ ဧည့်သည်အိပ်ခန်းကို ရော့ သေချာပြင်ဆင်ထားပြီးပြီလား နု”

“ဟုတ်ကဲ့ မမယု”

“ယုသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး... သမီးနုက မာမိအတွက် သံပရာရည် လေး ဖျော်ပေးပါဦးကွယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် ရတာ မာမိဖြင့် ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာပဲ”

ခေါ်ခင်မမက နီးရာဆိုဖာတစ်လုံးပေါ် ခြေပြစ်လက်ပြစ် ဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်မောလူမောဖြင့် ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုက သူမ မာမိထံမှ ညည်းညူသံကို ကြားသော်လည်း ဂရုမစိုက်သလို လှည့်ကြည့်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ အပေါ်ထပ်ရှိ ဧည့်သည့်အတွက် သီးသန့်ပြင်ထားသည့် အိပ်ခန်းကို ကြည့်ရှုရန် လှပကျော့ရှင်းသော အမှုအရာဖြင့် သွက်လက်စွာ တက်သွားပါသည်။

နုမှာသာ မာမိအတွက် သူမကိုယ်တိုင် ဖျော်ထားသည့် သံပရာရည်ခွက်လေးကို မာမိလက်ထဲအရောက် ကြင်နာယုယစွာ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း မာမိနားရှိ ခုံတစ်လုံးမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

မာမိက နုဖျော်ပေးသော သံပရာရည်ကို တစ်ခွက်လုံး ပြောင်စင်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသာချလိုက်သည်နှင့် နုက မာမိမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“မာမိ”



“ဟင်...ဘာလဲနဲ့”

“ညော်သည့်သူဌေး လာမယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ တစ်အိမ်လုံး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပျာယာခတ်နေရတာလဲလို့၊ နဖြင့် မာမိတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှစဉ်း နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

နက သူမ မာမိအပါအဝင် တစ်အိမ်လုံးကို ဤမျှဒုက္ခပေးရပါမည်လားဟု သူမတို့အိမ်ကို ရောက်မလာသေးသော သူဌေးဆိုသူကို အခုထဲက ကြိုတင်စိတ်ဆိုးလျက် ရှိနေပါသည်။

နတို့မှာ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရနှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုစက်လှေသူဌေးလာမည့် အကြောင်းနှင့် ၎င်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ပြန်လည်၍ နေရာချရ ပြင်ရဆင်ရနှင့် အလုပ်များ ဗျာများနေရခြင်းကိုလည်း သဘောမတွေ့လှချေ။

ထိုကြောင့်ပင် သူမ နားမလည်နိုင်သော မေးခွန်းကို မိခင် ဖြစ်သူအား နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုနှင့် မကြည့်မသာလေး ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪကွယ်...ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့အိမ်ကိုလည်း မာမိတို့ ရောက်ဖူးနေတာပဲ ကိုယ်အိမ်ကိုလာတော့ မာမိတို့လည်း ပြန်ပြီး ဂရုစိုက် ပြုစုရမှာပေါ့”

“အင်းလေ”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ဘာသာ ဟိုတယ်တစ်ခုခုကို သွားတည်းပါစေပေါ့လို့၊ နတို့မှာ အဲဒီလူကြီးကြောင့် မောလှပြီ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဪ...နုလေး...နုလေး”

မာမိက ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် နကို ကြည့်ကာ ဘာမှမသိနားမလည်သော နပါလားဆိုသည့် အတွေးဖြင့် သမီးငယ်နု၏ ဦးခေါင်းလေးကို ဖြူဖုတ်ရင်း ရယ်ပါသည်။

“သမီးလေးက ငယ်သေးတော့ ဘာမှမသိပါဘူးကွယ် သူဌေးကို ဒီမှာတည်းအောင် မနည်းပြောထားရတာကွဲ့၊ ဒါတောင် သူဌေးက မာမိတို့အိမ်မှာ တည်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးဒက်ဒီကို အားနာခင်မင်လွန်းလို့သာ လက်ခံရတာ သိလား”

“အဲမယ်...နတို့အိမ်ကိုများ အဲဒီသူဌေးက မတည်းချင်လောက်အောင် သူက ဘယ်လောက်များ ချမ်းသာနေလို့လဲလို့ နတို့ ဒက်ဒီကိုများ မှီနိုင်ဦးမှာလား ဟွန်း”

နမှာ သူဌေးဆိုသူက သူမတို့အိမ်မှာပင် မတည်းချင်ပါ။ န ဒက်ဒီကို ခင်မင်အားနာ၍သာ လက်ခံရသည်ဆိုတာနှင့်ပင် နှက်နာလှလှပေးမှာ ညှိနေပါပြီ။ နတို့မိသားစုမှာ တော်ရုံချမ်းသာကြသူများ မဟုတ်။

စီးပွားရေးလောကမှာ ဒက်ဒီဦးသင်းမောင်ဆိုလျှင် မသိသူမရှိ။ ကိုယ်ပိုင်စက်ရုံ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်သလို လက်ရှိလုပ်ငန်းများစွာ လည်ပတ်လုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်။ မိခင်ခြားကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်ပမာ အမြဲသွားလာနေသူ ဖြစ်သဖြင့် နတို့ အိမ်ကြီးမှာလည်း အပြင်အဆင် အထားအသိုတွေကအစ၊

www.burmeseclassic.com

အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး အစိုးတန်ပစ္စည်းများ ခေတ်မီဆန်းသစ်သော ပစ္စည်းတွေနှင့်သာ ထုံမွန်းထားရှိသူဖြစ်သည်။

နုတို့အိမ်ကို ရောက်ဖူးသူတိုင်း နုတို့အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုအပေါင်းကို အားကျချီးမွမ်းကြသူတွေချည်း။ ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာပင် မတည်းခိုလိုပါဆိုသော စည်သည့်သူဌေးဆိုသူမှာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်မည်နည်း။

အစတုန်းကတော့ တစ်အိမ်လုံး ဖျာယာခတ်ပြီး မအားလပ်နိုင်အောင် အလုပ်များကြရသဖြင့် စက်လှေသူဌေးဆိုသူကို စိတ်ဆိုးမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် နုတို့မှာ ဖတ်ဖတ်မောရသည်။ မမယု စိတ်တိုင်းမကျမခြင်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရသည့်အတွက်လည်း လူရော စိတ်ရော ပင်ပန်းကြရသည်။

ထိုကြောင့် သူဌေးဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသူရှိလည်းဟု စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် တွေးမိပြီး သဘောမကျဖြစ်မိသည်။

အခုတော့ ထိုသို့ပင်မဟုတ်တော့။

နုတို့အိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က မနည်းပြောထားရသည်ဆိုသဖြင့် ထိုသူဌေးဆိုသူကို ပို၍ စိတ်ထဲက ကြည့်မရချင်တော့။ ထိုသူဌေးကို နု ဒက်ဒီလောဘက်များ ချမ်းသာနိုင်လိုလားဟု ဆိုလိုက်ရာ မာမီမှာ သူ့သမီး နု စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံကို သဘောကျ၍ မဆုံးတော့ချေ။

“ဟော့...ဟိုမှာ နု ဒက်ဒီပြန်လာပြီ သွားကြိုချည်”

သွား... သွား”

နုသည် မာမီစကားကို စိတ်ဝယ်မကျေနပ်လှသော်လည်း ခြံထဲကို ချိုးကွေ့ဝင်လာနေပြီဖြစ်သော ဒက်ဒီကားဖြူကြီးကို မြင်လိုက်ရတာမို့ မာမီကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဒက်ဒီကို ကြိုရန် အိမ်ပေါက်ဝကို ထွက်ခဲ့သည်။

“ကျီး”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံနှင့်အတူ ကားပေါ်က ဒက်ဒီဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မာမီပြောသည့်အတိုင်းပင် ဒက်ဒီလက်ထဲကအိတ်ကို ဆွဲယူကြိုဆိုလိုက်သည်။

“နုကို အိတ်ပေး ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီသမီးနုလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲဟေ့ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီက သမီးလေးကိုချစ်ရတာ”

“ဒါဖြင့်...ရှင်က ခင်သမီးကြီးကိုတော့ မချစ်တော့ဘူး ပေါ့ဟုတ်လား”

“ချစ်ပါတယ်ဗျာ... သမီးကြီးရော သမီးလေးရော နှစ်ယောက်စလုံး ဒက်ဒီ အသည်းတွေချည်းပဲ”

“မာမီကြတော့ရော ဒက်ဒီ”

“နုလေး မာမီကြတော့ ဒက်ဒီ အသည်းကြီးပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မာမီကြီး”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်... ဟုတ်ပါသတဲ့”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”



“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ချိုလွင်သာယာသော မိသားစုကြည်နူးစွာ ရယ်ဖော်လိုက်သံက ဧည့်ခန်းမဆောင်အတွင်း ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိစွာ ဖျံ့လွင့်သွားသည်။ ဤသည်က နုတို့မိသားစု ဖွဲ့စည်းမှုဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမီ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ကြတာမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရန်ဖြစ်စကားများကြတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပါ။

ချစ်မေတ္တာ အရင်းခံကြရုံမက တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်လည်း သစ္စာထား အပြန်အလှန် နာလည်မှုရှိကြခြင်းကြောင့် မိသားစုအားလုံး စိတ်နှလုံး အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ကြခြင်းဆိုလည်း မမှားပါ။

“မာမီကြီးရေ...ဦးကောင်းမြတ် မနက်ဖြန် ဖလိုက်နဲ့ လာလိမ့်မယ်ဟေ့၊ လေယာဉ်ကွင်းကို သမီးကြီးယူနဲ့အတူ သွားကြိုဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားခိုင်းလိုက်ပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ...သမီးကြီးယုကို ခင်ပြောလိုက်ပါ မယ်”

ဒက်ဒီအသံက အားတက်သရောရှိလှသလို မာမီမျက်နှာကလည်း လင်းလက်ဖျော်ရွှင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် နုတို့မိသားစုအတွက် ဗြိတိမှစက်လှေသူဌေး ဆိုသူမှာ အဘယ်မျှ အရေးပါလှသည်ကို ပြောပြနေသကဲ့သို့တည်း။

နာမည်က ဦးကောင်းမြတ်ဆိုပါလား။

ဦးကောင်းမြတ်ဆိုသည့် နာမည်ကို နုထမဆုံး ကြားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးနု...ဒက်ဒီအတွက် အအေးတစ်ခုခု လုပ်ပေးထားလိုက်ဟုတ်လား၊ မာမီကိုယ်တိုင် သမီးရဲ့ မမယုအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ သွားစိစဉ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“ခင်ရေ...သမီးကြီးယုကို ပြောဆိုစရာရှိတာတွေကိုပါ တစ်ခါထဲ ပြောဆိုထားနော်၊ ဦးကောင်းမြတ်ရေမှာ စိတ်ပျက်အောင် တစ်ခုမှ မလုပ်မိစေနဲ့လို့”

“အမလေးရှင်...သမီးကြီးယုအကြောင်းလည်း ရှင်ကိုယ်တိုင်သိရက်သားနဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်က အလှတူရင်မပါရှင်၊ သမီးကြီးယုဆိုရင် လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ဟုတ်ပါပြီ၊ မာမီကြီးကိုယ်တိုင် နဲ့ဒါတွေ သဘောပေါက်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

“သိပါတယ်ရှင်...သိပါတယ်”

ဒက်ဒီစကားကို မာမီက ကျေကျေနပ်နပ် အမူအရာနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးရန်တွေ့ကာ မမယုရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားချိန်မှာ ကြီးကြီးပုက သံပရာရည်ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်လေးနှင့် နုတို့ သားအဖနား ရောက်လာပါသည်။

“ရှော...မောင်သင်းမောင်၊ အမောပြေ သံပရာရည် အေးအေးလေး အရင်သောက်ဦး”

“ဘယ်လိုလဲ မမယု၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စရော အားလုံးအသင့် ဖြစ်ရဲ့လား။”

ဦးသင်းမောင်က ဒေါ်ပုလက်ထဲက အအေးခွက်ကို လှမ်းယူရင်း မေးလိုက်ချိန်မှာ နုက ဒက်ဒီလက်ဆွဲအိတ်ကို နေရာ တကျထားပြီး ဒက်ဒီအနား ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ပုက ဦးသင်းမောင်တို့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ထဲက ဦးသင်းမောင်တို့အိမ်မှာ အိမ်အကူအဖြစ် လာနေပေးရင်း ကားဒရိုင် ဘာ ဦးတွတ်နှင့် အကြောင်းပါတာ နှုတ်မိသားစုနှင့် အတူနေသူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ပုတို့က သားသမီးမရသဖြင့် နုနှင့်ယုတို့မှာ ကြီးပု လက်ပေါ်တွင် ကြီးမြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်သည်။

“ယုတို့ သားအမိတစ်တွေ တစ်ချိန်လုံး စီမံနေတာပဲ ကွယ်၊ သူဌေးလာရင်လည်း မောင်သင်းမောင် ပြောတဲ့အတိုင်း သူတို့ပဲ စီမံကွပ်ကဲကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။”

“အထူးသဖြင့်တော့ ယု စိတ်တိုင်းကျဖို့ကံသာ ပိုအရေး ကြီးတာပါကွယ်၊ စည်သည့်ဆိုတာက အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်တာပဲ မဟုတ်လား အိမ်မှာကျန်နေရစ်တဲ့ ယု စိတ်ချမ်းသာဖို့ကသာ ပိုအရေးကြီးတာပါ။”

ကြီးပုက မမယု သဘောကို သိထားသူပီပီ လိုရင်းကိုသာ ရွေးပြောလိုက်ခြင်းဟု နု သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မမယုက နုနှင့်ညီမသာဆိုသည် ရုပ်ရည်ရော အမူအကျင့်ရော ဘာတစ်ခုမှ

တူသည်မဟုတ်။

နုက လူတွေအပေါ်မှာ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြုမူပြောဆို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်သလောက် မမယု စိတ်ကြံတော့ နုနှင့်တူ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေနှင့် စိတ်ထဲ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ကို ဘယ်သူမှ အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်။

“မနက်ဖြန်တော့ ဦးကောင်းမြတ်ရောက်ပါပြီလေ၊ မမယု တို့လည်း ကြာကြာမမောရတော့ပါဘူး။”

“နေပါဦး ဒက်ဒီရဲ့ နမသီလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ အဲဒီ သူဌေးဆိုတဲ့ လူကြီးက ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။”

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး၊ သမီးနုက ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း ဆိုရင် ဘာများပြောလို့လဲ။”

“သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲလို့ ပြောမလို့ပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့။”

“ဟောဗျာ...သမီးက ဦးကောင်းမြတ်ကို သိလို့လား။”

နုတစ်မီးလေးကို စုထောင့်လျက် သူတို့အားလုံး အရေး ဘယူ ဂရုတစိုက်လုပ်နေသော သူဌေးဦးကောင်းမြတ်လို လူ တစ်ယောက်ကို အိမ်မှာ အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံး သမီးငယ်နုက နုတ်တရက်ကြီး ဝေဖန်ပြစ်စာင်လိုက်တာမို့ ဦးသင်းမောင်ကိုယ်တိုင် အဆုံတသြကြီး ဖြစ်သွားကာ သမီးငယ်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက် ခဲ့၏။

“လူတို့တော့ နုလည်းမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အန်ကယ်ဦးဘထိုက်လိုမျိုး ပိုက်ရွဲ့ထိ ထိပ်ပြောင်



ပြောင် နှုတ်ခမ်းမွေး ကော့ကော့ကြီးနဲ့ပဲ နေမှာပေါ့လို့”

“ကောင်းဗျာ”

“ဒက်ဒီသမီးနဲ့ ပြောတာကိုသာ ဦးကောင်းမြတ်ကြားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေမရှိတဲ့ ချောင်းထဲခုန်ချပြီး သတ်သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အဟား...ဟား...ဟား”

ဒက်ဒီက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်စရာရှိလျှင် အားပါးတရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အသံပြကြီးနှင့် ရယ်ပါသည်။ နုနာသာ သူမ စကား ဤမျှရယ်ရပါမည်လားဟု ဒက်ဒီကို နှုတ်ခမ်းတူစူဖြင့် စိတ်ဆိုးနေမိပါသည်။

“နပြောတာ ဘာများရယ်စရာပါလို့လဲ ဒက်ဒီရဲ့၊ အဲဒီ လူကြီးက နုတို့အိမ်မှာ မတည်းချင်ဘူးလို့လဲ မာမိက ပြောတယ်”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဦးကောင်းမြတ်က ဒက်ဒီကို ခင်မင်လို့ သူ့ခမျာ ဒက်ဒီတို့အိမ်မှာ အားနာနာနဲ့ တည်ဆဲ ရှာမှာ”

“အို...ဒက်ဒီကလည်း၊ သူမနုတို့အိမ်ကို မတည်းချင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ သူ့သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားပါစေပေါ့လို့”

“သမီးလေး မသိပါဘူးကွယ်၊ လာပြန်ပြီ ဒီစကား ဒက်ဒီရော မာမိပါ နုဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် နုမသိပါဘူးကွယ်။ သမီးမသိပါဘူးကွယ်ဟု ပြောတာမျိုး မကြိုက်ဆုံးသော စကားဖြစ်သည်။

“နုသိပါတယ် ဒက်ဒီရဲ့၊ ဒက်ဒီတို့က နု ဘာပြောပြော နုမသိပါဘူး၊ သမီးမသိပါဘူးနဲ့ နုကိုများ ကလေးကျနေတာပဲ”

“နု အားလုံးသိတယ်သိလား”

ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းကို အစွမ်းကုန် စုထော်ထားသော နုပုပ်ကောက်ချိတ်နေသော သမီးငယ်ကိုကြည့်ကာ ဦးသင်းမောင်မှာ နှုတ်ခမ်းပြုံးလိုက်ပါသည်။

သူမကို လူရာမသွင်းဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ပစ်ပယ် ထားခြင်းကို နုရင်မှာ ခံပြင်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ကျိတ်ပြီး ဝမ်းနည်း ဆုံးနိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒက်ဒီသမီးလေး နု အားလုံးကို သိပါတယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး လူကြီးပါတဲ့ သတ်ပြီလား”

“ကဲ...ဒက်ဒီအတွက် လဲဖို့အဝတ်ထုတ်ပေးပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်”

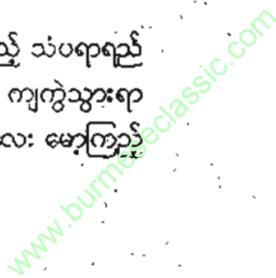
“ရုန်း”

“ခွမ်း”

“ဟဲ့...ကွဲပါပြီတော်”

“အို”

နုမှာနေရာကအထဲ ဒက်ဒီသောက်ထားသည့် သံပရာရည် ခြောက်ကို လက်နှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျကွဲသွားရာ ဒက်ဒီကြီးနှင့် ကြီးပုမျက်နှာကို အလန်တကြားလေး မော့ကြည့်၍ နုမသိပါသည်။



“နုလေး...လက်ချက်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော မာမိက ခပ်ဖြိုးဖြိုး အမူအရာ ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါမဲ့ရှိတာပေါ့ ခင်ဗွန်ရယ်၊ အစမ်းရေ ဒီမှာ ညည်း မမနု လက်ချက်နဲ့ ကွဲသွားတဲ့ ဖန်ခွက်အကွဲတွေ လာသိမ်းလှည့် ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးပု”

“သမီးနု...အပေါ်မှာ သမီးမမထု ခေါ်နေတယ် သူ လိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

“ကဲ...လာ...ဒက်ဒီကြီး၊ ရှင့်အတွက် အဝတ်ထဲ ကျွန်မပဲ ထုတ်ပေးမယ်”

မာမိဦးဆောင်ရာနောက်ကို ဒက်ဒီလိုက်သွားချိန်မှာ နုလေး မမယု စောင့်နေသည့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

လှေကားဘက်ဝက်အရောက်မှာ အောက်ထပ်က ဒက်ဒီ ရယ်သံဝါကြီးကို ကြားလိုက်ရတာမို့ မာမိနှင့် နုအကြောင်းပြော ရယ်နေတာနေမှာဟုတွေးရင်း နုမှာ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရုန်းမော တစ်ယောက်တည်း လှေကားအလယ်မှာရပ်ကာ နှုတ်ခမ်းထော စုထောက်ထားလိုက်မိပါတော့သည်။



အခန်း (၂)

“ဖန်ခွက်ခွဲခဲ့ပြန်ပြီလား နု”

“မတော်တဆဖြစ်တာပါ မမယုကလည်း”

ယုက သူမ မျက်စိရေက ညီမဖြစ်သူနုကို စေ့စေ့ကြည့် ဖြင့် သက်ဖြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ အသက်ချင်း ငါးနှစ်ကျော်ကွာ ခြားသည့် ညီမဖြစ်သူနုကို ယု ဘာတစ်ခုမှ အားမရ။

ယုက ညီမဖြစ်သူနုကို နေရာတကာ သူ့လိုတော်စေတတ် အချင်သည်။ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်မားမားနေပြီး အပေါင်းအသင်း ဆိုင်းတာကအစ လူရွေးပြီးပေါင်းတာမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

ယုဆိုလျှင် အပတ်အစားကအစ၊ အစားအသောက် အနေ အထိုင် ပြုမူပြောဆိုလှုပ်ရှားတာအားလုံး ဘယ်သူနှင့်မျှမတူ။

တော်ရုံလူနှင့်လည်း အရောတဝင် စကားပြောတာမျိုး မဟုတ်။ လူတွေကို အဆင့်အတန်းခွဲပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သူ မဖြစ်။ သူမကိုယ်သူမ အင်မတန်ဂရုစိုက်၍ အလေးအနက် တန်ဖိုး သိသူမျိုး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ယုက အတ္တကြီးသလို ပညာမာန လှပသော ရုပ်ရည်အလှအပ၊ ချမ်းသာဖြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ပင်ကိုယ်မာနရှိသူဆိုလည်း မမှားချေ။

နုကတော့ ယုလို့မဟုတ်။

ယု ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်လာချိန်မှာ နုက ဆယ်တန်းအောင်သည်ဆိုရုံလေး အောင်သည်။ တွေ့ရာ အပေါင်းအသင်းပေါင်းသလို၊ ဖြစ်သလိုဝတ်စားပြုမူနေထိုင်သူအဖြစ် နုကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျ။

နုနှင့်ရွယ်တူ တခြားသူတွေ ဆင်တန်းပေါင်းစုံ အပြေ အလွှားတက်နေချိန်မှာ နုက ကြီးပုတို့လို အိမ်ဖော်တစ်စုနှင့် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တာတွေ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းအောင် ဆင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေသည်။

ယုတုန်းကဆိုလျှင် သူ့အရွယ်လေးမှာ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ ပင်မခွာနိုင်။ ထမင်းဓမ္မ၊ ဟင်းမေ့ နောက်အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးဖြင့် တခြားသူတွေထက် ပိုတော်အောင် ကျိတ်ကြိုးစားခဲ့သူ။

ထမင်းဟင်းကို အချိန်ကျ မနည်းလာကျွေးကြရသည် ထမင်းနှင့်ဟင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာလည်းဆိုတာ ယုမသိ စိတ်လည်း မဝင်စား။ ဒီအလုပ်တွေကို ယုနှင့်သက်ဆိုင်သည်လို့လည်း မမြင် ကြီးပုအလုပ်၊ အိမ်ဖော်တွေအလုပ်လောက်ဟုသာ နားလည်ထား သည်။

နုကြတော့ ယုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

ဓာတာကိုက မကောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှ ဆုတ် နုက ကြီးပု လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရ၍ သားမသိ။ ကြီးပုလုပ်သမျှ နုသဘောကျ။ နုအကြိုက်တွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ နုအားလပ်ချိန်တွေကို ကြီးပုနှင့် တစ်ခုခုလုပ်စားရင်း အချိန်ကုန်သည်။

နုကလည်း ဒါမျိုးဆို သိပ်ပျော်သည်။ အိမ်က အလုပ်သ ဘာတွေနှင့်လည်း တရုန်းရုန်း။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သင်းနဲ့သာရဲ့ အရှင်သခင်မ၊ သူဌေးသမီး အငယ်ဆုံးလေးဆိုတာတောင် သတိရပုံ မပေါ်။

အားလုံး နုက သူနှင့်တစ်တန်းတစ်စားထဲ သဘောထားပြီး ဆိုင်းလို့လားမသိ။ အားလုံးကနမုနု၊ ယုကိုဆိုရင် စကားတောင် မဟပြောရဲသူမရှိ။ နုနှင့်ဆိုလျှင်တော့ ရယ်သံတွေကအစ ခိုးခိုးခစ် ခစ်နှင့်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ယုကိုယ်တိုင်မာမီနှင့် ဒက်ဒီကို ပြောရူးသည်။ နုကို အိမ်ရှိအလုပ်သမားတွေနှင့် အရောမဝင်ဘဲ လို နေတတ်ထိုင်တတ်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုဆုံးမပေးပါဆိုတော့၊ ဒီနှင့်ဒက်ဒီက ယုကိုကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြုံးသည်။

သမီးကြီးယုအကြောင်းကို မိဘနှစ်ပါးသိသလို သမီးငယ် အကြောင်းကိုလည်း မိဘတွေက သိထားကြသည်။ နုက ယု တတ်သလို ယုကလည်း နုဖြစ်လာမည်မဟုတ်၊ ညီမဆိုပေမယ့်

www.burmeseclassic.com

အကျင့်စရိုက်ချင်း တူသည်မဟုတ်။

“ထားလိုက်ပါ သမီးရှယ်...နုက ကလေးပဲရှိသေးတာ ဆိုတော့ မာမိတို့မြောလည်း သူလုပ်ချင်မှလုပ်တာ၊ ကလေးစိတ်တစ် ဝက်နဲ့ဆိုတော့ သူစိတ်ထဲရှိသူလို ပြောဆိုနေထိုင်တာလေးကလည်း ချစ်စရာပါကွယ်”

“ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး သမီးကြီးယု စိတ်ထဲမှာ သမီးလို မဖြစ်လို့ အားမရဖြစ်နေတာ ဒဲက်ဒီ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နုလေး က သမီးကြီးလို မတော်တာတော့အမှန်ပဲ၊ ပြောဆိုနေထိုင်တာကြ ပြန်တော့လည်း သမီးကြီးနဲ့မတူတော့ သမီးယုလိုဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့က သိပ်ခက်တယ်”

“သမီးနုအတွက်...မာမိ သမီးကြီး စိတ်ညစ်မခံပါနဲ့ ကွယ်၊ ညီမအရင်းဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကျင့် စရိုက်ချင်း တူကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မာမိတို့အတွက် သမီးကြီးယုလို ဂုဏ်ယူစရာ သမီးရှိ နေတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီကွယ်”

ဒါက မာမိနဲ့ ဒဲက်ဒီတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယုက နုအကြောင်းကို ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မပြော တော့ပါ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်တာမဟုတ်။ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က နုကို ချစ်စနိုးနှင့် သနားကြင်နာစွာ ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်ထားတော့ ပိုဆိုးသည်။

နုက...သူနေချင်သလိုနေသည်။ ဇာတ်သည်။ စားသည်။

ဘာတစ်ခုမှ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ရကောင်းမှန်းမသိ။ သူ့ကိုယ်သူ သင်းနဲ့သဘာက သူ့ဌေးသမီးလေးတစ်ယောက် ယုရဲ့ ညီမ တစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူအမွန်းတင်ချင်စရာ။ အများက အားကျ နှေးယူချင်စရာ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။

“ဝတ်စားထားပုံကလည်း ကြည့်ဦး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူ့ဌေး သင်းမောင်ရဲ့ သမီးငယ်နုဆိုတာတော့ သိသေးတယ်မဟုတ် ဘူး”

ယုက နုတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း မာမိအလိုမကျော့ ဆိုလာတော့ နုမှာ မမယုစကားကြောင့် သူမကိုယ် သမီးကို ယောင်ရမ်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချည်သားအင်္ကျီ ပန်းနု နုနှင့် ယုံချည်ပန်းနုပျောင်းပေးကို ဟဲ့ပဟ်ယားသည့်ပဟ်ဖုံက မာမိပေါ်မှာ လှလှပပလေး နေရာယူရုံနေပေမယ့် မမယုက နုဝတ် နေပုံကို မကြိုက်နိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်နေသလိုပါလား။

မမယုကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်တွေက နုနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အဖိုးတန် အကောင်းစားတွေချည်း...

“အိမ်နေရင်း အလုပ်လုပ်ရင်း အဆိုက်သက်သာအောင် နုတစ်ခုပဲ မမယုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဧည့်သည်က မနက်ဖြန်လာမှာ...သမီးကြီးယုက အဖိုး အပတ်အစား အယုန်းအဆောင်အယုန်းပတ်ပြီး သမီးငယ်နုက သူ့လို အဝတ်စုတ်တွေနဲ့ နေချင်သလိုနေလို့ ဖြစ်မှာလားနု၊ ဘာကတော့ သိတတ်ရမှာပေါ့”

“ရှော...ဒီမှာ...နုဖို့ မမဝယ်လာတဲ့ အဝတ်တွေ နု



မိရီထဲမှာလည်း အများကြီးမဟုတ်လား အဖိုးတန်တာတွေပဲဝတ်၊ အဲဒီအခတ်တွေ ဝတ်ချင်ရင် ဧည့်သည်ပြန်မှဝတ် နားလည်လား။”

နက ခေါင်းမညိတ်။

သူမ လက်ထဲရောက်လာသည့် အခတ်တွေကို စိတ်ပျက် သလို ငုံ့ကြည့်ရင်း နုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိသည်။ နုဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် မမယုက အကောင်းမပြော။ အကောင်းလည်းမမြင်၊ မပြစ်ချည်းတင်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် နကလည်း မမယုရှေ့မှာမပျော်။

နက မာဇီတို့ ဒက်ဒီတို့ပင် ဒီလောက်မပြော။ မမယုက တော့ အရေးကြီးသည့် ဧည့်သည်လူစီမ်း တစ်စုံတစ်ယောက် လာမည်ဆိုတာနှင့် နုကိုခေါ်ပြီး ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ဟိုဟာမလုပ်ရ ဒီဟာမလုပ်ရနှင့် ဟန်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ ယုပ်မြေ မျော့နပ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ဧည့်သည်ရှေ့မှာ နုမလာလျှင် ပိုကြိုက်တာကို သိသဖြင့် နကလည်း မမယုဧည့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ ရှေ့ ဘယ်တော့မှမသွား။ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးရှောင်သည်။

ညီမဆိုမေမယ့် နုနှင့်ယုက အကျင့်စရိုက်ချင်းမတူသလို ရုပ်ချင်းလည်းမတူ။ မမယုက နုထက်ပိုပြီး အရပ်မြင့်သလို ခန္ဓာ ကိုယ်ကလေးလှသည့်။ အဆီအစိမ့်မစားသဖြင့် ပိန်သည်ဟုထင် စရာရှိသော်လည်း ယနေ့ခေတ် မော်ဒယ်ကိုယ်လုံးထဲမှာပါသည်။

အသားကဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်ရွှေညိုရောင် ပန်းသာသာလေးကို အမြဲချထားပြီး နားကွင်းနားဆွဲ နားကပ်ပုံ အမျိုးမျိုးဆွဲသည်။ ယနေ့ခေတ်ပေါ် အလှအပပစ္စည်းတွေထိ

စနစ်တကျ သုံးစွဲရာမှာလည်း မမယုက မိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ် သည့်အတိုင်း မမယုကို ဘယ်အချိန်ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် အမြဲလှပ ကြွရွှေနေတတ်သူဖြစ်သည်။

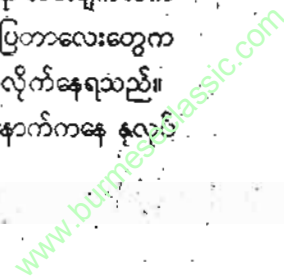
နုနှင့်ကတော့ တခြားစီ။

နက ယုလိုမဟုတ်။

လှပသော မျက်နှာလေးမှာ သနပ်ခါးပေါင်ဒါရှိချင်မှ ရှိတတ်သလို စိတ်လိုလက်ရ အလှပြင်ဆင်နေတတ်သည်ကလည်း ခပ်ရှားရှား။ ပါးစပ်နှင့်အစားကလည်း ပြတ်သည်မရှိ။ အချက် အပြုတ် ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြီးကြီး၏ မီးဖိုချောင်မှာ နု၏ အားကိုးရာဖြစ်သလို မကြာခဏ ပစ္စည်းကျွတ်တတ်တာမျိုး ယက်ကိုမီးရှတာ၊ ဆီပူလောင်တာအားလုံး နုတစ်ယောက်တည်း တန်ထရိုက်ဆွဲထားသလား ထင်ရသည်။

နောက်တစ်ခုဆိုးတာက နုမှာ ဘယ်လိုအစားအသောက်ပဲ စားစား နုအကျင့်က ကြံဖန်စွန်းတတ်ခြင်းကလည်း ရှိသေးသည်။ နုမို့ လုပ်လိုက်မဖြစ် အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းဟုဆိုရမည်။ ဒါပေမယ့် နက ကြီးပုလက်ထွက်ပီသစွာ ထမင်းဟင်းချက်လက်ရာ မှာ ကြီးပုထက်ပင်သာသည်။

အဆန်းထွင်ပြီး ပိုစားကောင်းအောင်၊ လှလှပပလေးဖြစ် ဆောင် ပြင်ဆင်ရတာ ဝါသနာလည်းပါသည်။ နု ဟင်းချက်လက် ဆုကို သဘောကျကြပေမယ့် နုမှာ အချိုးမပြေတာလေးတွေက သည်းရှိသည်။ နု ဘာလုပ်လုပ် နောက်ကလူလိုက်နေရသည်။ ဥပမာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်လျှင် နုနောက်ကနေ နုလှည့်



ထားသမျှ အမှိုက်သိမ်းရှင်းလင်းဖို့ လူ့စာစိယောက်လိုသည်။ နအိမ်ရှင်လင်း၍ ထွက်သမျှ အမှိုက်သရိုက်ကို အစမ်းက ဒိုင်ခဲသိမ်းဆည်းပေးရသည်။

နက ဟင်းချက်ရာမှာ လက်ရာကောင်းသလို အိမ်ကိုရှင်းလင်းနေရာချ ထားရာမှာလည်း အနုပညာ မျက်စိရှိသည်။ လှအောင်ထားသည်။ မာမိ ဒက်ဒီနှင့် မမယုတို့ကသာ ချောခိုင်းစည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ဝန်းဝါစေ၊ တစ်ချက်မညည်းဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးသည်။

တစ်ခုပဲဆိုသည်။ နကို ဘယ်တော့မှ ယုလိုအဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေနှင့် လှလှပပ တောက်ပြောင်ကျောရှင်းစွာ မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး စမတ်ကျကျ စတိုင်လ်ကျကျနေဖို့ထက် နက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး နေရတာ ဝါသနာပါသည်။ နက သူမအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ အဖိုးထိုက်တန်တာတွေ ဝယ်ပေးဝယ်ပေး သူမ ဝတ်ချင်မှဝတ်သည်။ သူမစိတ်ထဲက မပါဘဲ ဘာမှမလုပ်။

စိတ်မပါလျှင် သဘောမတွေ့လျှင် အဝတ်တွေကို မိရိတ်စုဖြုတ်ထိုးသိပ်ထည့်ထားပြီး သူမစိတ်ကြိုက် နှစ်သက်တာတွေကိုပဲ ရွေးစတ်သည်။

ဒါကိုပဲ ယုက နကိုကြည့်မရ။

မာမိ သမီးကိုက ဆင်းရဲဇာတာပါတာ၊ အဝတ်

အကောင်းစား အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ဆို ဘာမှကို ကောင်းကောင်း မဝတ်ချင်ဘူးဆိုတာမျိုး မာမိကို ဂျီကြပြောဆိုနေကြဖြစ်သည်။

မမယုရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေနှင့် ဆုံလျှင်ပိုဆိုးသည်။ မာမိ သမီးနကြောင့် ယု အရှက်ကွဲရသည် ဆိုတာမျိုးကလည်း နနှင့်ယုတို့ကြားမှာ မကြာခဏကြုံရသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

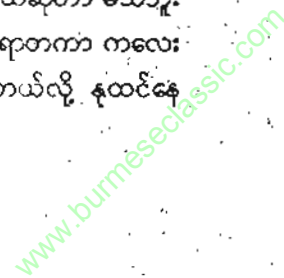
အခုလည်း နလက်ထဲကို ယုက သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ဝယ်ယူလာသည့် အဝတ်တွေ တစ်ထပ်ကြီး လာထည့်ပေးသည်။ ဝယ်လာထဲက နအကြိုက်မဟုတ်။ အားလုံး မမယုစိတ်ကြိုက် ရွေးဝယ်လာသမျှ နစိတ်ကြိုက် ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ အဝတ်တွေကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ နသဘောမတွေ့။

မမယုဝယ်လာသည့် အဝတ်တွေအားလုံး မမယုနှင့်သာ ထိုက်ဖက်သော ဝတ်စုံများသာ။

“ယုသွားလေန... ဧည့်သည်ရှေ့မှာလည်း မိသားစုအရှက်မကွဲရအောင်၊ မျက်နှာမပူရအောင်နေပါ၊ နအတွက် မိဘတွေ စွတ်တက်အောင် ကြိုးစားပါနုရယ်”

“နက ဘာလုပ်နေလို့လဲ မမယုရဲ့”
နစကားအဆုံးမှာ မမယုက နကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“အခုချိန်ထိ နကိုယ်န ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးဘူး၊ အခု နအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ နေရာတကာ ကလေးတစ်ယောက်လို လိုက်ပြောနေရတာ ကောင်းတယ်လို့ နထင်နေဘူး”



“နဘာသာနေတာကို”

“နဘာသာ နေချင်တိုင်း နေလို့မရဘူး၊ မိဘမောင်နှမ အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာရှိသေးတယ်၊ အခုပဲကြည့် န ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘာလုပ်နေလဲ”

“နန့်ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတွေက သူတို့ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ သင်တန်းတွေတက်နေတယ်”

“နမ့ မတက်ချင်ဘဲ”

မှန်သောစကားကို နဆိုမိသည်။

တစ်ချိန်လုံး ကျောင်းကျရှင် တစ်ပြေးထဲပြေးပြီး တစ်စာ ထဲ စာနေရသလို စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ အပ်နေရသည့် ဘဝကို ငြီးငွေ့နေတုန်း စိတ်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အနားယူလိုသည်။ ဒါတွေကို မမယုကို သွားပြောနေလို့လည်း နားလည်မှာမဟုတ်။

နက ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်အောင် ကြိုးစားလိုက်တာကိုး ဟု ဆိုမည်။ ပြီးတော့ ယုလိုများ ဆေးပညာဘွဲ့ရအောင် ယူဖို့ဆို လျှင် ခက်ဦးမည်ဟု ဆိုပေမည်။ နနေရာမှာ မမယုတုန်းက နလို မဟုတ်တာ နသိသည်။

ဒါပေမယ့် နက မမယုမဟုတ်။

နေရာတကာ မမယုက သူစိတ်နှင့်နှိုင်းပြီး နကို သူလို ဖြစ်စေချင်သည်။ သူနှင့်တူအောင် ပုံသွင်းချင်သည်။ နကမခံ။ သူများစိတ်နှင့် နကိုယ်အဖြစ်မခံနိုင်။ ကိုယ်စိတ်နုကိုယ် လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာ နေလိုသူ။

မိဘတွေဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို

နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ နဘက်က တာဝန်ကျေပြီဟု ပြောချင်သည်။ တခြားသင်သန်းတွေ တက်တာ မတက်တာကတော့ န သဘောအတိုင်း ဖြစ်ချင်သည်။

သူများယောင်တိုင်း လိုက်မယောင်ချင်။

ပြီးတော့ န သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းကို နပဲသိသည်။

ဒီကောင်တွေက အိမ်ကပ်ချင်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်။ အကြောင်း ပြချက် တစ်မျိုးမျိုးသုံးကာ လမ်းထွက်ချင်ကြသူတွေ။

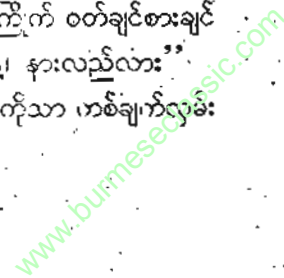
အဲဒီလို လမ်းများချင်အောင်လည်း သူတို့မှာ ချစ်သူရည်းစား ကိုယ်စီရှိသည်။ နက လမ်းများချင်သူမဟုတ်သလို ချစ်သူ ရည်းစားလည်း ရှိတာမဟုတ်။ အိမ်မှာ မမယု ကွန်ပျူတာကိုသုံး သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ လေ့ကျင့်သည်။ သင်သည်။ ဘာမှမခက်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းပေါ်မှာ အချိန်မဖြုန်းချင်လို့ အိမ်မှာ နဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်နေတာကို မမယု မျက်လုံးထဲ ကြည့်ရ ပုံမပေါ်။

“တော်ပြီ...န၊ နနဲ့ စကားပြောရတာ မမယုပဲ ခေါင်း ရှုပ်၊ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ နဘာသာ လုပ်ချင်ရာသာလုပ်တော့”

“အဲဒီအဝတ်တွေလည်း ယူသွား၊ ဧည့်သည်ရှေ့ကိုလာချင် ရင် အဲဒါတွေဝတ်ပြီးမှလာ၊ အခုလို နစိတ်ကြိုက် ဝတ်ချင်စားချင် လို့ပါဆိုရင် ဧည့်သည်ရှေ့ကို လုံးဝမလာနဲ့၊ နားလည်လား”

န ဘာမှမပြောဘဲ မမယု မျက်နှာကိုသာ ကြည့်ချက်လှမ်း



ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... သွားတော့ သွားတော့၊ မနက်ဖြန် လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဧည့်သည်သွားကြိုဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

မမယုက နုကို အနုနည်းဖြင့် သူ့အခန်းထဲက ထွက်သွားအောင် နှင်ပြိုခို့ နုလည်း မမယုပေးသည့် အဝတ်တစ်ထပ်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်ခဲ့သည်။

မမယုက မလွယ်။

နေရာတကာ သိမ်ပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်ချင်သည်။ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သည့် နုအပေါ်မှာတောင် ခွဲခြားပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံချင်သေးသည်။ ညီမငယ်လေးပါလားရယ်လို့လည်း မညွှာ။ သူပြောချင်တာတွေ အားမနာတမ်း ပြောလွှတ်လိုက်ပုံက ရက်စက်လွန်းသည်။

နုနေရာမှာ မမယုဆိုလျှင်ရော အခု နုကိုပြောသလိုမျိုး မမယု အပြောခံနိုင်ပါမည်လားမသိ။ နုသည် သူမထက်ထဲက စုကိုင်လာရသည့် မမယု ဝယ်ပေးလိုက်သည်ဆိုသော အဝတ်တစ်ထပ်ကို သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြစ်ချလိုက်တာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာလေးပဲပြောလိုက် ပြောလိုက် ဧည့်သည်ဆိုသည့် စကားက မပါရင်မပြီး။ အခုလာမယ့် ဧည့်သည်အတွက်နှင့် တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်ကြီး စိတ်မောကြွရနှင့် ဖြစ်ကြရသည်။

ဟွန်း... နုကိုများ ဧည့်သည်ရှေ့ကို လာချင်ရင် သူထံ

လာတဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်ရမယ်နဲ့။ သူပြောသလို မလုပ်ရင် နုက ဧည့်သည်ဆိုသူရဲ့ ရှေ့ကို မလာရဘူးဆိုပဲ။ တော်တော်လည်း တရားကျလိုက်သည့် မမယုမိလား။

သူ့ဧည့်သည်က ဘယ်လိုဧည့်သည်မို့နည်း။ ရွှေဧည့်သည်၊ ငွေဧည့်သည်မို့လား။ ဘယ်လိုဧည့်သည်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နုအပေါ်မှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဤမျှမိုချိုးမျှစ်ချိုး ပြောရန်မသင့်ပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...

နုဆိုတာ မမယုထက် ငယ်ရွယ်သူ။

နုကို အဲဒီလောက်ကြီး ပြောစရာမလိုပါဘူးနော်။

ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီဧည့်သည်ကြီးကို

နုဆိုတဲ့ နုကလည်း မတွေ့ချင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံး အဲဒီလူကြီးက နုကို တွေ့ချင်လှချည်လို့ ထိုင်ငိုနေရင်တောင် နုမျက်နှာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ သိလား။

နုကလည်း မမယုလို ကြီးကျယ်တဲ့လူကြီးကို မုန်းလွန်းလို့ပါတဲ့နော်။

နု စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်သမျှ ဟစ်ယောက်တည်း နှုတ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း သူ့မ အခန်းလေးထဲမှာ ပြန်ပြောနေမိသည်။ မမယုရှေ့မှာတော့ ဘာမှမပြောရဲ့။ မာမိနှင့်ဒက်ဒီအတွက် မမယုဆိုတာ သင်းနဲ့သာအိမ်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်။

မမယုနှင့်သာဆိုလျှင် ဒက်ဒီ မာမိတို့မှာ သွားလေရာ မျက်နှာပွင့်လန်းသည်။ မိဘများအတွက် ဂုဏ်ယုဖွယ်ဖြစ်သလို ကြားရသူအပေါင်းအတွက် အားကျအတုယူချင်ဖွယ်

ဒက်ဒီက မမယုကို အားကိုးသလို ဂုဏ်လည်းယူသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး ပေါင်းသင်းမှုအပိုင်းမှာလည်း မမယုက ညက်ညော့ ပြောလည်သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ အလှအပကြပြန်တော့ လည်း မမယုဆိုလျှင် နှစ်ခါပြန်ကြည့်ငေးချင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်မြင်ဆင်နိုင်သည်။

မမယု မျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးမမြင်ဘူးပါ။ ရှိလည်း မရှိ။ အမြဲလို နုညက်နေသည်က ယနေ့ခေတ်ပေါ် အလှပြင်ပစ္စည်း မျိုးစုံဖြစ်သည်။

မမယုအသားက ဖြူနုဖွေးဥနေသဖြင့် ဘာလေးပဲဝတ်ဝတ် လှသည်။ နအသားက ရွှေဝါရောင် ဖြူနုဝင်းဝါနေကာ အကြောစိမ်း လေးတွေ ယှက်ဖြာနေ၏။ ဆံပင်ကြတော့လည်း မဟူရာရောင် ပိုးသားလို ပြောင်လက်နေသော ပင်ကိုယ်သဘာဝ အရောင်အသွေး ဖြစ်သည်။

မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမပြတ်သလို တစ်ကိုယ်လုံး သနပ်ခါး ဖြင့် ထုံမွန်းထားသူ။ သနပ်ခါးက အေးလည်းအေးသည်။ မွှေးလည်း မွှေးသည်။ အဝတ်ကြပြန်တော့လည်း နအဝတ်တွေက ဘာတစ်ခုမှ ဆန်းဆန်းပြားပြားမရှိ။ ဣန္ဒြေရရ ခပ်ရိုးရိုးချည်ထည်များသာ။

ဒါကလည်း ဈေးမသေးပါ။

ဂါဝန်၊ ဘောင်းဘီ၊ စကဒ် ဝတ်သလို လုံချည်ကိုဝတ် တာလည်းရှိသည်။ မမယုကတော့ နုလုပ်သမျှ ထုံထိုင်းထိုင်း ငတု ပုံတွေ၊ ငတုအလုပ်တွေချည်း ထင်နေသည်။

မမယုက နုကို သူ့လို သွက်လက်ချက်ချာသော ထက်မြက်သည့် ညီမတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာသိပေမယ့် ခဏတံနိုင်။ နုကလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် မမယု သဘောကျ နေပေးချင် ပေမယ့် မဖြစ်။ နုက နုဖြစ်ပြီး ယုက ယုဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

နုက လူတွေကို ကိုယ့်စိတ်ထဲကမပါဘဲနှင့် ဟန်ဆောင် တေးမပြောချင်။ ချစ်ရင် ချစ်သည့်အတိုင်း၊ မုန်းလျှင်မုန်းသည့် အတိုင်း မခေါ်မပြောဘဲ ဇာင်းရှင်းအောင် နေချင်သည်။ မမယုကြ ဆော့ နုလိုမဟုတ်။

စိတ်ထဲကမပါဘဲနှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောချင်ပြောနေ သည်။ မုန်းနေလျက်နှင့်ပင် ချစ်ခင်ဟန်ဆောင်ကာ စိစိလွင်လွင် ချစ်ချင်ရယ်မောနေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မမယုနှင့် ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေသော မေလွင်အပေါ်မှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ခင်မင်ရင်းနှီး နေတာကို အအံ့ဩဆုံးဖြစ်သည်။

မမေလွင်အတွက် နိုင်ငံခြားက ပါလာသည့် အင်္ကျီစနှင့် အင်္ကျီစကိုင်အိတ်တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးသည့်နေ့က မမယုကို နု ထဲက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေခဲ့ဘူး ဖြစ်သည်။

“မမယုပဲ မမေလွင်ကို မုန်းတယ်ဆို၊ ဘာလို့ အဲဒီလက် ဆောင်တွေ ပေးနေသေးလဲ”

“ချစ်လို့ပေးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်”



“ဖြစ်နိုင်ရင် သတ်တောင်ပစ်ချင်တာ”

“ဟာ”

“ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးရယ်ဆက်ဆံနေရသေးလဲလို့”

အစ်မဖြစ်သူစိတ်ကို နားမလည်နိုင်သလို တအံ့တဩ အမှု အရာနှင့် မေးတော့ မမယုက နုမျက်နှာကို အေးစက်စွာ ကြည့် လိုက်တာမြင်ရသည်။

“စီးပွားရေးလုပ်နေတာ...ငွေရှာနေတာ ပိုက်ဆံအတွက် ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအမြတ်ရမယ့်လူဆိုရင် ဘယ်လောက် ပဲမုန်းမုန်း ပြုံးပြုံးလေး ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ရမယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်၊ ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ်အကျိုး ရှိဖို့ နားလည်လား”

မမေလွင်ကုမ္ပဏီနှင့် နတို့မိသားစုကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေ က အပြန်အလှန် ပတ်သက်နေကြသဖြင့် အခုလို ဆက်ဆံရန် စိတ်ကူးထားသူ။ ငွေရေးကြေးရေး၊ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူတစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိသည့် မမယု၏ စိတ်သဘောထား က ဒါဖြစ်သည်။

ထိုထက် နည်းနည်းမှမရှိ။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း ပေါင်းတာပင် မမယုက သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ရှိနိုင်မည့် သူမျိုးကိုသာ ရွေးပြီး ပေါင်းသည်။

နုလိုမဟုတ်။

နုကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ ဘယ်လိုပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ငွေကြေးနှင့် အမြတ်အစွန်းထက် လူတွေရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးရွေးသည်။ စိတ်ကောင်းရှိသည့်လူနှင့် ပေါင်းရတာလောက် စိတ်ချမ်းသာသည်။

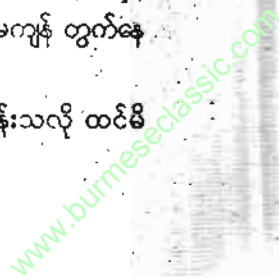
နုစိတ်ကာကွယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသည့်အတွက် တစ်ဖက်သားအပေါ် စေတနာကောင်းလည်းရှိသည်။ အကျိုးအမြတ်လည်း ထည့်တွက် ခြင်းမရှိသဖြင့် သူ့သာသည် ငါနာသည်ရယ်လို့လည်းမမြင်။ မိတ်ဆွေကောင်း မိတ်ဆွေစစ်အဖြစ် စာစ်ယောက်ကောင်းကျိုးကို တစ်ယောက် လိုလားသူတွေဖြစ်၍ ရာသက်ပန် ရေရှည်လက်တွဲ သွားနိုင်သည်။

နု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေမှာ ထိုလူမျိုးတွေချည်း ဖြစ်သဖြင့် မမယုနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလို အပေါ်ယံကျော မျိုးမဟုတ်။ လူရှေ့မှာပြုံးပြပြီး နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးမည့်သူ မရှိ။

သူ့အကျိုးကို လိုလားသလိုလိုနှင့် ကိုယ့်အကျိုးကို ရှာဖွေ ခြင်းလည်းမပြု။ ငွေနှင့် အကျိုးအမြတ်ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ရှာဖွေ ကတ်သော မမယုက သွေးသားရင်း၊ ညီမရင်းခေါက်ခေါက်ပေါ်မှာ နှံ ခွဲခြားပြုမူဆက်ဆံခြင်းနှင့် အကျိုးအမြတ် ကျန်မကျန် တွက်နေ ပလားမယ်။

နုကို ပြောပုံဆိုပုံတွေဖြင့် သူ့စိမ်းဆန်လွန်းသလို ထင်မိ



ဆေးယု နုကတော့ ညီမဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် တစ်ခဏတာမျှသာ စိတ်ဆိုးမိသော်လည်း ထိုစိတ်ကို ချက်ချင်းဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အေးလေ...နုကိုကလည်း နုပါပဲ။

မမယုကို သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေရှေ့မှာ ဂုဏ်တက်အောင် လုပ်မပြုနိုင်ဘဲ မျက်နှာပူစရာ အရှက်ရစရာလေးတွေလည်း မကြာခဏဆိုသလို လုပ်မိသူဆိုတော့ မမယုလို လူတစ်ယောက်အတွက် သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်တွေကြားမှာ အရှက်ရမယ်ဆိုလည်း ရလောက်တာပါပဲဟုတွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

နုကိုယ်တိုင် အပြစ်မရှိသည့်အတူ မမယုပြောသလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အေးအေးနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျင့်ကျပ်နေသော အတွေးများကို ချက်ချင်းသိမ်းရုတ်ကာ မမယုဝယ်ပေးလိုက်သော အဝတ်တစ်ထပ်ကို နီးရာဗီရိယံ ဖြစ်သလိုထည့်ဖို့ကာ ကြီးကြီးပုနှင့် အစမ်းရှိရာသို့ အပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။



အခန်း (၃)

“သမီးယုရေ...အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားကွယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

စကားအဆုံးမှာ ယု၏ အခန်းတံခါး ပွင့်လာကာ ဆွေးကြိုင်သော ရနံ့တို့သည်လည်း တစ်ခန်းလုံး သင်းသင်းဆွေးဆွေးနှင့် အေးမြသွားစေပါသည်။

“မာမီသမီးကြီးက လှလိုက်တာကွယ်”
“မာမီသမီးပဲ ဒီလောက်တော့ရှိရမှာပေါ့ မာမီရဲ့”
“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်...ဟုတ်ပါသတဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်က သမီးကြီးယု၏ လှပလွန်းသော ဆင်ယင်စားပြင်ဆင်မှုအပေါင်းကို နှစ်ထောင်းအားရကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက် ဆွင်သောမျက်နှာဖြင့် ယုတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်မိမိနှိမ့်ကြည့်ရင်း တစ်လှဲစွာ ချီးကျူးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ယုက မည်သို့မျှ အနေရခက်ပုံမပြု။ ရှက်စနိုးအရာမျိုးလည်း မရှိ။ သူမအလှကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု အမြည့်

www.burmeseclassic.com

ရှိသော မျက်နှာဖြင့် ကျော့ရှင်းလှပစွာပင် ပြုံးရယ်တဲ့ပြန် ပြောဆိုပုံ မှအစ ယူ၏ပုံစံက အထက်တန်းကျကျ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လျက် အထူးပင် စမတ်ကျလျက် ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

“သွားကြစို့လေ မာမိ၊ လေယာဉ်ချိန်နီးနေပြီ”
“သွားကြတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်က လှပလွန်းသော သမီးကြီးယုကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ စက်လှေသူဌေးဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်သောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမှ ယုလိုမိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပြည့်စုံသောအလှနှင့် ထက်မြက်စူးရှသော ဉာဏ် ပညာ အမှောင်အမြင်ရှိသူလေးအား လက်လွတ်ခံခဲ့ကြမည်မဟုတ်ဟု ဆွေးရင်း ကျိတ်ပိတ်ဖြာနေပါသည်။

ယု၏ဒက်ဒီ ဦးသင်းမောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခု ဒေါ်ခင်ခင် ယုံကြည်သလိုပင် သမီးဖြစ်သူအပေါ်မှာ စိတ်ချယုံကြည် ထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အခုအစီအစဉ်ကို လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး သမီးကြီးယုအား တရားဝင် အသိပေးပြောဆိုပြီး ပြုလုပ် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြီနော်မြီရီ စက်လှေသူဌေး ဦးကောင်းမြတ်ဆိုသူက အိမ်ထောင်မရှိသော သူဌေးလူမျိုးကြီးဖြစ်ကာ များပြားလှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခန့်ညားတည်ကြည်၍ ယောက်ျားပီသလှသော ဥပစိရုပ်ကြောင့်လည်းကောင်း သမီးရှင်များ မျက်စိကျ၍ စပ်ကြဟပ်ကြသူများ ပေါများသူတစ်ယောက် ဖြစ်

သည့်အတိုင်း အခုချိန်ထိ မည်သူ့ကိုမျှ မေတ္တာပန်းကုံး မဆွတ်သေး သူဖြစ်သည်။

ဦးသင်းမောင်နှင့်အတူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြရာမှတစ်ဆင့် ဦးသင်းမောင်ကိုယ်တိုင် ဦးကောင်း မြတ်၏ အပြုအမူ အနေအထိုင် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပုံကို အထူး သဘောကျကာ သမီးကြီးယုနှင့် စိတ်မှာ ရည်မှန်းမိရာမှ သမက် တော်ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကောင်းမြတ်ဟု နာမည်ရှေ့မှာ ရိုသေသမှုနှင့် ဦးတပ် ခေါ်နေရသော်လည်း ဦးကောင်းမြတ်က အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော လူလတ်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသူဖြစ်သည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဦးကောင်းမြတ် ရန်ကုန်ကိုလာသည့်အခိုက် အတန်မှာ သူတို့အိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်ဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းမှာလည်း သာမန်လုပ်ငန်းတူ အသိမိတ်ဆွေအဖြစ်သာ လက်ခံသဘောထား ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဦးသင်းမောင်အတွက် သမက်ကောင်း ရရှိရေး မှာ ပို၍အဓိကကျပေသည်။

ထို့ကြောင့် သမီးကြီးယု၏ လှပခြင်း၊ ထက်မြက်ပါးနပ် ခြင်း၊ ပညာအရာမှာလည်း ထူးချွန်ရုံမက ဆေးပညာဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူး ရရှိထားခြင်း အစုစုကို ပေါင်းစုကာ ဦးကောင်းမြတ်အား ‘သမီးဖြစ် သူ၏ ပြီးပြည့်စုံသော အရည်အချင်းများဖြင့် သိမ်းကျုံးဖမ်းစားနိုင် စွမ်းလောက်ပေမည်ဟု စိတ်မှာလည်း ယုံကြည်နေခြင်းကလည်း အဓိကပါဝင်နေ၏။



ဤသည်က သူတို့မိဘနှစ်ပါး၏ အလိုချင်ဆုံးနှင့် အဖြစ်ချင်ဆုံး စိတ်ဆန္ဒဖြစ်သည်။ ယုအနေနှင့်ကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါး၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းနှင့်အတူ စက်လှေသူဌေး ဦးကောင်းမြတ်ဆိုသူကို သူမကိုယ်တိုင် သဘောကျနှစ်မြို့ကြခြင်းရှိမရှိ အနီးကပ် လေ့လာအကဲခတ်ရန်ဖြစ်သည်။

ယုက အမြော်အမြင်ကြီး၍ သူမဘဝကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ရည်မှန်းချက်ကလည်း ကြီးမြင့်သူဖြစ်သည်။ တခြားတစ်ပါးသော မိန်းကလေးအများစုကဲ့သို့ အချစ်ကို ယုံစားကိုးကွယ်သူမျိုးမဟုတ်။

အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက်နှင့် တူနှစ်ကိုယ် စဲအိုပျက်မှာ နေရနေရဆိုသည့် ညံ့ဖျင်းအသုံးမကျသော ခပ်တုံးတုံးလူစားမျိုးထဲမှာ မပါဝင်။ သူမဘဝကို အစဉ်သဖြင့် မြင့်မားတိုးတက်ခြင်းကိုသာ လိုလားပြီး လူအများက ယုဘဝကို အားကျဂုဏ်ယူစိတ်ဖြင့် ငေးမောနေတာမျိုးကိုသာ အလိုရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးဦးကောင်းမြတ်ရှေ့တွင် သူမ ဘာလုပ်ရမည်။ ဘယ်လိုပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ရမည်ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် ယုက သူမအလှအပကိုရော သူမအရည်အချင်းကိုရော စိတ်ချယုံကြည်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ယုလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်-ပြီးနောက် ယုကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုလိုလားလားရှိကြမည့်အဖြစ်ထိ

လည်း သိရှိထားသည်။

ယောက်ျားများစွာထဲက တစ်ယောက်အပါဖြစ်သော ဦးကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူပေါ်မှာလည်း ယုက သူမကိုယ်သူမ စိတ်ချယုံကြည်ထားသည်။ ဖူးစားဖက်ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုသည်က သူမအလုပ်မဟုတ်။ ဖြစ်သင့်ရင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“သွားကြတော့မလား သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက သူ့ဇနီးနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့၏ အချောအလှကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ခြင်းပီတိတွေ ဖြစ်နေတာကို နှ သိပါသည်။

“မမယုက လှလိုက်တာနော် မမနဲ့”

“လှတာပေါ့ နမမပဲဥစ္စာ”

အစမ်းထံမှ အားကျချီးမွမ်းသံကို နှက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။ တကယ်လည်း မမယုက သိပ်လှနေသည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးမှာ မမယု၏အလှကို ဆင်းခန့်ခွင်းခန့်ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်သာထင်သာသော အလှဖြစ်သည်။

“သမီးနုရေ”

“ရှင်...မာမီ”

“နည်းသည်ရောက်လာရင် သမီးမမယု စိတ်ဆိုးအောင် အနေခက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်မိစေနဲ့ဦး ဟုတ်လားသမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီရဲ့”



“သမီးကြီးကြီးပုနဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကိုလည်း သေချာ ဂရုစိုက်လုပ်ထား ဟုတ်ပြီလား”

“နုအတွက် စိတ်ချပါ မာမိရဲ့၊ မာမိတို့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ကြပါ”

“မာမိသွားပြီနော် နုလေး”

“ဟုတ်”

မာမိက နု ဦးခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုး တစ်ချက်ပုတ်ပြီး အသင့်စောင့်နေသော ဒက်ဒီ ကားပေါ်တက်သွားသဖြင့် နုမှာ မာမိ တို့ကို လက်ပြရင်း နေရာမှာ ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မာမိတို့တော့ သွားကြပြီ။

ဒက်ဒီမျက်နှာလည်း အပြုံးတွေနှင့် မာမိမျက်နှာမှာလည်း ပြုံးလို့။ မမယုတစ်ယောက်သာ ဣန္ဒြေရရ။ ခပ်တည်တည်၊ ပြုံးသည်လည်းမဟုတ်၊ တည်တင်းလွန်းသည်လည်း မဆိုသား၊ မမယုမျက်နှာက အကဲခတ်ရခက်သလို မမယုစိတ်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရ။ ညီမရမိလို့လည်း တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ်နေပေမယ့် နုအနေနှင့်ဆို မမယုပဲ့ ဝတ်သက်ပြီး နားမလည်နိုင်တာတွေလည်းရှိသည်။

မမယုစိတ်တတ်က နုအတွက် ထူးဆန်းသလို ထင်မိ သည်။ သေချာသည်က နုအတွက် ယုလိုစိတ်မျိုး မထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း နုကိုယ်တိုင် ငယ်ရွယ်နေမှန်းသေးလို့ပဲလား မပြောတတ်။ နုလည်း မမယုလိုမျိုး အသက်အရွယ် ရောက်လာ

မည်ဆိုလျှင်တော့ မမယုလိုမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမည်လား မပြော တတ်။

မမယုက နုက အသက်ကွာသလို အတွေးအခေါ်က လည်း မတူ။ ဘဝအမြင်တွေကလည်း ကွဲပြားခြားနားသည်။ မမယု ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်နေချိန်မှာ နုက အခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ ရှိသေးသည်။

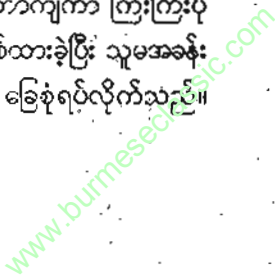
တက္ကသိုလ်ကိုပင် မတက်ရသေး။

သူများတွေလို ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး ရှိုးစမိုးထုတ်ပြီး လည်ပတ်ဖို့လည်း သတ်မရ။ မာမိကတော့ နုအတွက်ဟုဆိုကာ တက္ကသိုလ်တက်လျှင်ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံသစ်တွေ ချုပ်ပေးထားသလို မမယုကလည်း အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးထားသည်။ စီးရီး လိုက်ဆက်လိုက်ဆိုပေမယ့် နုက အလှပြင်တာ ဝါသနာမပါတော့ ဘာကိုမှ သေချာမသုံးဖြစ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မမယု ဧည့်သည်ရှေ့မှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ ဂုဏ်တက်ရအောင် အဲဒါတွေထုတ်သုံးပြီး အလှပြင်မှထင်သည်။ ဒါဆို ယုရဲ့ညီမ နုဆိုတာ မမယုလောက် မလှပေမယ့် ချစ်စရာ လေးဆိုတာလောက်တော့ ပြောမည်ထင်သည်။

“ကြီးကြီးပု ခဏလေးနော်”

နုသည် ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ်သဘောကျကာ ကြီးကြီးပု ခိုင်းထားသည့် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ပြစ်ထားခဲ့ပြီး သူမအခန်း ရှိရာသို့ အပြေးတက်ခဲ့ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။



နန်ထဲမှာ နုတ ကပိုကရီအလှနှင့် နုကို ပြန်ကြည့်လို့ပါ
... နတ်ပြာရင့်ရောင် တစ်ဆက်တည်း လက်ပြတ်ဂါဝန်ရှည်
... ဆံဝင်မည်းမည်းခက်ခက်လေးကို အပြောင်သိမ်းကာ
... ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဖြစ်သလို စုချည်ထား
... နုမျက်နှာလှလှလေးက ရှင်းခနဲပေါ်လာသည်။

ဝင်းဝါနုထွတ်သော မျက်နှာလေးက သနပ်ခါးဝါဝါလေး
တွေနှင့် ချစ်စရာ။ ပင်ကိုယ်သဘာဝအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ထူးတွေ
ပြီး ပြင်စရာမရှိ။ မျက်ခုံးထူထူနက်နက်တန်းတန်းလေး အောက်မှ
လှပစိုင်းစက်သော မျက်လုံးရွဲကြီးတွေကို မျက်တောင်ခပ်စိတ်စိတ်
တွေက ဝန်းရံလျက်။

နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်မှာ ဘာဆေးမှမကူ နီနီရဲရဲ
နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းလေးတစ်စုံက နှင်းဆီဖူးအသွင် ပြည့်တင်း
လှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဝင်းဝါနုစိုကာ မမယုလို ခပ်ပါးပါး
မဟုတ်။

ပြည့်တင်းလှပကာ ချစ်စရာ။

“အဲဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ နုတ ချစ်စရာကောင်းနေပါပြီလေ။
ဘာကိုများ အပိုတွေထပ်ပြင်ဆင်နေရဦးမှာလဲ”

နုအတွက်တော့ ဘာမှမလိုပါဘူး။

အလှပြင်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို လှလှပပလေး မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာပေမယ့် အဲဒီအလှ
က တာရှည်ခံတာမဟုတ်။ အစားအသောက်စားတာနှင့် ချွေးထွက်

တာ ဘာညာဖြင့် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။

မမယုလို အမြဲတမ်းပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း တစ်နေ့ကုန်
မပျက်အောင် နေတတ်တာလည်းမဟုတ်။ ဒိုလေ... နုအတွက်တော့
ဒီအတိုင်းပဲကောင်းသည်။ ခက်သည်က မမယုက နုကို ဒီလိုပုံစံနှင့်
သူ့ဧည့်သည်ရှေ့ကို မလာရဟု အပြတ်အမိန့်ထုတ်ထားတာ နု
မမေ့။

စောစောလေးကတင်ပဲ ကားပေါ်တက်ခါနီး မမယုက
နု ပင်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်သွားတာ နု မြင်သည်။ မာမီနှင့်
... နုတို့က ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ပြောမသွားပေမယ့် နု
တစ်ယောက် အခုချိန်ထိ သူ့စကားနားမထောင်တာကို မကြိုက်မှန်း
နု သိသည်။

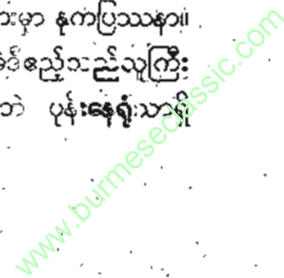
မတတ်နိုင်။

နုကိုယ်တိုင် မမယုကို အာခံချင်စိတ်နဲ့ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြ
နေတာမဟုတ်။ နုဘာသာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေထိုင်ခြင်းမျှသာ။
မမယုက နုကြောင့် စိတ်ညစ်နေမှာ သေချာသည်။ သူ့ကို အရွဲ့
တိုက်ပြနေသည်ဟု ထင်ရင်လည်းအခက်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

နုဘာသာ နေချင်သလို နေလိုလည်းမရ။

မမယုနဲ့ ဧည့်သည်ဆိုသည့် လူကြီးကြားမှာ နုကပြသကာ။
မမယု မကျေနပ်လို့ မကြိုက်ဘူးလည်း အဲဒီဧည့်သည်လူကြီး
ရှိနေသည်အချိန် ဧည့်သည်ရှေ့ကို နုမထွက်ဘဲ ပုန်းနေရုံသာရှိ



သည်။ ဒါကလည်း ထင်သလောက်မလွယ်။

တစ်အိမ်ထဲ အတူနေကြတာဆိုတော့ နှင့် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ထိပ်တိုက်တွေ့နိုင်သည်။ နကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ဧည့်သည် လူကြီးတွေ သွားမှာ မစိုးရိမ်လှပေမယ့် နကြောင့် မမယုမှာ သူ့ သိက္ခာကို ချပါသည်။ သူ့အရှက်ကိုခွဲပါသည်ဟု အပြောခံရတာကမှ စိတ်ညစ်စရာ။

“နရေ”

“လာပါပြီ ကြီးကြီးပု”

နသည် အောက်ထပ်မှ ကြီးကြီးပုခေါ်သံကြောင့် အလှပြင် ပစ္စည်းတွေကို ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု ကောက်ထိုင်ကြည့်ရှင်း အကြံ အိုက်နေရာမှ မှန်တင်ခုံပေါ် အသာပြန်ချထားလိုက်သည်။ နောက်မှ ပဲ အဆင်ပြေသလို ဒီပစ္စည်းတွေကို ထုတ်သုံးသင့် သုံးတော့မည် ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကာ ကြီးကြီးပုရှိရာ အောက်ထပ်သို့ တစ်ဒုန်းဒုန်း ပြေးလွှားဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ မမယု အဆူခံချင်စရာအဖြစ် ပါလာဟုတ္တော်ကား လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းအနံ့ကို ဘာရိတ်အုပ်လိုက် သည်။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေ သိက္ခာနဲ့ ဝိုင်းကောင်းကျောက် ဖိနေတတ်ထိုင်တတ် ပြောတတ်ဆိုတတ်ရမည်ဆိုသည့် ကြီးကြီးပုရဲ့ နေ့စဉ်ဝတ္တရား ဆုံးမစကားကို ကြားယောင်၍ကမဟုတ်။ ဧည့်သည် လူစိမ်းသူစိမ်းရှေ့မှာ နက် ဒီလိုပုံစံနှင့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လှုပ်ချင် သလိုလုပ် သွားချင်သလိုသွားရပါမည်လားဟု မျက်နှာထားစာည့်

ဘည့်ဖြင့် မမယု အဆူအကြိမ်းခံရမည့်အရေးကို ပြေး၍သတိရ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်ခြေလှမ်းနှင့် ကြီးကြီးပုရှေ့ ရောက်သွားတော့ အစမ်း ချီ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ကြီးကြီးပုနားမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် တွေ့လိုက်ရတာ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ကြီးကြီးပု”

“အမလေး...အရေးထဲမှာမှ မယ်မင်းကြီးမက သူ့လက် ပါး ထိလိုလေ၊ လုပ်ပါဦး နရယ် ကြီးကြီးလည်း သွေးထွက်သံ မကြည့်ရဲဘူး၊ အစမ်းကိုခေါ်သွားပြီး အနာကိုစစ်ဆေးပြီး ဆတ်တီးစည်း ဆေးထည့်ပေးလိုက်စမ်းပါကွယ်”

“အစမ်း...ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်များလို့လဲ၊ နကို ခြစ်မိပါ”

အစမ်းက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို နထံသို့ ခြစ်ပေးသဖြင့် န လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ ဒဏ်ရာ အတော်နက် သွားတာ မှန်ပေမယ့် ဆေးရုံဆေးခန်းကို ပို့ရလောက်သည့် ဒဏ်ရာ ကြောက်မဟုတ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစမ်းရဲ့၊ လာ...လာ နနောက်ကို ခြိတ်ခဲ၊ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ရင် မကြာဘူး သောက်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမန”

နနောက်ကို အစမ်းတစ်ယောက် ကုပ်ချောင်းချောင်း

www.burmeseclassic.com

အမူအရာ မျက်နှာမသာမယာနှင့် လိုက်လာသည်။ နက အိမ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ဆေးသေတ္တာကိုယူကာ အစမ်းလက်ကို ဆေး ထည့်ဝတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

“မကြာပါဘူးဟယ်...ပျောက်သွားမှာပါ။ နုဆို ဒီလိုမျိုး ခဏခဏဖြစ်နေကျပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နက သူမအမြဲလို ကြုံတွေ့နေရသောအဖြစ်ကို ပြန်အမှတ် ရပြီး ပြောလိုက်မှ အစမ်းမျက်နှာ ကြည်လင်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာ ဖြစ်လာပါသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ မမနုရယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ သွေးတွေကို မြင်ပြီး အစမ်းလည်း အရမ်းလန့်သွားတာပေါ့လို့ အခု မမနုလည်း ဒါမျိုးဖြစ်နေကျပါလားဆိုတာ ဖြန်သတ်ရသွားမှ ရင်ထဲပေါ့သွားတယ်”

“အစမ်းက ဘာကိုရင်ပေါ့သွားတာလဲ”

“ဪ...မမနုလို သူဌေးသမီး နနုနယ်နယ်လေးတောင် မှ ဘာမှမဖြစ်တာ အစမ်းလည်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားလို့ပေါ့လို့”

“အမယ်လေးဟဲ့...နက ဘာများလဲလို့၊ က...က အစမ်း နားချင်လည်းနားတော့ ကြီးကြီးကို နပဲ သွားဝိုင်းကူလိုက် မယ်”

“ရပါတယ် မမနုရဲ့၊ ဒီနေ့ စည့်သည်လာမှာကို အစမ်း က ဝိုင်းမကူလို့ဖြစ်မလား၊ မမယုသိရင် အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနုဆင်

နေရပါဦးမယ်”

“မမယုကို န ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး မမနုရယ်၊ မမယု စိတ်ကြီးကို အစမ်း ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ မမယုက မမနုလိုမဟုတ်ဘူး၊ ပေး...ပေး အဲဒီဆေးသေတ္တာကိုလည်း အစမ်းပဲ သိမ်းလိုက်မယ်”

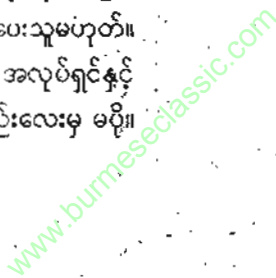
“ဒါဖြင့်လည်း ရော့ဟယ်”

အစမ်းက သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာပင် နလက်ထဲက ဆေးသေတ္တာလေးကို ဆွဲယူသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ အစမ်းက သိမ္မာသည်။ ဖင်ပေါ့၍ အလိုက်သိသည်။ တခြားအိမ်ဖော်တွေနှင့် ထည်းမတူ။ ကြီးကြီးပုနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချ ချကြည်ရသည်။

အစမ်းက သဘောကောင်းသလို စိတ်ရင်းကလည်း ဖြူ သည်။ န စိတ်ကြိုက်ပုံစံမျိုးဖြစ်ကာ နေရာတကာ သည်းခံစိတ် ထည်သည်။ အစမ်းက မမယုကို ကြောက်ပေမယ့် နကိုတော့ ခုန်သည်။ နကလည်း အစမ်းကို ချစ်ပါသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ဖော်ရယ်လို့လည်း သိပ်ပြီး သီးသီးသန့်သန့် ငြီး ခွဲခြားတာမျိုးမလုပ်။ မမယုကလည်း ဒါကိုပဲ နကို သဘော ကျ။ မမယုဆိုလျှင် ကြီးကြီးပု အပါအဝင် အစမ်းကိုရော တခြား အလုပ်သမားတွေကိုရော ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာသာပေးသူမဟုတ်။

အပြောအဆို အပြုအမူ ခိုင်စေ့ပုံကအစ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားပုံစံမျိုး တိတိကျကျ။ ထိုထက်နည်းနည်းလေးမှ မပို့။



တခြားသူကြည့်နှင့် နလို ညီမအရင်းအချာပေါ်မှာတောင် မမယု ဆက်ဆံနေတာ တစ်ချို့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်ရှိ အလုပ် သမားတွေအားလုံးကလည်း မမယုကိုဆိုလျှင် စကားတောင် ကျယ် ထွယ်ပြောရတာမဟုတ်။

ခိုင်းတာလုပ်ပေးပြီး လိုရင်းတိုရှင်း ပြောဆိုကာ နေရာက လစ်ပြေးလာကြသူတွေချည်း။ နုတောင်မှ ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့မျက်နှာ အရိပ်အက်ကို ကြည့်နေရတာ မဟုတ်။ မမယုမျက်နှာညိုမှာကိုပဲ စိုးရိမ်ပူပင်နေရသည့်အဖြစ်မို့ တခြားသူတွေအပေါ်မှာလည်း န ကိုယ်ချင်းစာမှာမိသည်။

“ဒက်ရာ ဆေးထည့်ပြီးပြီလား န”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးပု၊ သိပ်မများပါဘူး ဆေးထည့်ပေး ရုံနဲ့ ပျောက်သွားမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ညှော်မိမခံမိစေဖို့ လက်ကို ရေစန့်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ”

“အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ကြမှကွယ်၊ ယုသိရင် ဘာပြော ဦးမယ်မသိဘူး၊ ဒီမှာက နေတိုင်းလုပ်စရာအလုပ်တွေက ပုံနေတာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကြီးကြီးပုစာစာယောက်တည်း လက်ကုန်ကျရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“နဝင်ကုမှာပေါ့ ကြီးကြီးရဲ့၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

“ဖြစ်မလားကွ... ယုက စည့်သည်ရှေ့မှာ နကို ဘယ်လို နေခိုင်းထားလဲ”

“လှလှလေးနေခိုင်းတာက အရေးမကြီးဘူး အစမ်းက

အတူနိုင်ဘဲ ကြီးကြီးပုစာစာယောက်ထဲနဲ့ မဖြစ်တာကိုလည်း ထည့် ဘုတ်ရဦးမှာပေါ့လို့”

“အစမ်း လုပ်နိုင်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ လက်ကအနာကို ထည်း သတိထားမှာပါ။ မမနုသာ မမယုပြောသလိုနေပါ။ တော်ကြာ သူ့စကားကို မမနု နားမထောင်ရကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးနေမှ ဆင်နေပါဦးမယ်”

“အစမ်းပြောတာ ဟုတ်တယ် နုရေ၊ ယုပြောသလိုသာ အကြိုက်လိုက်လိုက်တော့၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ညီမနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

“နက သူ့ကို အရွံ့တိုက်ပါတယ်ဆိုမှ ရှင်းရခက်နေဦး ပါ”

မမယုအကြောင်း သိနေသည့် ကြီးကြီးပုရော အစမ်းပါ ဆို ကြိုတင်သတိပေးနေကြသည်။ ဟိုတစ်ခါကလည်း မမယု ထွယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ မမယုက ဆို တမင်အရွံ့တိုက်တာပါဟု ပြောဆိုစွပ်စွဲကာ ဒက်ဒီတို့ မာမိ တို့ တိုင်တော့ မိသားစုအားလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရသည့်အဖြစ်ကို မေ့သေး။

“မမယုကြောင့် နတော့ သိပ်ခက်တာပဲ ကြီးပုရယ်၊ မမယုကြောင့် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် လွတ်လွတ် ထွယ် ထွယ် နေရတယ်မရှိဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မမယုတို့လို လူတွေချည်း ဆိုရင် အခက်ပဲ”



“ဒါကတော့ ယုက သူညီမလေးကို လှလှပပလေး ဖြစ်စေချင်လို့ပါကွယ်၊ တလွဲမတွေးပါနဲ့၊ နုကို ယုက ချစ်ပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ ဧည့်သည်ရောက်မလာခင် ယု စိတ်ကျေနပ် အောင် လှလှပပလေး ပြင်ချည်၊ တော်ကြာ သူပြန်လာတဲ့အထိ နု ဒီအတိုင်းတွေ့ရင် ဒေါသဖြစ်နေဦးမယ်”

“သွား...သွား”

ကြီးကြီးပုက မမယုအကြောင်း သိနေသော နုကို သူမ အခန်းရှိရာဘက်ကို သွားပြီး မမယုအကြိတ် လှလှပပလေး ပြင်ဆင် ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အစမ်း၏အကူအညီဖြင့် လက်စွမ်းပြချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းပွဲများကို ထည့်ရမည့် ဖန်းကန် များ ထားရမည့် ဟင်းပွဲနေရာများကို အစမ်းအား ထပ်မံစီစဉ်ညွှန် ကြားနေသည့်အတွက် နုလည်း ကြီးကြီးပုတို့နားကစွာကာ သူမအိမ် ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။



အခန်း (၄)

ကျော်ကောင်းမြတ်သည် ထက်မြက်၍ သွက်လက်ချက် ချာရုံမက အရပ်ကလေးတစ်ရပ်သဖွယ် လှပသော ယုကိုကြည့်ကာ နတ်ခမ်းအစုံကို ပြုံးထားမိသည်။ ဦးသင်းမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကို ငြိမ်းသက်အကျိုးတူ လုပ်ငန်းတူ မိတ်ဆွေများအဖြစ် သိကျွမ်းရင်းနှီး သော်လည်း ယုလို လှပ၍ အစစအရာရာ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ဆက်မြက်လှပသော သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်ကိုက မသိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသင်းမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့၏ သင်နာသောအိမ်ကြီးမှာ တည်းခိုရန် ပြောဆိုတိုက်တွန်းလာသောအခါ ငြိမ်း၍မရသည့်အကြောင်းများကြောင့် အားနာနာနှင့် လက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ဦးသင်းမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့မှာ သူလို လှပချောမောလွန်းသည့် သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိနေခြင်း မှသာ ကျော်ကောင်းမြတ် ကြိုသိခဲ့မည်ဆိုလျှင် သင်းနာသောအိမ်ကြီး မှ တည်းခိုဖို့ လက်ခံချင်မှ လက်ခံမိပေလိမ့်မည်။

အခုမှတော့ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းဆန်၍မရတော့။

www.burmeseclassic.com

ဦးသင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့က သူတို့သမီးဖြစ်သူ ယုနှင့် ဇိတ်သော်လေးတို့ကို လှိုက်လှဲစွာ လက်ခံတုံ့ပြန်ရသလို နှုတ်ခမ်း အနုမှာလည်း အပြုံးကို ဆောင်ထားရပါသည်။

“ဒါက ကျွန်တော့်သမီးကြီးလေ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကျွန်တော့်မှာ ဒီက သမီးကြီးယုနဲ့ နုဆိုပြီး သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ် သမီးကြီးက ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီပြီ၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကလည်း အိမ်ရုံစီးပွားရေးအပိုင်းမှာ ဝင်ကူပေးနေတယ်၊ သမီးယု ဒါက ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ဒါ ကျွန်တော့်သမီးကြီး ယုပါ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ယု”

“ယုကလည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

လူကလုသလို အသံလေးကလည်း ချိုလွင်သာယာယာ လေးမှာ အမူအရာကြပြန်တော့လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းတွေ နဲ့ နူးညံ့ညင်သာလှတာမို့ ယုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို ကျော် ကောင်းမြတ်စိတ်မှာ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

တည်ငြိမ်အေးအေးသော အမူအရာနှင့် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိသော အပြုံးလေးများက ယုဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ထူးခြားသော စွမ်းရည်တစ်မျိုးဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ဒီလောက်ဆို ဦးသင်းမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့ အကြံ အစည်ကို ကျော်ကောင်းမြတ် ရိပ်စားနားလည်မိပါပြီ။ သူလို လူ

လူလွတ် သူဌေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေကြဖြစ်၍ သိပ်ပြီး မထူးဆန်းတော့ဟု ဆိုလျှင် လည်း မမှားပါ။

ကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်ကို သမီးရှင်တိုင်း တသမက်တော်လိုကြသည့်အဖြစ်မှာ ဘာမှမဆန်း။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုမျှသာ။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်၊ ရိုးသားသော စိတ် နေသဘောထားနှင့် အလုပ်ကိစ္စမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင် စားသူ။

အခုအသက်အရွယ်အထိ ကျော်ကောင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်ရမည့် ချစ်သူမိန်းကလေးက မရှိ။ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် သင့်တော်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် တစ်မိုးအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူနေဖို့ကြတော့ ကျော်ကောင်းမြတ် ဘက်က ထည့်တွက်စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။

သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့အနေအထားအရ အိမ်ယာတည် ထောင်သင့်ပြီဆိုတာ ကျော်ကောင်းမြတ် နားလည်လက်ခံသည်။ တိုယ်တိုင်က ငွေကြေးပြည့်စုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမို့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို စီးပွားတွက်တွက်ပြီး လက်ထပ်လိုစိတ်မရှိ။

မိသားစုတစ်စု၊ အိမ်ထောင်တစ်စုဖြစ်ရုံ အမွေဆက်ခံမည့် သူ သားသမီးတွေ ရယူလိုရုံနှင့်လည်း နီးစပ်ပတ်သက်ရာ အသိုင်း အဝိုင်းထဲက သင့်တော်ရာကို ရွေးချယ်ပြီး အိမ်ထောင်ထူဖို့ကြတော့



လည်း သူကိုယ်တိုင် လက်ခံလိုစိတ်မရှိ။

ကျော်ကောင်းမြတ် လိုချင်တာက သူ့နှလုံးသားထဲက လိုလားစွာ တောင်းတလာမည့်အချစ်ကို အခုချိန်ထိ မျှော်လင့်စောင့်စားလာခဲ့ပေမယ့် သူလိုချင်သည့် သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်စွမ်းသည့် ချစ်ရသူက အခုချိန်ထိ သူ့မှာ မရှိသေးသလို ရှာဖွေ၍လည်း မတွေ့။

ချောတိုင်းလှတိုင်း ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝသူတိုင်းလည်း ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူ့အတွက် အချစ်မဟုတ်။ ရင်ခုန်ခြင်းလည်းမဖြစ်။

ရတာမလို လိုတာမရ ဆိုသည်မှာ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူ့ကို ရည်ညွှန်းလေသည်လား မဆိုနိုင်။ အခုချိန်ထိ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်နေသော သူ့ကိုမဲ့ အားလုံးက အသည်းယားနေကြပုံရသည်။

စပ်ကြဟပ်ကြ ကြုံကြဖန်ကြနှင့် ဝိုင်းဝန်းဘေးတီးနေသည့် ကြားက ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူကလည်း လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်လွတ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးတာမို့ အခုလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံလာတော့ သူ့အဖြစ်သူ ပြုံးရုံသာ တတ်နိုင်သည့်အဖြစ်ပါ။

ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ပင်ကိုယ်ဗီဒေအရ အေးချမ်းစွာနေလိုသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တခြားသူတွေနှင့် ဒွေးရောယှက်တင်နေလိုလှသူမျိုး မဟုတ်ချေ။ မတတ်သာ၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြု ပေါ်ပေါက်လာရသော လူမှုရေးကိစ္စများနှင့် မင်းဖွဲ့

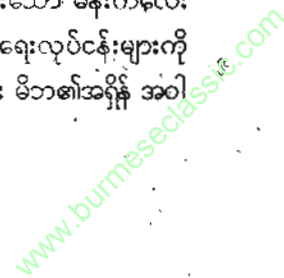
ခွဲများကို မဖြစ်မနေ တက်ရောက်ရသည်မှတစ်ပါး တခြားအချိန်ခိုများတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ စာအုပ်များနှင့် ဖြစ်စေ၊ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးရေမှာဖြစ်စေ သူ့အချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေချင်ဖြစ်သည်။

အများက ဦးတပ်ခေါ်နေရပေမယ့် သူက လူလတ်ပိုင်းမျှသာဖြစ်ရာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ယုဆိုသူလေးကိုလည်း သူ့အလိုလို အကဲခတ်ကြည့်ရှုမိလျက်သား ဖြစ်နေပါသည်။

ယု သိပ်လှတာကိုတော့ ချက်ချင်းလိုပင် အသိအမှတ်ပြု ဝန်ခံလိုက်ပေမယ့် တစ်ခြားတစ်ခြားသော မိန်းမလှလေးများစွာနည်းတူ မြင်မြင်ခြင်းဆိုသလိုပင် ယုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကလည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့ပါသော်လည်း ယုမှာ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် မတူတာက စီးပွားရေးအလုပ်ကိစ္စများကို သူမဒက်ဒီ ဦးသင်းမောင်နည်းတူ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းဝင်မှုရှိခြင်းဖြစ်သည်။ လာဘ်ဖြစ်သည်။ ကြိုတွက်တတ်သည်။ ဦးနောက်ကို သုံးနိုင်သည်။

ဦးသင်းမောင်က သူ့အားကိုးရသော သမီးကြီးဟုဆိုသည်။ စကားပြောဆိုမိသလောက်ကတော့ ယုအခြေအနေက ကျေနပ်စရာ။ ကျော်ကောင်းမြတ် မြင်တွေ့ဘူးသော မိန်းကလေးတွေနှင့် ယုက မတူ။ တချို့က မိဘ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြသူများဖြစ်ပြီး မိဘ၏အရှိန် အဝါ



စည်းစိမ်ချမ်းသာသမျှကို ဖျော်ပါးသုံးဖြုန်းနေချင်ကြသူတွေ ချည်း။

အိမ်မှုကိစ္စလည်း ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်း။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွတ်၊ ရှင်းလင်းဆိုသည့်ကို သူတို့နှင့်သက်ဆိုင်သည့် အရာလို့ပင် မမြင်။ အိမ်ဖော်တွေရှိနေသမျှ သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ ရပြီဟု ထင်နေပုံရသည်။

မိဘများကိုယ်တိုင်ကလည်း ချမ်းသာသလို သူတို့ယူမည့် ယောက်ျားကလည်း တစ်သက်စားမကုန်နိုင်အောင် စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်ဆိုတော့ ငွေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး စိတ်ထင်တိုင်း သုံးဖြုန်းရုံအပြင် ဘာမှမရှိ။

ယု ပုံစံလေးကလည်း တခြားသူတွေနှင့်မတူ။ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူ့အပေါ်မှာ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကအစ ရှေးသည်လည်းမဟုတ်။ မရောသည်လည်း မဟုတ်။ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ခန့်ခန့်။

ကားကို ယုပဲ မောင်းသည်။

ဦးသင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကားနောက်ခန်းမှာ အတူစီးကြပြီး ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် ယုက ရှေ့မှာဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းလှပသော ခြံကြီးနှင့် ခေတ်မီသားနားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ဦးသင်းမောင်တို့ မိသားစုပိုင် သင်းနဲ့သာခြံကြီးဖြစ်သည်။

“တိ”

ကားဟွန်းသံအဆုံးမှာ ခြံတံခါးက သူ့အလိုလိုပွင့်သွားသဖြင့် မယုက ကွန်ကရစ်ခင်းထားသော လမ်းအတိုင်း သူမကားဖြူ

ကြီးကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ မောင်းနှင်သွားသည်။

“ကျွီး”

“အိမ်ကိုရောက်ပါပြီ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၊ ဆင်းလို့ရပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကားပေါ်က ဆင်းရင်း ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအနံ့ နှက်လုံးအစုံကို ဝှေ့ဝှေ့အကဲခတ်ကြည့်ရှုမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းပြင်နှင့် ရောင်စုံသစ်ပင်ပန်းဥယျာဉ်နှင့်တကွ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ အုပ်စိုးနေသည့် သင်းနဲ့သာခြံကြီးက အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ခြင်းနှင့် လှပစိုပြည်ခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားကာ ခြင်ရသူဘဝင်ကို အေးငြိမ်းစေသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကအစ စည်းစနစ်ထူကျ လှလှပပ အကွက်ချပုံဖော်စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဇွတ်စိပသာဒ ဖြစ်လှသည်။

“ခဏအနားယူပြီးရင် ထမင်းစားကြတာပေါ့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ကျော်ကောင်းမြတ်လို့ ခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ် အန်ကယ်”

“သင့်(ခါ)ယူး မောင်ကောင်းမြတ်၊ ဦးတွတ်က စည့်သည်အဖွဲ့တွေကို အခန်းထဲသွားပို့ထားလိုက်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”



“ခြံထဲခဏလျှောက်ကြည့်ဦးမလား မောင်ကောင်းမြတ်”

“ကောင်းသားပဲ အန်ကယ်”

“တူ...တူ...တူ”

“သမီးယုရေ...ဒက်ဒီဖုန်းလာနေလို့ မောင်ကောင်းမြတ်

ကို ခြံထဲအနံ့ လိုက်ပြလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ဦးသင်းမောင် ဖုန်းပြောရင်း နေရာမှာ ရပ်ကျန်နေရစ်ခဲ့သလို ဒေါ်ခင်ခင်ကလည်း အိမ်ကြီးထဲ အပြေးဝင်ရောက်လာပြီး သူပြောထားသည့်အတိုင်း စီမံချက်ဖြုတ် ပြင်ဆင်ထားခြင်း ရှိမရှိ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခြင်း ပြုလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ပုရေ...အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပါပြီနော်”

“အသင့်ပါပဲ ခင်ခင်ရဲ့ ပြင်ဆင်လိုက်ရတော့မလား”

“နေဦး...နေဦး အသင့်သာပြင်ထား၊ ထမင်းပွဲပြင်ရမယ့် အချိန်ကြာရင် ခင်ပြောမယ်၊ သမီးလေးနုရော”

“ခပ်စောစောကတင် ဒီနားမှာတွေ့သေးတယ်၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“အစမ်း...ညည်း မမနုအပေါ်ထပ်မှာထင်တယ်၊ ဧည့်သည်ရောက်လာပြီ လှလှပပလေးပြင်ဆင်ပြီး အောက်ကိုဆင်းခဲ့လို့ သွားပြောချည်စမ်းကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အစမ်း

တစ်ယောက် နုရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေးတက်ခဲ့သည်။ နုအခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ ခြေစုံရပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“မမနု”

“အေး...လာပြီဟေ့၊ လာပြီ”

“ကျွဲ”

မရှေးမနှောင်းအသံနှင့်အတူ နု အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အစမ်းကို ခေါင်းလေးပြုကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ အစမ်း”

“အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပြီ၊ လှလှလေးပြင်ဆင်ပြီး အောက်ကိုဆင်းခဲ့ဖို့ မေမေကြီးက မှာလိုက်လို့လာပြောတာပါ”

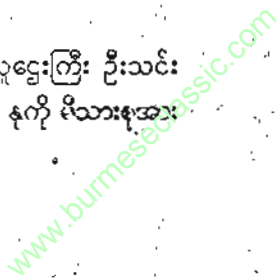
“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်...လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်၊

ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

နုက သူမအိပ်ခန်းတံခါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူပိတ်လိုက်ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ခြံထဲဆို ကားဝင်လာထဲက နုတစ်ယောက် သူမအိပ်ခန်းလေးထဲကို အပြေးရောက်နေသည့်အဖြစ်ပါ။

သင်းနုသာအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် သူဌေးကြီး ဦးသင်းဆောင်ရဲ့ အငယ်ဆုံးအထွေးဆုံး သမီးလေးအဖြစ် နုကို ငိုသားနုအား



လုံးက လှလှပပ ဖြစ်စေချင်နေမှန်း နု သိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဧည့်သည်လာရင်ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံကအစ မာမီတို့ လေဆိပ်သွားနေတုန်း စိတ်ကူးရှိသလောက် တတ်သမျှ ဗုတ်သမျှ ရွေးချယ်ပြင်ဆင်ထားသမျှ အခုချိန်မှတော့ နုအတွက် အသုံးဝင်လှသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ကိုသွားပြီး နုဘစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရှိသမျှ အလှအပပစ္စည်းတွေအားလုံး နု သုံး၍မဖြစ်။ သုံးလည်းမသုံးချင်။ အိမ်မှာနေသည့်လူက အပြင်ကို သွားမည့် ပွဲနေပွဲထိုင် မိတ်ကပ်တွေပြင်ဆင်ပြီး နေရသည်မှာ အဓိပ္ပါယ်လည်း မရှိ။ ရှက်စရာကောင်းသည်ဟုလည်း ထင်သည်။

သင့်တင့်သော ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကသာ နုအတွက် အကောင်းဆုံးဖို့ မာမီနှင့် မမယုတို့ ခိုင်းသလို နု ဘာမှမလုပ်မိ။ အဖြစ်တင်ရင်လည်း ခံမည်။ သိပ်လှသည့် မမယုနှင့် အပြိုင် နု ဘက်က ဘာမှမလုပ်ချင် လုပ်လည်းမလုပ်တတ်။

ဇနားတွန်းလေးများပါသော ပန်းနုရောင်ပျော့ပျော့ ဝတ်စုံ နှင့် မျက်နှာလှလှလေးပေါ် ပေါင်ဒါနည်းနည်းတို့၊ နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးခပ်ပါးပါးတင်၊ ဆံပင်နက်နက်တွေကို စည်းစိမ်းထားရာမှ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

မမယုက နု ဆံပင်စည်းထားတာကို မကြိုက်လှ။ ဒါကို သတိရ၍ပါ။ နု အလိုအားလုံး ဘာမှအပိုတွေ လုပ်နေမိမှာမဟုတ်။ အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကြောင့် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်

ကျဉ်းကျပ်နေစရာလည်းမရှိ။

အခုတော့ နုမှာ ဘာလေးပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲတွေးတွေး၊ မမယု... မမယုဆိုတာကြီးနှင့်ပင် သူမစိတ်တိုင်းကျနေဖို့ထက် မမယု စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသည့်အဖြစ်ပါ။

“တော်ပြီ...တော်ပြီ နုဘက်ကတော့ ဒီလောက်ပဲတတ် နိုင်တယ်၊ ကျန်တာ မမယု သဘောမကျလို့ မကျေနပ်လည်း တေတနိုင်ဘူး”

မှန်ထဲက သူမပုံရိပ်ကို နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး နု မအခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ယုတို့အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲဗျာ၊ ပြင်ဆင်ထားပုံကလည်း မှတ်စိတ်အေးပြီး စိတ်ကို ကြည်သွားတာပဲ”

ချိုမြိန်သြဂူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် လမ်းလက်စ နု ခြေလှမ်းလေးများ တန့်သွားကာ အသံလာရာသို့ နုကြည့်လိုက်တော့ ဧည့်လူစိမ်းနှင့် မမယုတို့ အပေါ်ထပ်လှေကား အတိုင်း တက်လာနေတာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ နုလည်း ကမန်း တန်းပင် နီးရာလိုက်ကာ နောက်ထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်ပုန်းလိုက်မိ၏။

“ယုတို့အိမ်ကို အခုလိုချိုးကျူးတဲ့အတွက် ဦးကျော်ကောင်း တို့ကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်ရှင်၊ ယုတို့ ဝင်ပုန်းရကျိုးနပ်တာပေါ့”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါဗျာ”

“ယုကလည်း တကယ်ပြောတာပါပဲရှင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”



“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

နုစိဦးအတူ ရယ်မောလိုက်သော ချိုလွင်သာယာသော ရယ်သံလေးများက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြည့်ငြင်းလိုက်သလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြား ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ပိုမိုတိုးပွားသွားစေသည်။

နုက နီးကပ်လာသည့် ခြေသံတွေကို နားထောင်ရင်း သူမ ပုန်းနေသောနေရာက မြန်မြန်လေး ဖြတ်ကျော်သွားကြပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်။ လှေကားအတက်အဆင်းမှာ မဆံ့ချင်လို့ ပုန်းမိပုန်းရာ ဝင်နေမိပြီးမှ မမယုသာသိရင် မလွယ်ဘူးဟု တွေးဖြစ်အောင်လည်း တွေးနေမိသည်။

“အပေါ်ထပ်ကို ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်ထားပုံကလည်း အတော်ကောင်းတာပဲဗျာ၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ပြင်ဆင်ထားတာ ယုလက်ရာတွေပဲထင်တယ်”

“အဟင်း...ဟင်း”

ယုက ကျော်ကောင်းမြတ်၏ စကားကို မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ ချစ်စဖွယ်အမူအရာနှင့် လှပစွာ ရယ်မောလိုက်တာမို့ အဓိပ္ပါယ်က တစ်အိမ်လုံး၏ အနုစိတ်အလှအပ မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ အားလုံးကို သူပဲ တာဝန်ပြင်ဆင်ထားသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်နေပါသည်။

တကယ်အဖြစ်မှန်က ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ မမယုက တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ပါဟု ဖြောင့်

စိဦးညွှန်ကြားရုံမျှသာဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းအထားအသို မှန်အောင်လှပ၍ မျက်စိပသာဒဖြစ်အောင် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ အသေးစိတ် ဂရုတစိုက် ခြယ်မှုန်းပြင်ဆင်ရသူမှာ နုဖြစ်ပြီး အလုပ်သမားတွေနှင့် အာနေအောင် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားရသူမှာလည်း နု ဖြစ်ပါသည်။

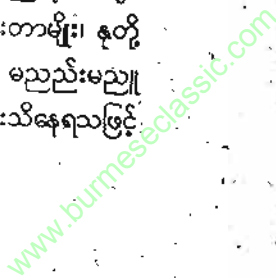
“ယုက တကယ်တော်တာပဲဗျာ၊ ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတော်တော်များဆိုရင် အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှ သူတို့နဲ့မဆိုင်သလို အာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားကြတာမဟုတ်ဘူး”

“အိမ်ဖော်တွေနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပြစ်ထားကြသူတွေချည်း ကျွန်တော်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်ထမင်းဟင်း ဝင်ချက်တာပဲ”

“ဟုတ်လား...ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က အဲဒါတွေလည်း အာမှာပါတာပဲလား”

ယုက တအံ့တဩလေး မေးသလို လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ ပုန်းနေသည့် နုကလည်း ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးအသံမျှ အားလုံးကြားနေရပါသည်။ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် ထမင်းကိုယ်တိုင်ချက်သည်ဆို၍လည်း နုရင်မှာ ထူးပြီးမအံ့အံ့ပါ။

အံ့ညံ့စရာလို့လည်း မမြင်မိ။ ကြီးကြီးပုခင်ပွန်း ဦးလေးတွတ်ဆိုလျှင် ကြီးကြီးပု စားချင်အောင် သူကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ကျွေးတာမျိုး၊ နုတို့အတွက် လက်ရာစားချင်ပါသည်ဟု ဆိုလျှင် မညည်းမညူ၊ အာတတ်ပါ ချက်ပြုတ်ကျွေးတာမျိုး မြင်တွေ့ကြားသိနေရသဖြင့်



ဆန်းတာလည်း ပါမည်ထင်သည်။

“ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာနေတုန်းက ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် စားတာလေ၊ ကျွန်တော် ဟင်းချက်လက်ရာဆို ကျွန်တော်အပေါင်း အသင်းတွေကြားမှာ နာမည်ကြီးပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို...ဦးကျော်ကောင်းမြတ် လက်ရာကို အားပေးဦးမှ ထင်တယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟောတော့ ဗိမ့်သွားပြီ”

န နှုတ်ဖျားမှ အလန့်တကြား ထွက်သွားရသော အသံ လေးဖြစ်သလို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် သူမလက်စွပ် ပြောင်ချောလေးကို ချွတ်လိုက်ဝတ်လိုက် ဆော့ကစားနေမိရာမှ နလက်မှ ချော်ထွက် သွားကာ လိုက်ကာအောက်မှ တဒေါက်ဒေါက်အသံပေး လိမ့်ဆင်း သွားကာ ကျော်ကောင်းမြတ် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်တန့် အဆုံး သတ်သွားသည်။

“ဘာလေးပါလိမ့်”

“လက်စွပ်လေးပါလား ယူ”

“ရှင်”

“ဟင်”

“ဟိုလိုက်တာ အောက်ကထွက်ကျလာတာထင်တယ်”

သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် န လက်စွပ်လေးကို ကျော်

ကောင်းမြတ် ကောက်ယူလိုက်ကာ ထုဘက်ကို လှည့်ပြောရင်း လက်စွပ်ထွက်လာရာ လိုက်ကာရှည်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းအကြည့် နုမှာ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမုန်းမသိဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသမျှ ကို နားထောင်ပြီး ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေမိသည်။

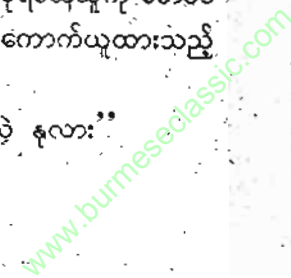
ယုကတော့ ကျော်ကောင်းမြတ် ကောက်ယူပြုသည့် လက်စွပ်လေးကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် န လက်စွပ်လေးမှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်သလို လက်စွပ်ထွက်လာရာ လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှ မြို့ဖွေးပြည့်တင်းသော နုခြေအစုံကိုပါ တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်ရာ ညီမဖြစ်သူ ၏ ထင်မိထင်ရာလုပ်ရပ်ကြောင့် ယု မျက်နှာလှလှလေး ပျက်သွား ရရှာပါသည်။

“လိုက်ကာနောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါလား ယု၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

မျက်စိလျင်သော ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ကာ နောက်တွယ်မှ နု ခြေအစုံကို တွေ့မြင်သွားပြီဆို ယုမှာ ဘယ်လိုမှ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားလို့မရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ဟန်မပျက် ခေါ်ထုတ်ရုံမှတစ်ပါး တခြား ခရီးစဉ်။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေရာက မရွေ့။ လိုက်ကာနောက်တွယ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ခြေစုံရပ်နေသူကို စိတ်ဝင် စားစားစမ်းနေဟန်ဖြင့် လက်ထဲက သူ ကောက်ယူထားသည့် လက်စွပ်လေးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“လိုက်ကာနောက်က ဘယ်သူလဲ နုလား”



မမယုအသံကြောင့် နု ငိုချင်သွားသည်။ ပါးစပ်က အသံလည်းမထွက်။ လူကလည်း နေရာကမလှုပ်မရွေမိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ညစ်နေတုန်း မမယုအသံက နု ငြိမ်နေလို့မရအောင် ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

“နုမဟုတ်လား”

“နု”

ပြောပြောဆိုဆို ယုက နုပုန်းနေသည့် လိုက်ကာနားရောက်လာပြီး လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

“နု”

“လိုက်ကာနောက်ထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

မမယုကို နု ဘာမှမပြော။

မော့လည်းမကြည့်။ မမယု အင်မတန်အလေးထားသည့် ဧည့်လူစီမံရေးမှာ နု လုပ်မိသည့်အပြစ်အတွက် ဘာကိုဘယ်လို အကြောင်းပြရမှန်းလည်းမသိ။ အမှန်အတိုင်း ပြောလို့လည်း မမယုက သဘောကျမည်မဟုတ်။

“နု...မမယု မေးနေတာ စကြားဘူးလား၊ လိုက်ကာနောက်ထဲ တစ်ယောက်တည်းဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲလို့”

မမယုတို့ ဝင်လာတာမြင်လို့ မဆံ့ချင်တာနဲ့ ပုန်းနေတာပါလို့ ဖြေလိုက်ရမည်လား။ ထိုအဖြေကို မမယု ကြိုက်မည်မဟုတ်။

“ယု ညီမလေးလား”

ဝင်းဝါနုထွေး၍ လှပသော ချစ်စရာမိန်းမချောလေးက ယု မေးတာကိုမဖြေသလို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုလည်း မော့ကြည့်လာခြင်းလည်းမရှိ။ သူမအင်္ကျီအနားစလေးကို ဆပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းလေးငုံနေပုံလေးက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်ကာ မြတ်နိုးဖွယ် ချစ်ခင်ဖွယ်မို့ ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိသူက ဘယ်မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တို့ိုင် ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ အခုချိန်ထိ မည်သည့်အဖြေစကားမှမရှိသော မိန်းမလှလေးကို စိတ်ဝင်စားစား ယုညီမလေးလားဟု မေးလိုက်မိသူ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၊ ယုရဲ့ညီမ နုပါ”

“ဪ”

“နု...ဒါ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ဟုတ်”

နုက အခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ ဟုတ်ဟုတ်ပြတ်စွာဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“နု သွားတော့မယ်”

“နု”

မမယုက လှမ်းခေါ်သော်လည်း နုက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့။ နေရာမှ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးသွားပုံက



ထိုအခါကလည်းက လွတ်မြောက်သွားသော သမင်ပျိုမလေးအသွား
နှင့် ဖြစ်စေမယ့် ယုကတော့ နှု စိတ်ထင်ရာလုပ်သွားပုံကို ဒေါသ
ဖြစ်မဆုံးပါ။

ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီးကြီးသည့် လူကြီးသူ
ကောင်းတစ်ယောက်က သူလိုဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးမလေး
တစ်ယောက်ကို အရေးတယူ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကို ယခင်က
ပြေလည်စွာ တုံ့ပြန်ရကောင်းမှန်းမသိ။

လူမှုရေးဘာမှမသိသည့် အရိုင်းအခိုင်းသံတ္တဝါလေး
နေရာက ထွက်ပြေးသွားပုံက အသည်းယားစရာဖြစ်သလို
ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ် အပေါ်
မျက်နှာပူစရာဖြစ်ရပါသည်။

“ဆောရီးနော်...ဦးကောင်းမြတ်၊ နုက ဒီလိုပဲ လူကြီးမိ
တွေ ဘယ်လောက်ပဲသင်သင် ဘယ်တော့မှနားမဝင်ဘူး၊ သူတို့
ချင်တာလုပ်တာပဲ”

“ယုတို့မှာ နုကြောင့် အမြဲလိုစိတ်ညစ်နေရတာလဲ”

“ကလေးဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ နုကို ကျွန်တော်နားလည်
တယ်၊ နောက်တော့ နုလည်း ယုလိုဖြစ်လာမှာပေါ့ဗျာ၊ ယုညီမပဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာပဲ ဦးကျော်
မြတ်ရယ်၊ ဪ...ဦးကောင်းမြတ်လိုပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်ဗျာ...ယု စိတ်ချမ်းသာသလိုခေါ်ပါ”

“ဒါ...ဦးကောင်းမြတ်အတွက် အခန်းပါ”

“ကျွီး”

ယုက နုအကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ စကားမဆက်ချင်တော့
တာမို့ နုကြောင့် မကြည်လင်သောစိတ်ကို တစ်ဖက်လူ လုံးဝမရှိပဲ
မိမိဘဲ အပြုံးလှလှနှင့်ပင် ကျော်ကောင်းမြတ်အတွက် အသင့်ပြင်
ဆင်ထားသည့် အခန်းကို ဦးဆောင်ဖွင့်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းကို
ပြောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဖြူရောင်တွေချည်းပဲဆိုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမလားရှင်၊
အကြိုက်ရင် တခြားအရောင် ပြောင်းလဲပေးလို့လည်းရပါတယ်”

“အဖြူရောင်က ကိုယ်အကြိုက်ဆုံး အရောင်ပဲ၊ ဒါ ယု
စိတ်ကူးလား”

“ဆိုပါတော့ရှင်”

“ယုလည်း အဖြူရောင်ကို ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြိုက်ချင်းတူလို့ ရန်သူတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“အကြိုက်ချင်းတူရုံပဲရှင်၊ အကြိုက်ချင်းတူနေတာမှမဟုတ်
ပဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူတို့စကားကို သူတို့ဘာသာ သဘောကျပြီး ရယ်မိ
သည်။



“တူ...တူ...တူ”

ရုတ်တရက် ယု ဖုန်းလေးမှ အသံမြည်လာသဖြင့် ထူက
မိ အရင်းဦးဆုံး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲလိုက်သည်။

“လိုအပ်တာရှိရင် ဟောဒီဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါနော်၊
အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါဦးရှင်”

“ယုကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယုက ကျော်ကောင်းမြတ် အိပ်ခန်းတံခါးကို သူမကိုယ်
တိုင် စေ့ဖိတ်ပေးခဲ့ပြီး နေရာကထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
ယု ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်နေသည့် စည်သူအကြောင်းကိုတွေးကာ အဆို
မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါတော့သည်။



အခန်း (၅)

“မာမိ...မာမိ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ နုလေးရဲ့”

နုမှာ မမယုတို့ရှေ့က အပြေးလေးထွက်လာခဲ့ရာမှ မာမိကို
မြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားဓာတ်က သွားကာ မာမိနီရာသို့ အော်ဟစ်
ဆောက်ရှိသွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီးလေးရဲ့၊ မထိတ်သာမလန့်သာ
လိုက်တာ၊ အပေါ်မှာ သမီးမမယုနဲ့ မောင်ကောင်းမြတ်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့
ဦး”

“ဟုတ်”

“အခုချိန်ကစပြီး စဉ်သည်ရှေ့မှာ မမယု စိတ်ဆိုးဒေါသ
ဖြစ်အောင် မလုပ်မိစေနော်”

“အင်”

နုမှာ မာမိသတိပေးစကားကို နားထောင်ရင်း ရုတ်တရက်
မာမိကို ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ မာမိက နုကို မမယု
စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နှင့်ဟုဆိုနေသည်။ နုကဖြင့် မမယုစဉ်သည်

www.burmeseclassic.com

ရှေ့မှာ မမယု စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

“ဟို...အဲဒါကိုပဲ မာမိကို နှုတ်ပြောမလို့”

“နက ဘာကိုပြောမလို့လဲကွယ်၊ ဒီမှာ မာမိတို့ အလုပ် ဝှုပ်နေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သမီးပါ ဝိုင်းကူစမ်းပါဦး”

“နကိုပေးလေ မာမိ၊ ဒါတွေက မာမိ လုပ်စရာမလို့ပါ ဘား၊ အစမ်းရော”

“အမလေး... အရေးထဲအရာပေါ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွယ်၊ ခုလေးတင် သူဦးလေးဆိုတာ ရောက်လာပြီး အစမ်းကို လာခေါ် သွားတယ်၊ အစမ်း အမေကို ဆေးရုံတင်ထားရလို့တဲ့”

“ဟင်”

“ဧည့်သည်လာမယ်၊ အလုပ်များမယ်ဆိုမှကွယ်၊ မာမိဖြင့် စိတ်ကိုညစ်သွားတာပဲ၊ ပိုက်ဆံတော့ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ နာရေးဆိုတော့ ပြောလို့မကောင်းဘူးလေ၊ အစမ်းလည်း သူ့အမေ သက်သာမှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ရက်အတီအကျ မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့... အစမ်းကိုယ်တိုင် တင့်တင့်တရယ်ရယ် ဖြစ်နေ တာ၊ မာမိက အစမ်းကို ဘယ်နေပြန်လာပါလို့ ပြောလို့ကောင်း မလား နလေးရဲ့”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲနော် မာမိ”

မာမိ စိတ်ညစ်သလို နလည်း စိတ်ညစ်ရပါသည်။

အစမ်းမရှိတော့ ရှိသမျှအလုပ်တွေ အကုန်လုံး ကြီးကြီး ပုတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးတော့မည်။ ကြီးကြီးပု မနိုင်

သည့်အလုပ်တွေကို မာမိကိုယ်တိုင် ကူနေရတာကလည်း ဧည့်သည် ကြောင့်မှန်း န သိသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဦးတွတ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ ပြောထားရမှာလဲ၊ နလည်း ဧည့်သည်ရှိတဲ့အချိန်လေး သမီးကြီးကြီး ပုကို ဝင်ကူဦးနော် သမီး”

“စိတ်ချပါ မာမိရဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ မာမိသွားထိုင်နေပါ၊ ဒီမှာ ကြီးပုနဲ့ န ဝင်ကူပေးရင်ရပါပြီ”

“ခင်ခင်ရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ ဒက်ဒီခေါ်နေပြီ မာမိ”

“လာပြီ ဒက်ဒီကြီးရေ လာပြီ”

နတို့နားက မာမိထွက်သွားသည်နှင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် အလုပ်များနေသော ကြီးပုနားကို နရောက်သွားသည်။

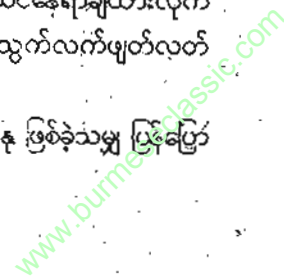
“န ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကြီးပု”

“ဒီမှာလေ... အရွက်စုံသုပ်တစ်ပွဲအတွက် နလေးကိုယ် တိုင် လှလှပပလေး ပွဲထုတ်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ဟင်းပွဲတွေလည်း သူဟင်းအမယ်နဲ့ သူပန်းကန် ဟုတ်ရဲ့လားစစ်ပါဦး”

“ဟုတ်”

မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို နကိုယ်တိုင် ကျွမ်းကျင်ဝါသနာပါသူ နို့ ကြီးပု ပြောတာတွေကို ချက်ချင်းလို ဖြင်ဆင်နေရာချထားလိုက် ပြီး တခြားလိုအပ်တာတွေကိုလည်း နကပဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ် စွာ ဦးဆောင်လုပ်လိုက်သည်။

မာမိကို မမယုနှင့် ဧည့်သည်ရှေ့မှာ န ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပြန်ပြော



ပြုဖို့ အချိန်မရလိုက်တော့။

“ဟယ်...န လက်စွပ်လေးလည်း ပြန်မယူရသေးပါလား၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာပါလိမ့်၊ အခုချိန် မမယူဆီ လက်စွပ်သွားတောင်းနေလို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး၊ နုကိုပဲ ဆူနေဦးမှာ နောက်မှပဲ သွားတောင်းလိုက်တော့မယ်”

ထိုစကားကို နုစိတ်ထဲကပဲ ဆိုလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စဆိုတာကလည်း ပါးစပ်ကအပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာ အရသာရှိသော ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်။

စီစဉ်သည့်သူက ဟင်းအမယ်အမျိုးမျိုးကို စုံလင်အောင် ပါးစပ်က စီစဉ်ရုံဖြစ်ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ ချက်ပြုတ်ရုပ်ကိုင်ရသူမှာ စီစဉ်တကျဖြစ်ဖို့ လှလှပပလေးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရချိန်မှာ သူ ဟင်းပွဲမှ တစ်ပါးတခြား အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်းမရှိအောင် ဖြစ်သည်။

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား နုရေ၊ သမီးကြီးကြီးပုကို မေးလိုက်ပါဦး”

“ရပြီ ခင်ခင်ရေ၊ အားလုံးအသင့်ပဲ”

“ဟင်းရွက်ကြော်ပွဲကို နောက်ဆုံးမှထုတ်မယ်နော်၊ နုကြော်...နုလည်း ခင်ခင်တို့နဲ့အတူ တစ်စိုင်းထဲဝင်စားရမှာပဲ၊ ကြီးကြီးပုပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ် ကြီးပုရေ၊ ကြီးပုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ နုက ဝင်ကူရမှာပေါ့၊ ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေ အရင်စားပါစေ၊

နုက နောက်မှပဲ ကြီးကြီးပုနဲ့စားမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်...ဧည့်သည်ရှေ့မှာ မိသားစုအတူစုစားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်ကြာ နု နောက်ချန်နေရစ်လို့ ပြဿနာဖြစ်နေပါ့မယ်”

“နုရေ”

“လာပါပြီ”

“ဟော...ခေါ်နေပြီ၊ သွား...သွား”

“အရွက်ကြော်ပွဲ နုတစ်ခါတည်း ယူသွားမယ်လေ ကြီးပု”

“အေး...အေး”

လှပပူနွေးမွှေးကြိုင်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းပွဲကြီးရှေ့မှာ မိသားစုအကုန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သလို ဧည့်သည်ဆိုသည့်လူကြီးကိုပါ နု တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းချ သမီးလေး၊ ဖြည်းဖြည်း”

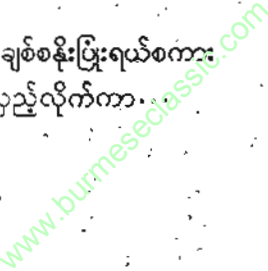
“ဟုတ်”

အရွက်ကြော်ပုန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော နုထံသို့ အကြည့်တွေအားလုံး စုပြုံရောက်လာသည်။

“နုလေး...ကိုယ်တိုင် မီးဖိုချောင်ဝင်နေရပြီပေါ့

ဟုတ်လား သမီး”

ဦးသင်းမောင်က သမီးငယ် နုကို ချစ်စနိုးပြုံးရယ်စကားဆိုရင်း ကျော်ကောင်းမြတ်ရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...



“ဒါ အန်ကယ် သမီးငယ် နုလေး သူမမယုနဲ့ ငါးနှစ် ထွာတယ်ဆိုတော့ အိမ်မှာကလေးပေါ့၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာက နုကိုပဲ ပြောဆိုနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်ရတာပဲ”

“သမီးနု...ဒါ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် တဲ့”

“ဟုတ်”

နုက ဒါပဲပြောသည်။ တခြားစကားအပိုမဆို။ ဧည့်သည် လူကြီးနှင့် ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့ရှေ့မှာ အမှားမရှိအောင် ကြိုးစားနေ ခြင်းဆိုလည်းမမှား။

“စားနော်...မောင်ကောင်းမြတ်၊ ဒီထဲမှာ သမီးနုလက်ရာ တွေလည်းပါတယ်၊ သမီးက သူမမယုလို စာမတော်ပေမယ့် အိမ်မှု ကိစ္စ ချက်ရေးပြုတ်ရေးမှာတော့ ဝါသနာပါတယ်”

“အဲဒါလေးတွေတော့ သမီးငယ်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ”

“အန်ကယ်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သမီးကြီး ရော သမီးငယ်ပါ အားကိုးရတဲ့သူချည်းပဲဆိုတော့ မိဘတွေအတွက် အားဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့...မောင်ကောင်းမြတ်ရယ်၊ သမီးကြီးယု အတွက်ကတော့ စိတ်မပူပါဘူး၊ သမီးငယ်နုအတွက်သာ အန်ကယ် တို့မှာ ရင်ပူနေရတာ”

“နုလည်း ငယ်သေးလို့ပါ၊ တစ်နေ့တော့ သူမမယုလို ဖြစ်လာမှာပါ”

စကား၏ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းက ယုအကြောင်း မဟုတ်ဘဲ နုကိုချည်း ဦးစားပေးပြောဆိုနေခြင်းမို့ ယုမျက်နှာ ကွက် ခနဲပျက်သွားတာကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသူက ယုမာမီ ဒေါ်ခင်ခင် ဖြစ်သည်။

ဒီပွဲက နုပွဲမဟုတ်။ သမီးကြီးယုအတွက် ရည်ရွယ်ထား သည့်ပွဲဖြစ်ပြီး ယုအကြောင်းမပြောဘဲ နုအကြောင်းတွေချည်း ပြောနေ သည်ဆိုတော့ ယု စိတ်ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးချင်စရာပါ။

နုကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သူမမယုလို ကျွဲခြေ ချက်နေတတ်တာမဟုတ်။ ဧည့်သည်လူစိမ်းရှေ့မှာ သူ့အကြောင်း ပြောစေလိုသည်ပုံနှင့် လှပသည့်ချက်နှာလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ သည့်ဟန်။

“သမီးကြီးယုရေ...မောင်ကောင်းမြတ် ထမင်းဖန်းကန် ဆဲကို ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

“ဟင်းတွေစားရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော် ဦးကောင်း မြတ်”

“ပြေပါတယ်ဗျာ...ကျွန်တော်က အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်း ဆီ သိပ်မက်တာ၊ အပြင်မှာလည်း စားခဲတယ်”

“ဟုတ်လား...နုက ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းကောင်းနဲ့ တော်ပဲပေါ့ကွာ၊ သမီးနု သမီးအစ်ကိုကို ဟင်းလက်ရာဆန်းဆန်း တွေ ချက်ကျွေးလိုက်ပါဦးဗျာ”

www.burmeseclassic.com

ကျော်ကောင်းမြတ် အကြည့်က နထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်
လာပေမယ့် နက ဘယ်သူကိုမှ မကြည့်။ ဧည့်သည်လူကြီးရှေ့မှာ
နအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို စိတ်ညစ်ပြီး နေရာက
ထွက်ပြေးချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စားလက်စထမင်းကို စောစော
ပင် သိမ်းလိုက်သည်။

“သမီးန ထမင်းစားတာ နည်းလှချည်လား၊ နေမှကောင်း
ရဲ့လားဟင်”

“န နေကောင်းပါတယ် ဒက်ဒီ၊ နေခင်းတုန်းက မုန့်စား
တာ နည်းနည်းများသွားလို့ပါ”

စကားကို လှအောင်ပြောလိုက်ရပေမယ့် တကယ်အဖြစ်
အမှန်က ထိုသို့မဟုတ်။ ဒက်ဒီတို့လူကြီးတွေ ထမင်းခိုင်းက ပြော
ထွက်လို၍ဖြစ်သည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်က ဘာရယ်မဟုတ်
တစ်ချိန်လုံး နကို စိတ်ဝင်စားနေမိကာ န လှစ်ရှားသမျှကို မသိ
မသာလိုက်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။

အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည်။

သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ထူးထူးခြားခြား
စိတ်ဝင်စားတာမျိုး မရှိဘူးပါဘဲနှင့် နလို ကလေးမလေးနှင့်ကြား
သူ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိတာကလည်း မယုံကြည်ချင်စရာ။

နက အခုချိန်ထိ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်သူ့ကို
မျက်လုံးချင်းပင် အခဲခဲတာမဟုတ်။ မျက်လုံးကို အောက်ချင်
ခေါင်းငုံ့ထားတာမို့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကျော်ကောင်းမြတ်မျက်နှာ
ကို သေချာကြည့်မြင်ပုံမရ။

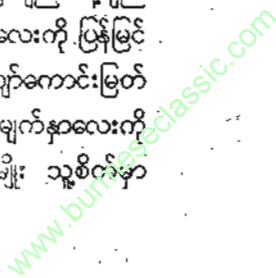
နပုံစံလေးက ကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်နှင့်
ဖတ်သက်တွေ့ဆုံနေရတာကိုပဲ စိတ်ညစ်နေသလိုလို့။ စိတ်ရှုပ်နေ
သလိုလို အမူအရာလေးကို မြင်တွေ့နေရတာကိုပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ထူးခြားဆန်းကျယ်နေသည်။

ထမင်းပွဲမှ န အရင်ဆုံးထသွားသဖြင့် ယုက ညီမဖြစ်သူ
တို့ မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ နလုပ်ပုံတွေအားလုံး ယုမျက်လုံး
ထဲမှာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ယု စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်။
သူတို့သားအဖသုံးယောက်က တက်ညီလက်ညီရှိသလောက် နက
သူတို့မိသားစုထဲမှာ သင်းကွဲသူလိုဖြစ်နေတာကို ယု မကြိုက်ပေ
မယ့် မတတ်နိုင်။

နောက်ပိုင်းမှာ ယုက ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို စကားအရာ
မှာ ဦးဆောင်သွားပေမယ့် ကျော်ကောင်းမြတ် စိတ်ဝင်စားနေမိသူက
နဖြစ်နေသည်။ အချို့ပွဲတွေ ပြင်ဆင်ချပေးတုန်းခဏသာ နကိုတွေ့
မိပြီး နောက်ပိုင်းမှာ နအရိပ်လေး ပျောက်သွားသည်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာရှိနေသည့်
န လက်စွပ်လေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နလက်စွပ်လေးကို
သူလက်မှာဝတ်ကြည့်တော့ လက်သန်းနှင့်ပဲ တော်သည်။

န လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့် လက်ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်
ထုပ်ရင်း ထူးခြားသောအမူအရာနှင့် နမျက်နှာလှလှလေးကို ပြန်မြင်
သောင်ကြည့်မိသည်။ နဆိုသည့် ကလေးမနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်
အဖေ မြင်ဘူးတွေ့ဘူးတာဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ နမျက်နှာလေးကို
သိနေနေရာမှာ အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးနေသလိုမျိုး သူ့စိတ်မှာ



ထင်မိသည်။

ဒါက သူ့ဘက်က ခံစားချက်ဖြစ်ပေမယ့် နုအတွက်ကြ
တော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့်
နုပုံစံလေးက ကြည့်သလိုလို၊ မကြည့်သလိုလို ပြောင်းလဲသွားသည်
ဟု ထင်မိခြင်းမှာ သူပဲအမြင်မှားလို့လားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

နုဆိုသည့် ကလေးမလေးက သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ ရောက်နေသည့် နုလက်စွပ်လေးအား
နုကို ပြန်ပေးရဦးမည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့တွေးမိလိုက်သည်က နုတစ်ယောက်
ဘာကြောင့် လိုက်တာနောက်ထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေရသလဲဆိုတာကိုပါ။

သူ့ မမယုကို စိတ်ဆိုးနေလို့လား။

ဒါမှမဟုတ် နုတို့အိမ်ကို ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်လာ
သည့် သူ့ကိုပဲ မကြည့်လို့မှားလား။

အော်...န...န။

ဘာကြောင့် နုအမည်ကို သူ့နှုတ်ဖျားကဆိုသည်လို့ကိမ်
သည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မသိပေမယ့် နုအကြောင်း တွေးနေသည့်
နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ပြုံးနေပါသည်။



အခန်း (၆)

“ဟော...ဟိုလူကြီးပါလား။”

နုမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်နှင့် ထိုလူကြီး မမြင်မတွေ့နိုင်ခင်မှာပင် သူမကိုယ်လေးကို
နီးရာသစ်ပင်ကွယ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပုကပ်ပြီး ပုန်းနေလိုက်မိသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့် နု မဆုံချင်။
ဆိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို မမယုက နုကိုကွိတ်ပြီး ဆူပူထားတာနဲ့ နု
စိတ်ညစ်နေသည်။ နုအတွက် ဘာမှအရေးမကြီးဟုထင်သော အရာ
အလုံး မမယုအတွက် အရေးတယူ အလေးမူရမည့် ကိစ္စတွေချည်း
ဖြစ်နေခြင်းကိုက နုရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးခြင်းဟု ထိုနေ့ထဲက
နု တွေးလိုက်မိပြီးပါပြီ။

နုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီး တစ်အိမ်ထဲမှာ
အတူနေတာမှန်ပေမယ့် ဆုံဖြစ်ကြတာ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
သူ့အလုပ်ကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေနှင့် တစ်နေ့မှမအားသလို
အလည်း သူ့အားလပ်သည် အချိန်မျိုးတောင် သူနှင့်ဆုံမှာစိုးရွံ့

ပြုလဲသွယ်

တခြားဘေးလွတ်ရာနေရာကို တိုက်တိုက်ပုန်းခိုနေမိသူဖြစ်၏။

အခုတော့ ရှောင်ပုန်းလိုသူ နှင့် အလုပ်များအလုပ်မအားသူတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ၊ ခြံထဲမှာ အတူဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

နက သူမကို ကျော်ကောင်းမြတ် မမြင်လောက်ဘူးအထင်နှင့် နီးရာသစ်ပင်ကွယ်မှာ ဝင်ပုန်းနေတာဖြစ်ပေမယ့် န ပုန်းနေပုံလေးက ဘာတစ်ခုမှ သေသပ်လို့ခြုံမှုမရှိ။ အဝါရောင် လုံချည်အနားစလေးက လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်လွင့်နေသလို နခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်ထားသည့် အဖြူရောင်စံပယ်ဖန်းကုံးကြီးကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသည့်အဖြစ်မို့ နအဖြစ်ကို ကျော်ကောင်းမြတ် နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ ကျိတ်ပြုံးလိုစိတ်မိသည်။

နဆိုသည့် ကလေးမလေးနှင့် ခက်နေပါပြီ။ ကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်ကို သူမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူနေသည်မသိ။ လူမြင်လျှင် လှစ်ခနဲပျောက်သွားတတ်သည်။ ဘယ်လို အလစ်အငိုက်ဖမ်းပြီး စောင့်ကြည့်နေလို့လဲ နောက်ထပ် မမြင်ရတော့။

ဒါက ကျော်ကောင်းမြတ် အိမ်မှာရှိနေသည့် အချိန်တိုင်း ဖြစ်သလို၊ နက သူနှင့်မဖြစ်မနေ ဆုံရမည်ဆိုလျှင်ပဲ မျက်စိချထားတာမျိုး၊ တခြားကို အကြည့်လွှဲမစ်နေရတာမို့ န မျက်စိတွေကိုပင် ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် အခုထိသေချာ မမြင်ရသေးသူ ဖြစ်သည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်မှ တစ်ပါး တခြားသူ အားလုံးအ

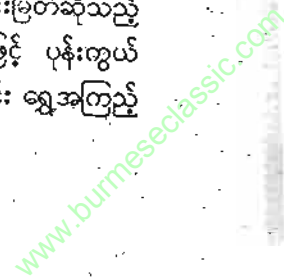
မှာ န ဆက်ဆံရေးက တစ်ပြေးညီဖြစ်သော်လည်း သူ့အပေါ်မှာ န အဖြူမူလေးတွေက တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ကွဲပြားခြားနားနေတာကို ဘယ်လိုမှ ဂရုမပြုမိဘဲ နေလို့မရသည့်အထိ ဖြစ်သည်။

နအမြင်မှာ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသည်မသိ။ သူကရော ဘာဖြစ်လို့ နလိုချင်တိတ်မ ဝေါက်စလေး၏ အရေးတယူ မဖြူမူအပေါ်မှာ ဘာကြောင့် အခံရခက်သလိုလို၊ အနေရခက်သလိုလို ဖြစ်နေရသနည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအဖြေကို အခုချိန်ထိမသိ။

သူဆိုမှာ အခုချိန်ထိ နကို ပြန်မပေးရသေးသော န ဆက်စွပ်လေး ရှိနေသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အပြင်က အပြန်မှာ အိမ်ထဲကို တန်းမဝင်သေးဘဲ ခြံထဲကို ဆက်လျှောက်အလာမှာ မျှော်လင့်ဘဲ နနှင့် ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ကို လိုက်ပို့သူတွေ ပြန်သွားကြသလို၊ ငင်းနဲ့သာ အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဦးသင်းမောင် ဒေါ်ခင်ခင်နှင့် ဒေါ်ကြီးယုတို့ ကားနှစ်စီးလုံးကို မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့လည်း အရောက်သေးကြောင်း သိလိုက်သည့်အတွက် နှုတ်ရာသို့ ရပ်စွာ သူ့လျှောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ နကလည်း ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ပုန်းကွယ်နေတာ ဦးခေါင်းလှလှလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခြင်း ရွှေအကြည့်



သူမပုန်းနေသည် နေရာဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာနေ သူကြောင့် နုမှာ ထိတ်ခနဲ ရင်ခနဲသွားပြီး သူမခေါင်းလေးကိုလည်း သစ်ပင်နောက် ဆတ်ခနဲ ပုဝင်လိုက်မိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ...

ဟိုလူကြီးက နုပုန်းနေတဲ့ဘက်ကို လာပြီ။

နု ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်နော်။

ဟန်မပျက် ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပုန်းနေရမည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ပုန်းနေသည့်နေရာက ပုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ထွက်ပြီး နေရာကနေ လစ်ပြေးရမည်လားဆိုတာ နုဘာသာလည်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

ငိုမလိုမျက်နှာလှလှလေးနှင့် နု ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ တုန်းမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်က နုမျက်စိရှေ့သို့ သွားခနဲရောက်လာ ရာ နုမှာ သူ့မျက်နှာကြီးကို အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းအပေါ် လန့်မအော်မိအောင် သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဘက် ဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အလှူငံအမြန် အုပ်ကွယ်လိုက်ရပါသည်။

“နုပါလား”

“ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်”

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့ကြောင့် နုရှက်သွားမှာစိုးသည့် အတွက် အခုမှ နုကိုတွေ့မြင်လေဟန်ဖြင့် ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်လိုက် ရာ နုမှာ သူနှင့်မဆုံလို၍ တမင်လာပုန်းနေရသည့်အဖြစ်မှ လွတ် မြောက်သွားရကာ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာချောချောကို မည်း

နက်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ပင့်မောကြည့် လိုက်မိသည်။

လှလိုက်တာ။

ကျော်ကောင်းမြတ်ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ဆိုမြည်လိုက် သောစကား ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် နုကဲ့သို့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ရိုးသားသန်စင်သည့် အလှမျိုးကို ဤတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဘူးသည်။

နု၏အလှက ဘာတစ်ခုမှ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းထားခြင်းမရှိ သော သဘာဝအလှအပများဖြစ်ကာ မြင်ရသူစိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်း အေးမြမှုအတူ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဝေဒနာရသတစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိခြင်း မရှိတော့ဘဲ လှပလွန်းသော နုမျက်နှာလေးပေါ်က အစိတ်အပိုင်း များကို တစ်ခုချင်း စူးစိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခု လုံးတွင် သူနှင့် နု နှစ်ယောက်တည်းသာရှိတော့သည် အသွင် သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်ကာ စိမ်းစိမ်းစူးစူး ရှိလှပေသည်။

နုမှာ ထူးခြားလှသော ကျော်ကောင်းမြတ်၏ အကြည့်စူး များအောက်မှာ ညှို့ချက်မီသူတစ်ယောက်ပမာ ခဏကြောင်ငေး အံ့ဩနေမိရာမှ ရှက်မွန်ပြာဝေလာကာ သူမအကြည့်များကို ဖျတ် ခနဲ သိမ်းရပ်ကာ နေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ဖို့ရာ ကြိုးစားလိုက် သည်။



“နသွားတော့မယ်”

“န”

“အို...နလက်ကိုလွှတ်ပါ”

န မျက်နှာလေး ပန်းနသွေးရောင်လွမ်းသွားကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်တလေးဖြင့် သူ့နားတနေ ပြေးထွက်သွားတော့မည့်နအကြံကို ကြိုတင်ရိပ်မိလိုက်သော ကျော်ကောင်းမြတ်က နူးညံ့အိထွေးသော နလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့ဘာသာ သတိမထားမိနိုင်မှာပင် ဆွဲကိုင်ထားမြစ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“ဆောရီး...န ကိုယ် နနဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

နက ရဲဝံ့ပိုင်စိုးသော အမူအရာနှင့် နလက်လေးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျော်ကောင်းမြတ်လက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ရုန်းယူဖို့ ကြိုးစားလျက်ရှိရာ ကျော်ကောင်းမြတ်က နကို တောင်းပန်စကားဆိုရင်း နုပျိုလှလှလှလေးကိုပါ ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပုံကြည့်လိုက်မိသည်။

နက သူ့ကိုမကြည့်။

ကျော်ကောင်းမြတ်လက်ထဲက သူမလက်လေးကို ရုန်း

ဖယ်နေပုံက ချစ်စရာ။

“အို...ပါးစပ်က ရိုးရိုးပြောပါလား”

“ဖယ်ပါ”

“နလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“ကိုယ်လွှတ်လိုက်ရင် န ထွက်ပြေးဦးမှာမဟုတ်လား၊ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ကတိပေးလေ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုတွေ့တိုင်း န ပန်းပန်းနေတတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နတို့အိမ်မှာ ကိုယ်ရောက်လာတာကို မကြိုက်လို့လားဟင်”

“အို”

“ဗိုလ်မေးတာ ဖြေပါဦးဗျာ”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအသံ။

ရွန်းစိုတောက်ပသောအကြည့်။ အေးစက်နေသည့် နလက်ဖဝါးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် နွေးထွေးကြိုင်ခိုင်သော လက်ဖဝါးများအောက်မှာ လှပသော နုပျိုနှာလေး ငိုမလောင်ဖြစ်လာရပါပြီ။

“နက ဘာဖြေရမှာလဲ”

“နတို့အိမ်ကို ကိုယ်လာတာ နသဘောမကျဘူးလားလို့ပါ”

“အဲဒါက နနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဦးလေးဘာသာ ဒက်ဒိုဆီလာတာ နဆီလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

နက သူ့ကို ဦးလေးဟု ခေါ်လိုက်တာမှ ကျော်ကောင်းမြတ် ကိုယ်ကြီး တွန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဦးလေးမေးတာ ဖြေပြီးပြီ၊ နလက်ကို လွှတ်တော့”

“အင်”



နက သူမလက်ကလေးကို ဆောင်ရုန်းလိုက်တာမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“န”

သူလက်ကလွတ်သည်နှင့် နက နောက်ကိုတစ်ချက် လှည့်မကြည့်တော့ နေရာမှ လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးထွက်သွားရာ ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ နနောက်ကိုပဲ ပြေးလိုက်ရမလို့ နေရာမှာပဲ ရပ်ကုန်ရစ်ခဲ့ရတော့မလိုပုံစံနှင့် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်ရစ်ခဲ့ရာမှ နအမည်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

နက သူခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်။

“န...န လက်စွပ်လေးကို ပြန်မယူတော့ဘူးလား”

သူ အိတ်ကပ်ထဲမှာ သူသွားလေရာ အတူပါလာသည့် န လက်စွပ်လေးကို သတိရပြီး လှမ်းအော်လိုက်တော့ ပြေးနေသည့် န ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ အရှိန်လျှော့သွားကာ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး သူမလက်စွပ်လေးကို ဝှံ့မည့်အပြု...

“ကျွီး”

“ဟင်”

မာမိနှင့် မမယုတို့စီးသွားသည့် ကားလေးက အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုးရပ်လာတာကို န လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ မျက်လုံးလေးဖြူးသွားသည်။

“န”

ဟော...နောက်ကလူကြီးကလည်း ခေါ်နေပြီ။ ဒီနေရာမှာ ဆက်ရပ်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့သည့်အတူ နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“န...နေဦးလေ”

နက ကျော်ကောင်းမြတ်ကို လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ န ပြေးထွက်သွားရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ယုနှင့် ယုမာမိကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပြုံးရယ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“အန်တီနဲ့ယု မြန်လာကြပြီလားခင်ဗျာ”

“မောင်ကောင်းမြတ်ပါလား၊ ဘယ်နှယ့် ဒီနေ့အစောကြီး ပြန်ရောက်နေတာလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“အလုပ်ကိစ္စလည်း စောစောပြီးတာနဲ့ ပြန်ခဲ့တာ”

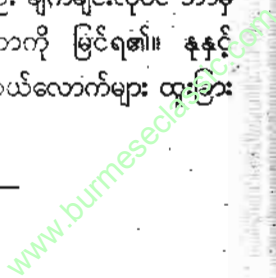
“အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဦးကောင်းမြတ် ပျင်းနေပြီထင်တယ်”

“မပျင်းပါဘူးဗျာ... နနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောနေတာပါ”

“နန”

“အင်း”

ယုထံမှ အံ့သြသွားပုံရသော်လည်း ချက်ချင်းလိုပင် ဘာမှ မဖြစ်သလို အမူအရာကို ထိန်းလိုက်တာကို မြင်ရ၏။ နနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် စကားပြောခြင်းမှာ ဘယ်လောက်များ ထူးခြား



ဆန်းကြယ်နေလို့ပါနည်း။

“သမီးလေးနုက ငယ်သေးတော့ သူစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဟန်မဆောင်ဘဲ ပြောချင်တာ ပြောတတ်တာလေးတွေကို ဗွေမယူ ပါနဲ့နော် မောင်ကောင်းမြတ်”

“အိမ်မှာတော့ နုက လူဆိုးလေ၊ အဟင်း...ဟင်း... ဟင်း”

“နုက မဆိုးသေးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် နုကို သဘောကျ ပါတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အမလေး...မောင်ကောင်းမြတ်တစ်ယောက်ပဲ နုကို သဘောကျမဲ့လို့ ရှိတာပေါ့ကွယ်၊ နုဆိုတာနဲ့ တခြားသူတွေက နာခေါင်းရှုံ့ကြတာမဲ”

“အဟင်း...ဟင်း”

“နုက ချစ်စရာကောင်းပါတယ် အန်တီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ...ယုနဲ့စကားပြောနေရစ်ကြဦး၊ အန်တီ အထဲဝင် လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒေါ်ခင်ခင်နှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်တို့ နအကြောင်း အတိုင်း အဖောက်ညီညီ ပြောနေကြချိန်တစ်လျှောက်လုံး ယုက ကျော်ကောင်း မြတ်ဆိုသည့်လူကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသည်။ နအကြောင်း

ပြောနေသည့် ကျော်ကောင်းမြတ်အမူအရာက ယုနှင့်စကားပြောဆို နေသည့်အမူအရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို သတိ ထားလိုက်မိသည်။

“အိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်ကြမလား ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒေါ်ပုကို အအေးတစ်ခုခု စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

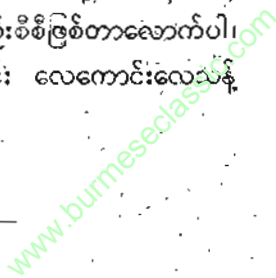
“နေပါစေ ယု၊ ကျွန်တော် ခိုက်ပြည့်နေပါပြီ၊ ယုလည်း အပြင်ကပြန်လာတာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ဗျာ၊ နားချင်ရင် သွားနားပါ၊ ကျွန်တော် နေတတ်ပါ တယ်”

တစ်ယောက်တည်းဘဝနှင့် နေသားကျနေပြီဖြစ်သော ကျော်ကောင်းမြတ်က အဖြစ်မှန်ကို ပြောတာဖြစ်ပေမယ့် ယုတို့လို အိမ်ရှင်တွေအတွက်ကြပြန်တော့ ကိုယ့်အိမ်မှာ တည်းခိုနေသည့် ဧည့်သည်အပေါ်မှာ ဧည့်ဝတ်မှကျောဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ထား သလို ဖြစ်မှာမျိုး မလိုလားပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပါစေ။

ကိုယ့်ဧည့်သည်အပေါ်မှာ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားကျေပြန်ဖို့က အရေးကြီးပါသည်။

“ရပါတယ် ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒီလောက်နဲ့ မပင်ပန်းတတ် ပါဘူး၊ ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်း ညည်းစိစိဖြစ်တာလောက်ပါ။ ဒါကလည်း ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း လေကောင်းလေသန့် ရှုလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”



ပြုလဲသွယ်

“ကျွန်တော်လည်း ယုလိုပဲ အိမ်ထဲမှာငြိမ်ပြီး နေရတာ ထက်စာရင် အပြင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ လေကောင်းလေသန့်ရှူ။ တိုယ်လက်လှုပ်ရှားနေတာမျိုး ပိုကြိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ဦးကောင်းမြတ်ကိုကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေး လိုက်စားမယ့်ပုံပဲ”

“ဒါပေါ့ ယုရဲ့၊ ကျန်းမာမှ ချမ်းသာမှာလေ”

“အခုလည်း ချမ်းသာနေတာပဲလေ၊ စားမယ့်သောက်မယ့် လူ မရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်လောဘကြီးရလား”

“ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ရှာဖွေထားရတာပေါ့ဗျာ၊ ယုတို့လို အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ ဇာတာ ပါမလာတာလား မပြော တတ်ဘူး၊ အလုပ်မရှိရင် မနေတတ်ဘူး”

“အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်နေရမှ နေဖျော်တယ်၊ အဝတ်ဝတ် ရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပူတာတွေမကြိုက်ဘူး၊ ဝတ်လိုက်ရင် ကိုယ်ပေါ် မှာ သက်စောင့်သက်သာနဲ့ အေးနေတာမျိုးပဲကြိုက်တယ်”

“နုလိုပေါ့”

“ဗျာ”

“နုကလည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်လိုပဲ အဝတ်အစား ဂျိုးများတယ်၊ ရွေးဝတ်တယ်၊ သူစိတ်တိုင်းမကျရင် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိကိမထိဘူး”

“ဟုတ်လား”

နုအကြောင်း ကြားလိုက်တာနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်

မုန်းသွားမှာလည်းနိုး

မျက်နှာ ပို၍ပြုံးကြည်သွားသလို ထင်မိသည်။ နုကိုများ သူ စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဆိုသည့် အတွေးကို ယု ခေါင်းထဲက ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယုလို မိန်းကလေးမျိုး ရှိနေလျက်နှင့် နုလို ခပ်တုံးတုံး ခပ်ထုံထုံကလေးသာသာ ကလေးမကို ကျော်ကောင်းမြတ်လို လူ တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ဝင်စားပါမည်နည်း။ ကျော် ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်လူက ဤမျှတုံးသူမဟုတ်။

မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲမှာ ကျင်လည်နေသူ ကယ်လော့ရီမို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှာ ဘယ်လိုအရည်အသွေး ရှိသည်။ ဘယ်လို ပြောဆိုဆက်ဆံရမည့်ကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ယု မမေ့။

နုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒက်ဒီနှင့်ဓာမီတို့ မျက်နှာဖြင့် အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းမျှဟု တွေးလိုက် တော့ စောစောက သူ့အပေါ် အထင်အမြင်လွဲချင်နေသည့် ယုစိတ် ကို ငြန်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။ နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိသော ကျော်ကောင်းမြတ်ကို ယု ဘာလို့များ လျှော့တွက်မိရပါလိမ့်။

“နုက တကယ်ကလေးလိုပဲနော်”

“အဲဒါ သူပုံစံပဲလေ၊ ဦးကောင်းမြတ်နဲ့ နု ဘာတွေပြော ကြလဲ”

“နုက ဘာမှမပြောပါဘူးဗျာ၊ လူကိုမြင်တာနဲ့ လှုပ်လှစ် ပါအောင် ပြေးတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်ခေါ်တာပေ ကင် လှည့်

ကြည့်ဖော်မရပါဘူး”

“အားနာစရာ ဦးကောင်းမြတ်ရယ်၊ ဦးကောင်းမြတ်လို လူကြီးတစ်ယောက်အဖော်မှာ နက ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံတတ်ဘူး၊ ယုမှာ နကို အဲဒါတွေပဲ အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိတာပါပဲရှင်”

ယု စိတ်ထဲမှာ နနှင့်တွေ့လို့ စကားတွေပြောနေကြသည်ဆိုသော ကျော်ကောင်းမြတ်စကားကို နောက်ပြောင်သည်ဟုမထင်ဘဲ အဟုတ်ထင်မိခြင်းကို အခုမှ နောင်တရနေသည်။

နအကြောင်းလည်း မသိတာမဟုတ်ဘဲနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်လူနှင့် တကယ်စကားလက်ဆုံကျပြီး ရယ်ရယ်မောမော လုပ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ အခုလို သူကပြန်ပြောမှ နကိုယ်စား ယုက အားနာစကားဆိုလိုက်မိသည်။

“ယုစိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့ဗျာ၊ နကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ နကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

ဘာတွေဘယ်လို နားလည်သည်ဆိုတာကိုက ယု မဆေးတော့ပါ။ စည့်သည်နှင့် အိမ်ရှင်အဖြစ် အားတုံအားနာ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောခြင်းအဖြစ်သာ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

စည့်သည်ကို နတစ်ယောက် ဘယ်လိုမျက်နှာပူစရာ လုပ်အောင်လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း နအပေါ်မှာသာ တိုး၍စိတ်ညစ်နေမိသည်။



အခန်း (၇)

“စည့်သည်က စကားပြောတာကို နက ထွက်ပြေးတယ်ဆို”

“နမှမပြောချင်ဘဲ”

နအဖြေက ရှင်းသည်။

အပြစ်တင်စကားဆိုရမည့် ယုပင် နအဖြေကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ နှုတ်ဆွဲသွား၏။

“ကိုယ်ကအိမ်ရှင် စည့်သည်ကို ဒီလိုမလုပ်ရဘူးဆိုတာ လောက်တော့ န အသက်အရွယ်နဲ့ သိကိုသိသင့်ပြီ၊ န တက္ကသိုလ်တက်တော့မှာ အခုချိန်ထိ လူကြီးစိတ်မရွေးနိုင်သေးဘူးလား”

“ဦးကောင်းမြတ်စိတ်ထဲမှာ နကို မိုက်ရိုင်းတုံမိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

ဘယ်လိုမှမလုပ်တတ်ပါ။

နက စတင်ပြီး မိုက်ရိုင်းတာလည်းမရှိ။ သူက အရင်နုလက်ကိုဆွဲတာကမှ အပြစ်ရှိဦးမည်။ တကယ်အပြစ်ရှိတာက န

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်။ ဒါကို မမယုက သေချာဘာမှမသိဘဲနှင့် နုကို လာဆူနေသည်။

ဒါတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ နုက ကိုယ့်ဘာသာနေပါလျက်နှင့် နုကို ကြိမ်နှိပ်ပြီး လာအဆူခံနေရသည်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဟိုဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသာ နုကို လာစကားမပြောလျှင် နုကို မမယုက အခုလိုလာပြောနေစရာလည်း မရှိ။

“ဒါပဲနော် နု၊ နောက်တစ်ခါ ဦးကောင်းမြတ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံ၊ နုကြောင့် မိသားစုကိုပါ ပြစ်တင်ချင်စရာ မဖြစ်စေပါနဲ့”

မမယုက နုကို သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားတာက အရေးမကြီး။ နုမှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို စိတ်တိုလှပါပြီ။ သူနှင့် နု နှစ်ယောက်တည်း သိသည့်ကိစ္စကို ဘာကြောင့် မမယုကို လူကြီးတန်ခိုး နုအကြောင်း သွားရောက်တိုင်တန်းပြောဆိုနေရသနည်း။

နုလက်ကို ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အဆွဲခံရသူ နုက လူကြီးတွေက သူ့အကြောင်းမတိုင်ရ။

ကြည့်နေပါ ဒီတစ်ခါ နုလက်ကိုလာဆူလို့ကတော့ တစ်အိမ်လုံးကြားအောင်ကို အော်ပြစ်လိုက်မည်။ ဒါမှ မမယုလည်း နုဆိုးသလား၊ ဟိုလူကြီးဆိုးသလားဆိုတာ သိမှာ။

“သမီးနုရေ”

“ရှင်...မာမိ”

“အခန်းထဲမှာ တာတွေလုပ်နေတာလဲ နုလေးရဲ့၊ စာတွေ အများကြီး ဖတ်နေပြန်ပြီလား”

“မဖတ်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ နု ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ မှိန်းနေတာပါ”

“ဟုတ်လား မှန်းစမ်း၊ ကိုယ်လည်း နည်းနည်းနွေးနေပါလား၊ သမီးမမကိုရော ပြောပြီးပြီလား”

နုမာမိက နုအခန်းထဲဝင်လာပြီး နုခုတစ်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်တာ နု နဖူးပြင်ကို ဖွဖွစမ်းကိုင်ရင်း ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“န...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမိရဲ့ ဆေးသောက်ထားပါတယ်၊ ခဏနေဆို ပျောက်သွားမှာပါ”

“သေချာလို့လားကွယ်...မာမိတို့လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး အိမ်က ကိုယ့်သမီးလေးကိုတောင် သေချာဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေပြီကွယ်”

“နအံ့တွက် စိတ်ချပါ မာမိရယ်၊ အခု မာမိ အပြင်သွားလို့မဟုတ်လား၊ မာမိသွားစရာရှိတာသွားပါ၊ နု နေမကောင်းရင် အကို ပြောမှာပေါ့လို့”

“ဟုတ်ပါပြီသမီးရယ်...မာမိလည်း သမီးအန်တီကြူနဲ့ နုအေးထားတာရှိလို့ သွားရဦးမယ်၊ သမီးလက်စွပ်လေး သမီးနုကျပ်နေတယ်မဟုတ်လား မာမိနဲ့ တစ်ခါတည်းကညှိပေးလိုက်လေ၊ ပြင်ပြီး ခုလာခဲ့မယ်”

“ဟင်”

မာမိစကားကြောင့် နု မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။



မာမိက နုလက်မှာကျပ်ပြီး အချွတ်ရခက်လှသည့် နုလက်စွပ်လေးကို တောင်းနေသည်။ ထိုလက်စွပ်လေးက နုထံမှာမရှိ။

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးဆီမှာ အခုထိ ပြန်မယူရသေး။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့ကိုယ်တိုင် လက်စွပ်ကို ပြန်ပေးဖို့ ပြောတုန်းကလည်း နုမှာ မမယူကြောင့် ပြန်လှည့်ပြီး သွားမယူဖြစ်။ ဒါတောင် ပြဿနာက ဖြစ်မိအောင်ဖြစ်သေးသည်။

“သမီး...မာမိပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် မာမိရဲ့၊ နုလက်စွပ်လေးကို ဘယ်နေရာမှာ ချွတ်ပြီး သိမ်းထားမိသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေလို့ပါ”

“နုတို့ကတော့ လုပ်ပြီကွယ်၊ အဲဒီလက်စွပ်လေးက သမီးဘွားဘွား အပျိုတုန်းထဲက ဝတ်တဲ့ လက်စွပ်လေးကွဲ့၊ အလယ်မှာ မြုပ်ထားတဲ့စိန်ကတင် သိန်းအများကြီးတန်တာ”

“မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ဘယ်နေရာချွတ်ထားခဲ့မိမှန်းမသိဘူး မဟုတ်လား”

နုအကြောင်းကို သိနေသည့် မာမိက နုကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက် နု စိတ်မဆိုးပါ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက နုအတွက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များအဖြစ် မထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများဆိုလျှင်လည်း မမှား။

“နု ပြန်စဉ်းစားပြီး ရှာလိုက်ပါဦးမယ် မာမိရယ်၊ မာမိ သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ။ နုက အထားမှားတာတစ်ခုကလွဲလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ပစ္စည်းမပျောက်ဘူးသေးပါဘူးနော်”

“အေးပါ...အေးပါ မာမိကလည်း သမီးဘွားဘွား

လက်စွပ်မို့ ပြောနေတာပါ။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး သေချာရှာထားဟုတ်လား၊ နောက်ရက် မာမိသွားမှ ထည့်ပေးလိုက်တော့”

“ဟုတ်”

“မာမိသွားတော့မယ်၊ နု ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး မာမိ”

“အစမ်း ပြန်ရှောက်နေပြီဆိုပေမယ့် သမီးကြီးကြီးဖုကို ချည်း ပစ်မထားဘဲ သမီးလည်း ဝင်ကူဦးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

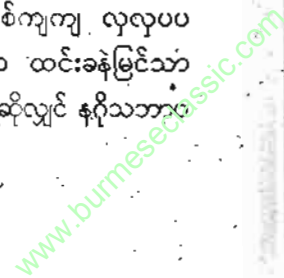
“ကဲ...မာမိသွားပြီ”

“ဟုတ်”

လှပကျော့ရှင်းသောအသွင်ဖြင့် မာမိက နုအပါးမှ ဆွေးကြိုင်လှပစွာ ထွက်သွားပါသည်။ မာမိက အနေအထိုင် အစားအသောက်ကအစ အသေးစိတ် ဂရုစိုက်တတ်သူမို့ မာမိခန္ဓာကိုယ်ခွဲစည်းပုံက အမြဲကျော့ရှင်းလှပနေ၏။

ဒက်ဒီကလည်း လူချောတစ်ယောက်မို့ မာမိနှင့်ဒက်ဒီတို့၏ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော နုနှင့် မမယုကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောကြလှကြသူများဟု ဆိုရမည်။

ပြင်ဆင်ခြယ်သထားပြီး အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ထက်ဝတ်ရတနာကအစ မမယုက စည်းစနစ်ကျကျ လှလှပပ ပြုပြင်ခြယ်မှုန်းထားခြင်းဖြင့် အများအမြင်မှာ ထင်းခနဲမြင်သာဆင်သာ သောကြောင့် မမယုကို ဖိုလှသည်ဟုဆိုလျှင် နုကသာသာ



အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အပိုမပြုပြင်တတ်သော နှစ်အလှက သေချာသတ် ပြုယူခဲ့ကြည့်သူများမှသာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

နုသာ မမယုလို အနုစိတ် လှပသပ်ရပ်စွာ ခြယ်မှုန်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် မမယုထက်စင် သာသွားမည့်အလှမျိုးဖြစ်သည်။ နုက မမယုလောက် အလှအပရေးရာမှာ စိတ်မဝင်စားတာတစ်ခုပဲ ခက်သည်။

ထိုထက်ပိုခက်သည်က နုလက်စွပ်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုလူကြီးလက်ထဲမှာ နုလက်စွပ်က ရှိနေရသည်မသိ။ တကယ်ဆို အဲဒီနေ့ထဲက မမယုကိုယ်တိုင် နုလက်စွပ်ကို ပြန်ယူထားသင့်သည်။

ဒါမှမဟုတ် ဟိုလူကြီးကပဲ တမင်မပေးဘဲ ထားခြင်းများလား။ ဒါတော့ သိပ်မဖြစ်နိုင်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက နုတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်ပင်မြင်ဘူးတာမဟုတ်။ မမယုရော ဟိုလူကြီးပါ အလုပ်များ အာရုံစားကြသူတွေမို့ မေ့သွားတာဖြစ်နိုင်သည်။

မာမိက နုလက်စွပ်ကို မေးနေပြီဆိုတော့ ဆက်ပြီး လိမ်ညာနေလို့လည်း မဖြစ်။ ဟိုလူကြီးလက်ထဲက နုလက်စွပ်ကို ပြန်တောင်းရုံသာရှိသည်။ ခက်တာက ဦးကျော်ကောင်းပြန်ဆိုသည့် လူကြီးက မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်မအားဘူး။

တစ်ခါတလေ နုကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ ဘယ်အချိန်အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည် မသိရ။ ပြန်လာသည့်အချိန်တွေလည်း

မမှန်။ စောချင်လည်း စောနေတတ်သလို နောက်ကျချင်လည်း ကျနေတတ်သည်။

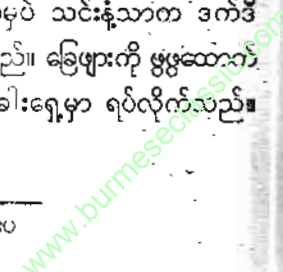
ဒီနေ့ရော ဘယ်အချိန်က သင်းနဲ့သာက ထွက်သွားပြီလည်းမသိ။ လုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်းမှာ ဒက်ဒီပါတာတွေလည်းရှိသည်။ မပါတဲ တခြားကိစ္စတွေနှင့် တစ်ယောက် ဘစ်နေရာ ရောက်နေတာတွေလည်းရှိသည်။

မမယုက ဆရာဝန်အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်ဟု ဆိုသော်လည်း ဒက်ဒီစီးပွားရေးကိစ္စပိုင်းမှာလည်း မမယု အခန်းကဏ္ဍတွေက အများသားပင်။ အိမ်အောက်ထပ်က ကားသံ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် မာမိ ထွက်သွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

နု အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ကိုယ်လေးက စောင်းငဲ့ပြီး ကားထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားမောင်းနေသူနေရာမှာ မမယုကို မြင်လိုက်ရသည်။ မာမိနှင့် မမယုတို့ အတူသွားကြတာပါလား။

မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားသဖြင့် ဒက်ဒီတို့ ကော်ဖီပိုင်းကို နု မမို့လိုက်။ အစမ်းကလည်း သူ့အမေသက်သာတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာတာမို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို နုဘက်က လှည့်ကြည့်မနေရတော့။

ဒက်ဒီကားကို မတွေ့ရတော့မှပဲ သင်းနဲ့သာက ဒက်ဒီအလုပ်ကိုသွားပြီဟု သိလိုက်ရတာပဲရှိသည်။ ခြေဖျားကို ဖွဖွထောက်ပြီး ဦးကျော်ကောင်းမြတ် အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။



ဒက်ဒီနှင့်အတူ ပါသွားသည့်ဆိုရင်တော့ ဒီလူကြီး အိပ်ခန်းထဲမှာ မရှိတာ သေချာသည်။ စေ့စိတ်ထားသည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းကြည့်သည်။ မရ။ သူ့အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်သွားတာပါလားဟု တွေးရင်း နုလက်စွပ်ကို ပြန်ပေးဖို့ သူ့ကို ဘယ်လို ပြောရပါ့မလား အကြံထုတ်နေမိသည်။

မာမိက နုလက်စွပ်လေးကို နောက်ရက်အပါယူသွားမည် ဟုဆိုသည်။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ထံမှ နုလက်စွပ်လေးကို အမြန် ရမှဖြစ်မည်။ လောလောဆယ် သူက မရှိ။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြန်အလာကို စောင့်ပြီး ဘယ်သူမှမရှိခင် နုလက်စွပ်ကို ပြန်တောင်း ရန်သာ ရှိသည်။

တစ်နေ့လုံး ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြန်အလာကို နု စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် ဒက်ဒီနှင့် မာမိ၊ မမယုတို့အားလုံး ပြန်ရောက်သည့် အချိန်ထိ သူက ပြန်ရောက်မလာသေး။

ညစာထမင်းစားချိန် မတိုင်ခင်မှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ဆီက ဒက်ဒီထံ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“မာမိကြီးရေ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် အပြင်မှာပဲ ညစာ စားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ညစာ ထမင်းကို ကိုယ်တို့မိသားစုချည်းပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီကြီး၊ အစမ်းရေ ထမင်းပွဲပြင်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

ထမင်းပိုင်းမှာ နုတို့မိသားစုချည်း စိုစိုပြေပြေ ရယ်ရယ်

မောမောနှင့် ဒက်ဒီက သူ့လုပ်ငန်းခွင်ကိစ္စတွေကို မာမိကို ပြောပြ နေချိန်မှာ နုက ဘာကိုမှ သိပ်စိတ်မဝင်စား။

အိမ်အပြန် မိုးချုပ်မည့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

“အစားနည်းလှချည်လား နုလေး၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ရှင်”

“နု နေကောင်းပါတယ် မာမိ”

မာမိစကားကြောင့် နု အတွေးပြတ်သွားသည်။

“နုလေးကိုလည်း အခုတလော ဂရုစိုက်ကြဦးနော်၊ ကိုယ်လည်း နည်းနည်းနွေးနေတယ်၊ အစားလည်း သိပ်မစားဘူး၊ ကြည့်ရတာ ဖျားချင်နေလားမသိဘူးနော် သမီးကြီး”

“ယု စစ်ကြည့်လိုက်ပါမယ် မာမိ”

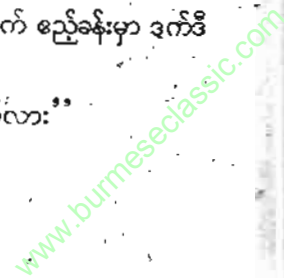
“နု ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမိမိ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ၊ ယု အပေါ်တက်တော့မယ်နော် မာမိ”

“အေး အေး ဒီနေ့ သမီးကြီးယု ပင်ပန်းလာတာဆို တော့ စောစောအနားယူပေါ့”

မမယု အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီးနောက် ဧည့်ခန်းမှာ ဒက်ဒီ မာမိနှင့် နုတို့ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီကြီး ဆေးသောက်တော့မလား”



“ကောင်းသားပဲ”

မာမိကိုယ်တိုင် ဒက်ဒီကို ဆေးတိုက်နေချိန်မှာ န တစ်ယောက်တည်း အကြံအိုက်နေမိသည်။

“န လက်စွပ်တွေပြုလားသမီး၊ တွေ့ရင် မာမိကို ခုထဲက တစ်ခါထဲယူပေးထား”

“ဟို”

“တူ...တူ...တူ”

န ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း မာမိဖုန်းက အသံမြည် လာသဖြင့် န ပျော်သွားသည်။

“ဟဲလို”

“ဪ...မမကြူလား၊ ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ မမ”

“ရှင်”

“ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ မမရယ်၊ တခြားလူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ”

အန်တီကြူကြီးဖုန်းပါလား။

မာမိစကားကောင်းနေတုန်း နေရာက န အသာလစ်ထွက် လာခဲ့သည်။ ဟိုလူကြီးက ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာပါလိမ့်နော်။ မာမိက နလက်စွပ်ကို တောင်းနေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ တခြား အကြောင်းပြလို ရတော့မည်မထင်။

မာမိကိုယ်တိုင် နလက်စွပ်ကို လိုက်ရှာပေးမယ်ဆိုမှ အခက်။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နလည်းမသိ။

သိခဲ့ရင်လည်း နလက်စွပ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ယူလာပေးပါလို့ ပြောရ မလိုဖြစ်နေသည်။

အိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာပါစေလို့ ပြောလိုလည်း မဖြစ် သေးပါဘူး။ သူ့နဲ့နက အဲဒီလောက်လည်း ခင်ကြတာလည်းမဟုတ် ဘဲနဲ့။

“နရေ”

ဟော...မာမိခေါ်နေပြီ။

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲမသိဘူး၊ လက်စွပ်လာပေးဆိုတာ မေ့သွားပြန်ပြီထင်တယ်”

“ပျောက်နေတယ်ဆိုတာ ရှာမတွေ့လို့ခန်းမှ မသိတာကွာ၊ မာမိကြီး သမီးအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့”

ဒက်ဒီအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နဘက်က နည်းနည်း တော့ နေသာသွားသည်။

“နကြောင့်တော့...သိပ်ခက်တာပဲ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ ခင်ဖြင့် သမီးကြီးယူအပေါ်မှာ ကျေနပ်အားရသလောက် သမီးငယ် နအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်ချလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်ရှင်”

“သမီးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ညီမ နအတွက် အမြဲစိတ် မချဖြစ်နေရတာလည်း သနားစရာ”

“မာမိကြီးလိုပဲ သမီးကြီးက သူ့ညီမလေးကို ချစ်လို့နေမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဟွန်း...



မြူလသွယ်

မမယုက နုကို ချစ်သည်ဆိုတာကြီးကိုတော့ နမယုချင်
ဒါဘူးနော်။ မမယုသာ နုကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ညီမ
လေးကို ဒီလိုအမြဲ ဆူပူနေမည်မထင်ပါ။

နုက မာမိမမြင်အောင် ပုန်းနေရာမှ နှုတ်ခမ်းလေးကို
ထောက်ရင်း သူမစိတ်ထဲက ဆိုနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက
အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်သမျှ မမယုကချည်း ဒိုင်ခံတင်း
ကျပ်နေသလား ထင်ရသည်။

နုမှာ မမယုဆိုလျှင် စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုလန့်နေသည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ်လည်း စောစောအိပ်ရာဝင်ချင်တယ်။
မောင်ကောင်းမြတ် ပြန်အလာထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး မာမိကြီးရေ၊
မာမိကြီးပဲ မောင်ကောင်းမြတ် ပြန်အလာကို စောင့်လိုက်တော့”

“ခင်ခင်လည်း... မနက်ဖြန် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိ
လို့ စောစောအိပ်ရာဝင်ရမယ် ဒက်ဒီကြီးရဲ့၊ ညဉ့်နက်တဲ့အထိတော့
မစောင့်ပေးနိင်ဘူး”

“ဘယ်အချိန်ပြန်လာမယ်လို့ ဒက်ဒီကို ပြောလဲ”

“အချိန်တော့... မပြောဘူးကွ”

“နု စောင့်ပေးရမလား မာမိ၊ နု တစ်နေ့လုံး အိပ်ထား
လို့ မျက်လုံးတွေလည်း ကြောင်နေလို့ပါ”

နုလည်း သူမလိုချင်သည့် အကွက်ဝင်လာတာနှင့် မာမိ

တို့နား အပြေးလေးရောက်သွားကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးက စောင့်နေနိုင်လို့လား”

“နုမအိပ်ခင် ပြန်လာရင်တော့ တံခါးဖွင့်ပေးမှာပေါ့၊ နု
အိပ်ချင်လာပြီဆိုရင်တော့ နုလည်း မသိဘူး”

“ကဲ...ကဲ ဒါဖြင့်လည်း သမီးနုပဲ စောင့်နေရစ်ခဲ့၊
မောင်ကောင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်ညဉ့်နက်တဲ့အထိ မနေ
လောက်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ သွားအိပ်တော့မယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မာမိကတော့ နုလေးနဲ့ အဖော်လုပ်ပေးမယ်”

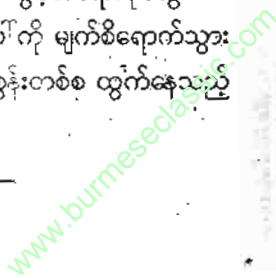
“ရပါတယ် မာမိရဲ့... နုနားမှာ အစမ်းရှိနေတာပဲ
သူလည်း စလောင်းကြည့်ဦးမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား
အစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... မမနု”

“ဒါဖြင့်လည်း အစမ်းက ညည်းမမနုလိုအပ်တာ လုပ်ပေး
လိုက် ဟုတ်လား၊ မာမိလည်း မနက်ဖြန် ဧည့်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်
လိုက်ဦးမယ်”

နုနားက မာမိထွက်သွားလျှင် နုလောက်ပျော်သည်လူ
မရှိတော့ခေ။ နု လက်စွပ်ကိစ္စကို မာမိမေ့နေတုန်း ဟိုလူကြီးဆီက
လက်စွပ် အမြန်တောင်းရမည်။

ဒါနုအတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးဟုတွေးကာ
ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ မှန်စားပွဲပေါ်ကို မျက်စိရောက်သွား
တော့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသည့်



ပိပ်စာတင်ဖြူဖြူလေးကို တစ်ခြားစာရွက်စာတမ်း ထည့်ထားသည့်
ခွင်းတစ်ခုထဲ ရောတွေ့လိုက်ရ၍ အသာကောက်ယူလိုက်သည်။
နောက်တော့ နဲ့ ဘာမှ သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ
ကမ်းစုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။



အခန်း (၈)

“ဟဲ့လို”

“နုပါ”

“ဟဲ့”

“နုလို ပြောနေတာရှင့်”

“နု”

ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ သူ့နားသူမယုံနိုင်သဖြင့် နု အမည်
လေးကို ထပ်မံရှေ့ရွတ်လိုက်မိသည်။

နု ဆိုပါလား...

သူ့နားကြားမှားခြင်း မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။
ဖုန်းထဲက နုအသံလေးက အပြင်မှာ သူနှင့် စကားပြောဘူးသည့်
အတိုင်း ချိုချိုလွင်လွင်နှင့် တိုဆတ်ဆတ်လေး။

ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသည့်ဟန်
မို့ လှပသည့် မျက်နှာလေးသည်လည်း တင်းမာနေမည်ထင်သည်။
အတွေးနှင့် နုကို မြင်ယောင်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ သူပြုံးလိုက်သည်။

လူချင်းတွေ့လျှင်တောင် ကြာကြာစကားပင် မပြောလိုသူ လေးက ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူ့ထံ ထူးထူးခြားခြား ဗုန်းဆွတ်နေခြင်းပါလား။

“ဟဲ့လို”

“ပြောပါ နဲ့... ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် အခုဘယ်ကို ရောက်နေလဲ ဟင်”

“နက ဘာမှာချင်လို့လဲ”

“အပြင်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စမရှိရင် နဆီကို အမြန်ပြန် လာပါ”

“ဗျာ”

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် သူ နှုတ်ဖျားက ဗျာဆိုတာပဲ ပြောနိုင် သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီနည်း။ သူနှင့် မျက်နှာ ချင်းပင် မဆိုင်လိုသူလေးက ဘာကြောင့် ကျော်ကောင်းမြတ်ကို သူမဆီကိုအမြန်ဆုံး ပြန်လာပါဟု ဆိုလေသနည်း။

“န ဘာပြောလိုက်တယ်”

နားကြားများ မှားလေရောသလားဟု သူထပ်မေးလိုက် တော့ န မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

“န ပြောနေတာ မကြားရလို့လား”

“အင်း... စောကောက သေချာမကြားလိုက်လို့ န ဘာ ပြောလိုက်မှန်း ကိုယ်မသိလိုက်ဘူး”

န တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်မနည်းတော့၊ တကယ်ဆို နကိုယ်တိုင် အိပ်ရာစောစောဝင် လေ့ရှိသူ။ ကိုယ့်မှာ ကိစ္စရှိလို့သာ ကျော်ကောင်းမြတ်သည့် လူကြီး ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထိုင်စောင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ပြန်လာချင်သည့်အချိန် ပြန်လာသည့်အထိ နက စောင့်နေမှာမဟုတ်။ စောင့်ပေးရအောင်ကလည်း သူက န မိသားစု လည်းမဟုတ်။ သူများအိမ်မှာ တည်းခိုနေသည့် ဧည့်သည်ပီပီ၊ အလိုက်တသိ အချိန်စောစော ပြန်လာရမည်က ဧည့်သည်၏တာဝန် ဖြစ်သည်။

“အိမ်ကို စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ပြောတာ၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြန်လာတဲ့အချိန်ထိ န စောင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“အိပ်ချင်ပြီ”

“န”

“ပြီးတော့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ န လက်စွပ်လေးကိုလည်း အခုချက်ချင်း ပြန်ပေးပါ၊ န စောင့်နေမယ်”

“န”

နက ကျော်ကောင်းမြတ်ဆီက တုံ့ပြန်လာမည့် စကားကို ဝင် ဆုံးအောင်မစောင့်တော့ဘဲ ဖုန်းချသွားချိန်မှာ န စကားတွေ ကြောင့် ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ သည့် အဖြစ်ကို န မသိပါ။

နလေးရယ်...

ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်ထဲက ပထမဦးဆုံး နု၏ နာမည်လေးကို လိုက်လံမြတ်နိုးစွာ ခေါ်ဆိုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နု ပြောသွားပုံလေးတွေက သူ့ရင်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခံစားချက်တွေနှင့် ဖြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ် သွားစေသည်ကိုက သူ့ပဲသိသည်။

နုက သူမစကားများကို ကိုယ့်အိမ်ပြာယ်နှစ်ကိုယ် ရိုးသားစွာ ပြောတာဖြစ်ပေမယ့်၊ နု ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း မသိသော ကျော်ကောင်းမြတ်အတွက် နု စကားလေးတွေက သူနှင့် တရားဝင် သက်ဆိုင်ပတ်သက်ထားသော အိမ်ထောင်ရှင်မလေး အသွင် သဏ္ဍာန်မျိုးလေး ဖြစ်နေသည်။

ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြန်လာတဲ့အထိ နု စောင့်မပေးနိုင်ဘူး။ အိပ်ချင်ပြီတဲ့။

“ဘယ်လိုလည်းဗျာ...ကိုကျော်ကောင်းမြတ် ယုမဟုတ်တော့ဘူး၊ နုတဲ့လား”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းဆက်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုမေးတာလေ၊ နုဆိုတာ ဦးသင်းမောင်ရဲ့ သမီးအငယ်မလေး မဟုတ်လား”

“တကယ်တော်စာယ်ဗျာ...ခင်ဗျားကတော့ တကယ်လှရွေးတတ်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကျော်ကောင်းမြတ်ကို လိုက်ပို့သည့် မိတ်ဆွေဦးလူနီက

နုနှင့်သူ့ကို အထင်လွဲသွားတာကို အမြန်ရှင်းလိုက်တာကိုပဲ ဦးလူနီက နှစ်ခြိုက်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့ဗျာ...ဦးသင်းမောင်အိမ်မှာ စည့်သည်လုပ်ထဲက ကျုပ်တို့က သဘောပေါက်ပြီးသားပါ”

“အကြီးဖြစ်ဖြစ် အငယ်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့လူပျိုကြီး ဈာန်လျှောအောင် လုပ်နိုင်တာကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ဗျို့”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျား ဘယ်သူယူယူ သဘောတူပြီး သားပဲ၊ ဦးသင်းမောင် သမီးနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောတာမှန်ပေမယ့် အငယ်မလေးက ပိုလှတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

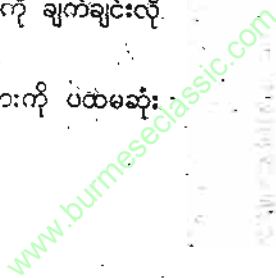
“အခုမဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ နောင်မဟုတ်လာမယ့် သဘောပဲမဟုတ်လားဗျာ၊ အခုပဲ နုက ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်နေပြီ”

“ကြီးစားထား...ကြီးစားထား ခင်ဗျားလိုလူက လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်သင့်လွတ်သင့်တာ ကြာလှပြီ”

“အဟား...ဟား...ဟား”

အရက်ခပ်တွေထွေဖြင့် စိတ်ထင်ရာပြောနေသည့် ဦးလူနီနှင့် အပြိုင်ဖြင်းမရသည့်အတူ ကျော်ကောင်းမြတ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် သူ့စိတ်ထဲမှာ နုမျက်နှာကို ချက်ချင်းလို ဖြင်ချင်တွေ့ချင်လာ၏။

နုဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူ့နှလုံးသားကို ပထမဆုံး



သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေသူလေးပါလားဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးလှိုက်ဖိုသွားသည်။

သေချာပါပြီ။

နုကို သူချစ်မိပြီ။

အချစ်ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်လာသည်။

“ဂျွီး”

“ရောက်ပါပြီဗျာ... ဟိုမှာစောင့်နေတာ ခင်ဗျားရဲ့နလား”

ကားမီးရောင်အောက်မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် အရိပ် လေးကို ကြည့်ပြီး ဦးလူနီ မေးလိုက်တာမို့ သေချာ သူလှမ်းကြည့် လိုက်တော့ အရိပ်လေး ပျောက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ... ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက် ကဲ... သွားပြီဗျို့”

ဦးလူနီက သူ့ကို လိုက်ပို့နေကျပုံစံအတိုင်း ကားကို ခြံထဲ အထိ မောင်းဝင်ခြင်းမပြုဘဲ ခြံဝမှာရပ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက် မောင်းသွားသည်။

သူ့ ခြံထဲကို လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်တော့ စောစောက အဖြူ ရောင်အရိပ်ကလေး လှစ်ခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုအရိပ်လေးက တခြားသူမဟုတ်။

နု...။

အစမ်းရှေ့မှာ နုလက်စွပ်ကို သူ့ဆီက ပြန်မတောင်းချင်တာ

မို့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြန်အလာဆို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းပြောပြီးတာ မကြာသေးတာမို့ အခုလို ချက်ချင်း ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု၍လည်း ထင်မထား။ ကားမီးရောင် ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ နုကိုယ်လေးကို လှစ်ခနဲ ပုန်းကွယ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရသူက ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ဖြစ်နေသဖြင့် ချက်ချင်းရောက်လာတာကို အံ့ဩနေမိသည်။ ဒါဆို စောစောက နု ဖုန်းဆက်တုန်းက သူက အိမ်ကိုပြန်လာသည့်ကား ပေါ်မှာပေါ့ဟု တွေးလိုက်တော့ မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်က နုကိုမမြင်ဘဲ ရှေ့က ဦးဆောင် လျှောက်သွားနေ၏။ သူ့နောက်က နုပါလာတာကို မသိ။

“ဂျွီး”

“အမလေး”

ဖားတစ်ကောင်ကို မမြင်ဘဲ တက်နင်းမိသောကြောင့် နုထံ မှ အလန်တကြားအော်သံကြားမှ အသံလာရာကို ကျော်ကောင်းမြတ် ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နု

“ဘုဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဖား... ဖား နုမမြင်ဘဲ တက်နင်းမိလို့”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့ ခြံထဲဆင်းနေရတာလဲ နုရယ်။



အခု ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

နနားကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အခြားရောက်သွားပြီး ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် တုန်တုန်ရီရီလေး ဖြစ်နေသည့် ချစ်သူ ကို မြတ်နိုးကြင်နာစွာ ငုံကြည့်ရင်း သူဆိုလိုက်သည်။

နကို သူချစ်နေပြီ။

“န ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ န လက်စွပ်ကိုပေးပါ”

“အဲဒီအတွက် နက ကိုယ့်ကို ခြိတ်ဆင်းစောင့်နေတာ

လား”

“ဟုတ်”

“အိမ်ပေါ်ရောက်မှ တောင်းလည်းရရုံသားနဲ့ နရယ်”

“အိမ်ကလူတွေ မသိစေချင်လို့ပေါ့၊ ပေးပါ၊ မြန်မြန် န

သွားတော့မယ်”

“နေဦး တိုယ်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်ကောင်းမြတ် သူ့အိတ်ထဲကို လျင်မြန်စမ်းသပ်ရှာဖွေ ပေးမယ့် န လက်စွပ်လေးကိုက မတွေ့။

“မတွေ့ဘူးကွ... ဘယ်နေရာမှာများ ကျကျန်ရစ်လည်း မသိဘူး”

“ဟင်”

“ကျကျန်ရစ်တယ် ဟုတ်လား”

န မျက်လုံးလေးပြူးစက် ဝိုင်းကျယ်စွာ အလန့်တကြား လေး မေးလိုက်မိသည်။ လက်စွပ်သာ ပျောက်သွားလို့ကတော့

မလွယ်။

“သေချာရှာကြည့်စမ်းပါဦး... အဲဒီလက်စွပ်က လုံးဝ ပျောက်လို့မဖြစ်ဘူးသိလား၊ အဲဒီလက်စွပ်လေးကို မာ့စိုကို ပေးရ မှာမို့ပါ”

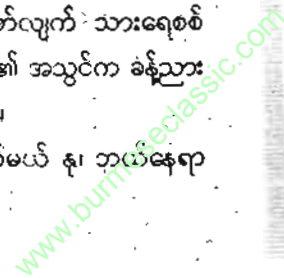
နက သူ့လိုများ ပစ္စည်းကို နေရာအထားမှားသလားရယ် လို့ ကျော်ကောင်းမြတ်ကို အလောတကြီး သတိပေးနေပေမယ့် ကျော်ကောင်းမြတ်က နလို သတိမေ့တတ်သူမဟုတ်။

န လက်စွပ်လေးကို သူ့အိတ်ထဲမှာ သေချာသိမ်းထားပြီး မှ ပျောက်သွားတာကို အဖြေရှာစဉ်းစားကြည့်နေ၏။ ပိုက်ဆံအိတ် ကို ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ထုတ်မိသည်။ ဘယ်နေရာမှာထားမိသည် ဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး နကလည်း ကျော်ကောင်းမြတ် မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို စေ့စေ့လေး ကြည့်ငေးနေမိသည်။

မြင့်မားထွားကြိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆီပိုမရှိသလို အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ် စူးရှတောက်ပသည့် မျက်လုံးအစုံ၊ မထူမပါး နှုတ်ခမ်းအစုံ တင်းတင်းစေ့နေပုံကအစ ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ဆံပင်နက်နက်တွေကို မတိုမရှည် ညှပ်ထားပြီး စတိုင်လ် တောင်းဘီ၊ ချည်သားအဖြူရောင်ကို တွဲဝတ်လျက် သားရေစစ် တွင်းထိုးဖိနပ်ညှိနက်နက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ အသွင်က ခန့်ညား တည်ကြည်မှုတွေနှင့် ချောမွေ့သန့်စင်နေ၏။

“တစ်နေရာမှာ ကျကျန်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ် န၊ ဘယ်နေရာ



ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်း စဉ်းစားမရတော့ဘူး”

“ဟင်”

နု ငိုချင်သွားသည်။

ပြောသည့်လူက အလွယ်လေးနှင့် ပျောက်သွားပြီဟု ပြောလိုက်ရုံနှင့် ပြီးသွားသော်လည်း ကာယကံရှင် နုအတွက်က ထိုသို့ ပြောရုံနှင့် မပြီးပါ။

မာမိက နုဝတ်ထားသည့် လက်စွပ်လေးကို ဘွားဘွား၏ အမြတ်မိုးဆုံး အမွေအနှစ်အဖြစ် အထူးတန်ဖိုးထားကာ နု အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ နုကို ပေးဝတ်သည်ကပင် အဆောင်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

“သေချာစဉ်းစားပြီးပြီလားဟင်”

“အင်း”

“အခုချိန်မှာ ကိုယ်စဉ်းစားမိသမျှတော့ ဒါပဲ၊ စိတ်တော့ မပူမါနဲ့လေ၊ နု လက်စွပ်လေး ကိုယ်ကြောင့် ပျောက်သွားရင် နုကို ကိုယ်အသစ်ပြန်လုပ်ပြီး အလျော်ပေးပါ”

နု မျက်နှာလှလှလေး ပျက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး တိုးတိတ်စွာဆိုလိုက်သည့် နှစ်သိမ့်စကားက နုကို ပို၍ ဒေါသဖြစ်စိတ်ဆိုးသည်ကိုက ကျော်ကောင်းမြတ်မသိ။

“ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး ငွေစကားမပြောပါနဲ့၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် တတ်နိုင်သလို နု မာမိကလည်း လက်စွပ်ဘယ်နှစ်ကွင်းပဲဝတ်ဝတ် ဝယ်နိုင်တယ်သိလား”

“ဆောရီး နု၊ ကိုယ့်ကြောင့် လက်စွပ်လေး ပျောက်သွား

တာကို စိတ်မကောင်းလို့ပြောတာပါဗျာ၊ တလွဲမတွေးပါနဲ့”

သူ့ကို နု စိတ်ဆိုးသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ နု ကျေနပ်အောင် သူ တောင်းပန်လိုက်သည်။ လှပသော နုမျက်နှာလေးကို ပြုံးပျော်နေတာကိုပဲ လိုချင်သူ။ အခုတော့ သူ့ကြောင့် နု စိတ်ညစ်နေပြီ။

“နုတော့...ငိုမစ်လိုက်ချင်တာပဲ၊ နုလက်စွပ်က ဘယ်ကိုများ ရောက်သွားပါလိမ့်နော်၊ ဟို ဦးလေးကြီးအခန်းထဲမှာရော ရှာကြည့်ပါဦး”

“အဲဒီမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာ”

နုက ကျော်ကောင်းမြတ်ကို ဦးလေးကြီးဟု ခေါ်လိုက်တာမို့ ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်ထဲမှာ အန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှပသော နု မျက်နှာလေးကလည်း ခပ်မဲ့မဲ့။

“အဲဒီလက်စွပ်က ဘာလက်စွပ်မို့ နုအတွက် အဲဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲဗျာ၊ ရှာမတွေ့လို့ တကယ်ပျောက်သွားပြီဆိုရင်လည်း နုကို မဆူအောင် အန်တီကို ကိုယ်ပြောပေးမှာပါ”

“ပြောပေးလို့လည်း အစားပြန်မရနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလက်စွပ်က နုဘွားဘွားရဲ့လက်စွပ်၊ မာမိရဲ့အမေ အပျိုထံကဝတ်လာတဲ့ အဆောင်လက်စွပ်လေး သိရဲလား”

“အဆောင်လက်စွပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ဘယ်လိုအဆောင်မျိုးလဲ...ကိုယ်မသိဘူးလား”

“သိတော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဲဒီလက်စွပ်လေးကို



ပြုလဲသွယ်

မှန်းသွားမှာလည်းစိုး

ဝတ်ထားတဲ့လူဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊ လူချစ်လူခင်ပေါတယ်၊ လာဘ်လည်းရွှင်တယ်တဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ လက်စွပ်ထောက်သွားတာကို ဘယ်ဖြစ်မလဲ သေချာပြန်ရှာရမှာပေါ့”

နုက ကျော်ကောင်းမြတ်စကား နားထောင်ပြီး လက်စွပ်လေးကို ရှာပေးမည်ဆိုတာနှင့် မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားသည်။

“ဒါထက် ပိုတန်ဖိုးရှိတာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက သွားသွားနဲ့ ဘိုးဘိုး စတွေ့ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း အဲဒီလက်စွပ်လေးကြောင့်ပဲတဲ့ သိလား”

“ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိရဘူးလား”

“နုရေ”

“ဟော...မာမိုအသံကြားတယ်၊ နု သွားတော့မယ်၊ နုလက်စွပ်လေးကို တွေ့တာနဲ့ နုကို ချက်ချင်းပြန်လာပေးပါနော်”

“နုသွားပြီ”

“ဪ...မောင်ကောင်းမြတ်လည်း ပြန်ရောက်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်တဲ့ အန်တီ”

နုမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်နားက ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးအထွက် ဒေါ်ခင်ခင်က နုတို့နားရောက်လာပြီး ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုပါ တွေ့မြင်သွားကာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကြောင့် အန်တီနဲ့နုတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ဘာမှအနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီအချိန်က နုတို့အိပ်ချိန်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုခုသောက်ဦးမလား မောင်ကောင်းမြတ်”

“မသောက်တော့ဘူး အန်တီ၊ မနက်အစော သွားစရာလည်းရှိလို့ စောစောအိပ်ရာဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ငွတ်နိုက် နု”

“ငွတ်နိုက်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထံမှ ခွင့်တောင်းပြီးသည်နှင့် နုကိုပါ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ကာ ကျော်ကောင်းမြတ် သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

နုက ကျော်ကောင်းမြတ်ကို တစ်ခုခုပြောမည်ဟန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ မာမိုကို သတိရသွားကာ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို နုပြောစရာရှိတာ အပြတ်ပြောပြီးပြီပဲ။ နု လက်စွပ်လေးကို ပြန်ရှာတွေ့တာနဲ့ နုကို ပြန်လာပေးမှာပါဟု သူမတာသာ တိတ်တဆိတ်လေး စိတ်ချယုံကြည်ပစ်လိုက်၏။



အခန်း (၉)

ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ သူ့ကြောင့် ပျောက်သွားသည့် နုလက်စွပ်လေးကို သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အပြေးလေးရှာဖွေရင်း လက်စွပ်လေးအကြောင်း ပြောပြသည့် နုစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ သူ့အဖြစ်သူ နု၏ခြံကံသဘောကျစွာ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူ့ကြောင့် ပျောက်သွားသည့် လက်စွပ်လေးက နု အဘွားရဲ့ လက်စွပ်ဖြစ်ရုံမက ထိုလက်စွပ်လေးမှာ ငါ့ပဲသော အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိနေခဲ့သည်။

ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်းလေး၏ ပိုင်းရှင်က နု အဘိုးနှင့် အဘွားတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကာ အခုတစ်ဖန် ဘွား၏မြေးငယ်လေးနုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ အချစ်မြှားနတ်မောင်လေး ဖြစ်ဦးတော့မည်ထင်သည်။

နုရယ်...

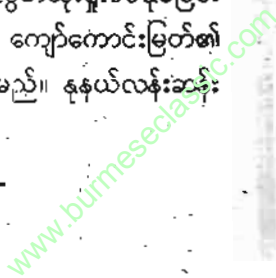
ချစ်မိပြီ ကိုကိုအချစ်ရယ်။
ကျော်ကောင်းမြတ် ရင်ထဲမှ လိုက်လံစွာ ချစ်မိခြင်းကို စိတ်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ဆိုမြည်လိုက်သံကို မည်သူမျှမကြားသလို မည်သူမှလည်းမသိ။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် နုဆိုသည့် ကလေးမလေးကို ချစ်မိခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသည့်အဖြစ်ပါ။

နုက သူ့ကိုခေါ်တော့ ဦးလေးတဲ့။ နုထံမှ ထိုအခေါ်အဝေါ်ကပင် သူနှင့်နုတို့ကြားက ကွာဟမှုကို ဖော်ထုတ်နေသလို ထင်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို နုသိအောင် ဖွင့်ပြောဖို့ရာပင် ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်သူမှာ သတ္တိမရှိ။ နုက သူ့ကို လှောင်ရယ်လိုက်မှာစိုးနေသည်။ အထူးသဖြင့် နုက သူ့ကို မုန်းသွားမှာ ကြောက်နေသည်။

ဖွင့်မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်။

တစ်ချိန်လုံးချိုသိပ်ပြီး ချစ်သူလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံနှင့်လည်း မဖြစ်။ နုနားမှာ သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာကို သူသိသည်။ လူငယ်ချာတိတ်လေးတွေနှင့်အပြိုင် နု အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြပြန်တော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံချင်။

ထိုထက်ပိုသည်က နုကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ နုကို သူပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားက နုပဲဖြစ်ရမည်။ နုနယ်လန်းသန်း



သော အသွင်ဖြင့် နအသွင်လေးက မိုးသောက်နံနက်ခင်းလို ချိုမြိန်လတ်ဆတ်နပျိုနေသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်တစ်ယောက်တည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည့် အထီးကျန်အချိန်တွေကို ချစ်သူလေးနှင့် အတိုးချုတ်သန်း ကုန်ဆုံးစေလိုသည်။ ပြီးတော့ သံသယမီးရတနာတွေ အများကြီးနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်အတိ ပြီးသော သီရိဂေဟာလေးကို တည်ဆောက်မည်။

နကလည်း သူ့ကိုချစ်၊ သူကလည်း နကိုမြတ်နိုးနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ဘဝလောက် ပျော်စရာကောင်းသောဘဝ ရှိဦးမည်နည်း။ ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့အတွေးသူချိတ်ပြီး နှစ်သက်ကြည့်နူးခြင်းတွေနှင့် ပီတိဖြစ်နေရာ ဖူးစာရေးလက်စွပ်လေးကို အခန်းအနံ့ အချိန်အတော်ကြာ ပိုက်စိတ်စိုက်ရှုကြည့်ပေမယ့် ဘယ်နေရာမှမတွေ့။

ကျွတ်...။
ပျောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲ။
န ကြည့်ရတာ ဒီလက်စွပ်လေးကို အတော်မြတ်နိုးပုံပဲ။
ဘယ်မှာမှလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။
အခန်းထဲမှာ မရှိရင်တော့ တခြားတစ်နေရာမှာ ပျောက်ခဲ့ပြီထင်တယ်။
ဘယ်နေရာမှာများ ဖြစ်မှာပါလိမ့်။
ခေါင်းနောက်အောင် စဉ်းစားအဖြေရှာပါသော်လည်း

သူလိုချင်သည့် အဖြေကို ရှာမတွေ့။ နောက်ဆုံး မောစောနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် နက သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ အချစ်နတ်သမီးလေးအဖြစ် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ချစ်လိုက်ရတာ နရယ်။

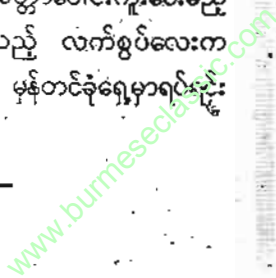
သူ့ပျော်နေသလောက် နလည်း ပျော်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲက ကြည့်နူးခြင်းပီတိတွေ လိုက်ဖြာနေချိန်မှာ နက ရုတ်တရက် ကောက်ခါငင်ကာ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိရာကို ပြွန်းခနဲ ထွက်သွားသည်။ သူလိုက်ခေါ်ပေမယ့် နက လှည့်မကြည့်။

န
န

နာကျင်ကြေကွဲစို့နှင့်နေသော အသံတုန်တုန်ရိုရိုကြီးဖြင့် နအမည်ကို သူ့ အကျယ်ကြီး ဖာစ်ခေါ်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ သူလန့်နိုးလာတော့ မိုးစင်စင်လင်းနေရုံမက နေတောင်အတော်မြင့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

အိပ်ရာက ကမန်းကတန်းထပြီး ရေချိုးခန်းထဲ အပြေးအလွှား ဝင်ခဲ့သည်။ ရေချိုးရင်း နလက်စွပ်လေးအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ နအတွက် ထိုလက်စွပ်လေးက အရေးကြီးသလို သူ့အတွက်လည်း အရေးကြီးသည်။

ထိုလက်စွပ်လေးက သူနဲ့နကို မေတ္တာပေါင်းကူးပေးမည့် မြှားနတ်ရင်။ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် လက်စွပ်လေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှာမတွေ့နိုင်ဖြစ်ရသနည်း။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်နည်း



သူတို့ထံသူ စေ့စေ့လေးအကြည့် ကျော်ကောင်းမြတ် ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ”

နု လက်စွပ်လေး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူသိပြီ။ ဝမ်းသာကျော်ရွှင်စွာပင် နု လက်စွပ်လေး ထည့်ထားသည့် ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အဖြူရောင် ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲ လျင်မြန်စွာ စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက်သည်။

တွေ့ပြီ။

နု လက်စွပ်လေးကို အိပ်ရာထဲရောက်မှ ထုတ်ကြည့်ရင်း သူ အိပ်ရာထဲ ပြန်မထည့်ဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်မက်မင်းသမီးအဖြစ် သူ့အိပ်မက်ထဲ ဝင်ရောက်လာစေဖို့ နုလက်စွပ်လေးကို ခေါင်းအုံးထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့မိသည့် အဖြစ်လေ။ မနက်ရောက်တော့ အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် နု လက်စွပ်လေးကို မေ့ထားခဲ့ရာမှ အခုမှ ပြန်သတိရမိသည်။

နုက သူ့မလက်စွပ်လေးကို တွေ့တာနှင့် ချက်ချင်း သူမကို ပြန်ပေးပါဟုဆိုထားသည့်အတွက် အဝတ်ကမန်းကတန်းလဲလိုက်ပြီး သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ပထမဆုံး နုအခန်းရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိသဖြင့် သူ့အတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားကာ နု အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ခေါက်...ခေါက်”

“နု”

“နု”

“နု”

အခန်းထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှမကြားရ။

တံခါးကို တွန်းကြည့်တော့လည်း ပိတ်ထားသည်။ အခန်းထဲမှာ နုမရှိမှန်း သိလိုက်တာနှင့် နေရာက လှည့်ထွက်မည်အပြု...

“ဦးကောင်းမြတ်”

“ယု”

“နုကို ရှာနေတာလားဟင်”

“ဗျာ”

“နုအခန်းရှေ့မှာ နုနာမည်ကို ခေါ်နေသံကြားလို့ပါ။ နုမရှိဘူးရှင်၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီနို အပြင်သွားကြတယ်”

“ဪ”

“ကိစ္စရှိလို့လား ဦးကောင်းမြတ်”

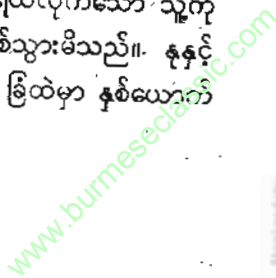
“အထွေအထူးမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်အပြင်သွားတော့မယ်ဆိုတာ နှုတ်ဆက်ရုံပါ”

“နှုတ်ဆက်ရုံ”

“အင်း...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“အဟွန်း”

အဓိပ္ပာယ်မှ မလုံမလဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သော သူ့ကို ယုံက စိတ်ထဲမှာ ပို၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားမိသည်။ နုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို ညတုန်းကလည်း ခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်



မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ် အနေအထားနှင့် စကားပြောနေကြ တာ အမှတ်မထင် ယု ပြတင်းကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် အတွက် စိတ်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့ရသေးသည်။

အခုတော့ ယု အထင်တွေက မှန်နေပြီလားမပြောတတ်။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကို နဲ့ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ နုအမည်ကို ခေါ်လျက် သား တွေနေပြန်ပြီ။ ရုတ်တရက် ယု သူ့နားကို ရော့ကွဲသွားတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်အသွင်က မလုံမလဲလိုလို၊ ဘာလိုလို။

ကြည့်ရတာ နုအပေါ်မှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပုံစံက မရိုးသားဟု ထင်သည်။ အသေအချာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြုနိုင် ပေမယ့် ယုထင်ရှင်တော့ လွဲခဲ့သည်။

“အလုပ်သွားမလိုလား ယု”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောနင်း မောင်ကောင်းမြတ်”

“မောနင်း အန်ကယ်”

“လာဟော... အန်ကယ်တို့လည်း အခုပဲ နီးကြတာ၊ မနက် စာ တစ်ခါတည်း အတူစားလိုက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ဒေါ်ပုနှင့် အစမ်း ပြင်ဆင်ပေးသည့် နံနက်စာကို လေးယောက်အတူစားရင်း အလုပ်အကြောင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောဆိုဖြစ်ကြသည်။

“အေးကွာ... အန်ကယ်လည်း အခုတလော ကျန်းမာ

ရေးက တယ်မကောင်းချင်ဘူး၊ ဆရာဝန်ကတော့ အနားယူဖို့ ပြော ထားပေမယ့် အလုပ်တွေကို ပြစ်မထားနိုင်တာနဲ့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ချရမယ့် လူတစ်ယောက်လက်ထဲ လုပ်ငန်းအားလုံး လွှဲပြောင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးသာ အနားယူ ဖစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ မကြာခဏဖြစ်မိတယ်”

“တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ အန်ကယ်၊ လောလော ဆယ် အန်ကယ်တို့ ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူချင်တယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဏ္ဏဝါစံအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလည် လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

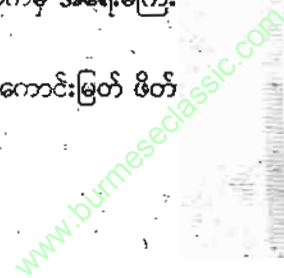
“အန်ကယ်တို့ တစ်မိသားစုလုံးပေါ့၊ အနားယူရင်း အပန်း ဖြေရင်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဖိစီးနေတဲ့စိတ်တွေကို လျှော့ချဖစ်လိုက် ကြတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“မောင်ကောင်းမြတ် ပြောတာလည်း မဆိုးဘူးနော် ဒက်ဒီ ကြီး၊ သူပြောသလို စိတ်ရောလူပါ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် ခြေဖြစ်အနားယူရင်း ခရီးထွက်ကြမလား”

“မာမိကြီး သဘောကရော”

“ဒက်ဒီကြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ရှင်၊ လူ အများကိုယ်ကြီး ကျန်းမာဖို့ထက်တော့ ဘယ်အရာကမှ အရေးမကြီး သဘူး”

“အေးလေ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း မောင်ကောင်းမြတ် ဖိတ်



ခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်ကြရုံပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်ကယ်တို့ကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးသင်းမောင်တို့ မိသားစု ကျော်ကောင်း မြတ်၏ အတ္ထဝါစာအိမ်ကြီးရှိရာကို လိုက်လည်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ အဓိကအကြောင်းအရင်းက ဦးသင်းမောင်၏ ကျန်းမာရေးဖြစ်သည်။

အခုတလော ဦးသင်းမောင်၏ ကျန်းမာရေးက မကောင်းလှ။ မကြာခဏ ဆရာဝန်နှင့် ပြသပြီး ဆေးကုသမှု ခံယူနေရသည်။ ဦးသင်းမောင်၏ရောဂါက နှလုံးရောဂါ၊ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က ဦးသင်းမောင်ကို အနားယူဖို့ ပြောနေပေမယ့် အခုထိ အနားမယူဖြစ်သေး။ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် အနားယူဖို့ ဖြစ်လာရပေမယ့် သူ အနားယူမည့်နေရာသို့ မိသားစုအားလုံး အတူလိုက်ပါရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် အပျော်ဆုံးလူက ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ နထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ရယူနိုင်ရန် သူနှင့်နကြားမှာ ရင်းနှီးခင်မင်မှု လိုအပ်နေသည်။ သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးလှပြီမို့ ပြန်ရတော့မည်။

နနှင့်သူကလည်း အခုချိန်ထိ တာတစ်ခုမှ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မရှိသေး။ သူကလည်း နမေတ္တာကို ပိုင်ပိုင်ရယူချင်နေသည်။ နကို ထားရစ်ခဲ့ရမှာ လုံးဝစိတ်မချနိုင်ဘဲ နောက်ဆံင်နေတုန်း အခုလို အကြံဉာဏ်စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နသာ သူနှင့်အတူ ပါမည့်ဆိုလျှင် ဘယ်နေရာကိုပဲ သွားရသွားရ ကျော်ကောင်းမြတ်အတွက်တော့ ပျော်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့မှာ သေချာသည်။ နထံမှ ချစ်မေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နကို သူမမိဘတွေထံမှာ တောင်းရမ်းလက်ထပ်မည်။ နောက်တော့ သားတွေသမီးတွေနှင့် သူတို့မိသားစုဘဝက ပျော်စရာအတိ။

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ လူ့ဇာ မြူးကြွနေသည့်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံးသော လှုပ်ရှားမှုရင်ခုန်သံ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသင်းမောင်တို့ မိသားစုအတ္ထဝါစာအိမ်ကို သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထိန်းကြီး ဦးလှိုင်ထံ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီး သူ့အိမ်ကြီးကို အလှဆုံးပြင်ဆင်ရှင်လင်းထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။



www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

“...”

“ဟင်... ဦးလေး”

“တွေ့ပြီလားဟင် ဦးလေး၊ တွေ့ပြီလား”

နုက သူ့ကို ဦးလေးချင်းထပ်အောင် ခေါ်နေတာကို နားထောင်ပြီး စိတ်ညစ်သွားသူက ကျော်ကောင်းမြတ် ဖြစ်သည်။ သူကြားချင်သည်က နုထံမှ ကိုကိုဆိုသည့်စကားသံ ချီချီလေးဖြင့် ပေမယ့် နု နှုတ်ခမ်းလှလှလေးက အဆက်မပြတ်ခေါ်နေသည်ထ ဦးလေးချင်းဖြစ်နေတော့ ခက်သည်။

“ဒီမှာလေ နုလက်စွပ်”

“ဟယ်”

“နုလက်စွပ်လေး ပြန်တွေ့ပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ပေး-
ပေး”

“ဟေး... ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ပေးခိုင်းလို့ ဘယ်ခေ-

မလဲ”

မုန်းသွားမှာလည်းနိုး

“ဟင်”

နုက အားရစမ်းသာ ကျော်ကောင်းမြတ်လက်ဖဝါးပေါ် တင်ပြထားသည့် လက်စွပ်လေးကို လှမ်းအယူလိုက်မှာ ကျော် ကောင်းမြတ်က အလွယ်တကူ ရှောင်ထွက်လိုက်သဖြင့် နုမှာ သူမ လက်စွပ်လေးကို ပြန်မရဘဲ ခပ်အမ်းအမ်းအမူအရာလေးနှင့် သူမ မျက်စိရှေ့က ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို မော့ကြည့်လိုက် မိသည်။

အတော်အရပ်မြင့်တဲ့ လူကြီးပါလား။

နုအရပ်က သူ့ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာပဲ ရှိတာမို့ သူက နုကိုပြန်ကြည့်တော့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်ရသည့်အဖြစ်ပါ။

“နုက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်မှ ပြန်ပေးမယ်”

“အ”

ကျော်ကောင်းမြတ်စကားအဆုံးမှာ နုပါးလေးတွေ ရခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူနဲ့နုက ဘာမှဆိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ကို ကိုကိုလို့အခေါ်ခိုင်းနေပါလား။

“ကိုယ်အစ်ကိုအရွယ်မို့ ကိုကိုလို့ခေါ်ခိုင်းတာ၊ ဦးလေးဆို

တာကြီးကို လုံးဝမကြားချင်ဘူး”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ပါ”

“ခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”



“အို...ဦးလေးကြီးက နုကိုကိုမှ မဟုတ်တဲ့ဟာကို”
နုက မကျေမနပ် မျက်စောင်းရွယ်ပြီးဆိုလိုက်တော့ သူ
ရယ်လိုက်သည်။ နုက ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာ။ နုထံမှာ ဟန်ဆောင်
ခြင်းမရှိ။ ဒါသည်ကပင် သူ့အတွက် နုကို ပို၍တန်ဖိုးထားရခြင်း
၏ အကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဆိုလည်း မမှားပါ။

“အခုမဖြစ်လည်း နောက်တော့ နုကိုကို ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာ
မှာပေါ့ဗျာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“နုက ကိုယ့်ကို နုကိုကို မတော်ချင်ဘူးလား”

“အင်”

ကျော်ကောင်းမြတ်၏ စကားအဓိပ္ပါယ်က တစ်မျိုးဆောင်
နေတာကို မရိပ်မိသော နုက ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီး၏
စကားအဓိပ္ပါယ်ကို တစ်မျိုးကောက်ကာ မမယုနှင့် ပတ်သက်ပြီး
နုကို အစ်ကိုမတော်ချင်ဘူးလားဟု မေးခြင်းများလားဟု တွေးကာ
မျက်တောင်တစ်ဖျပ်ဖျပ် ခတ်သွားသည်။

မမယုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီး လက်ထပ်
ဖြစ်လျှင်တော့ နုက သူ့ကို မမ၏ခင်ပွန်း နုရဲ့အစ်ကိုအဖြစ် မလွဲ
မသွေ လက်ခံရမည်က အသေအချာပါ။

ကြည့်ရတာ ဒီလူကြီး မမယုကို ချစ်နေပြီဟု တွေးလိုက်
သည်။ ဒါကြောင့် နုကို တစ်ဖက်လှည့်နည်းနဲ့ သူနဲ့မမယုကို
သဘောတူမတူ မေးတာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ့ဘာသာ အဓိပ္ပါယ်

ကောက်လိုက်မိသဖြင့် နုမှာ မမယုမျက်နှာနှင့်...

“နုရဲ့ကိုကို တော်ရမယ်ဆိုရင်လည်း တော်ချင်ပါတယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“နုလည်း သဘောတူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်”

“မမယုနဲ့ ဦးလေးကို နု သဘောတူတယ်၊ မမနဲ့လက်
ထပ်ပြီးရင်တော့ ဦးလေးကြီး ခေါ်စေချင်သလို ကိုကိုလို့ နု ပြောင်း
ခေါ်ပါမယ်၊ အခုတော့ ဦးလေးက ဦးလေးပဲ”

“ဟာကွာ”

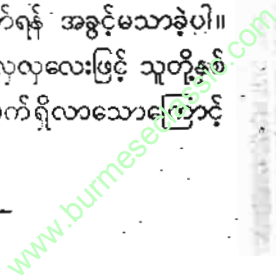
“ကဲ...နု လက်စွပ်ပြန်ပေးတော့”

“နုရေ”

“ဟော...ဟိုမှာ မမယုလာနေပြီ၊ ဦးလေးကြီးက မမယုကို
သဘောကျနေတဲ့အကြောင်း ကြားထဲက နဲ့ပဲ ပြောပေးရမလားဟင်”

“ဟာ...လုံးဝမပြောနဲ့နော် ချာတိတ်၊ နု ထင်သလို
မဟုတ်ဘူးဗျာ”

ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေတာ ကိုယ်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးနေတာ
ဟောဒီက နုလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုသည့် စကားကို
ကျော်ကောင်းမြတ် နှုတ်ဖျားက ထုတ်ဖော်ရန် အခွင့်မသာခဲ့ပါ။
ယုက မိတ်ကပ်ရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံလှလှလေးဖြင့် သူတို့နှစ်
ယောက်ရှိရာသို့ အပြုံးတစ်စနှင့် ရောက်ရှိလာသောကြောင့်



ဖြစ်သည်။

“နုအတွက် မှန်းလာနေတယ် နု”

“ဟုတ်”

နုက သူမလက်စွပ်ကို ရပြီမို့ ပျော်လို့ရွှင်သောမျက်နှာ အခုအရာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက် အပြေးလေး ထွက်ခွာသွားရာ ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် ယုတို့နှစ်ယောက်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဦးကောင်းမြတ်ကို နု ဘာတွေလာဂျီကျနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ့်ကို နုက ဘာဂျီမှမကျပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်... ဦးကောင်းမြတ်လက်ထဲက နု တစ်ခုခုကို ဇွတ်အတင်းယူသွားသလားလို့ပါ”

“ဪ... အဲဒါက တခြားပါ။ နုကိုရော ခရီးထွက်မယ့် အစီအစဉ် ပြောပြပြီးပြီလား”

“ဒီနေ့မှ ပြောမှာလေ။ ကိုယ်က စိတ်ထဲစိစဉ်နေပေမယ့် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ဖို့ကြတော့ သေချာမှဖြစ်မှာဆိုတော့လေ အခုတော့ ဒက်ဒီဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ကြဖို့ အားလုံးသဘောတူသွား ပြီဆိုတော့ နုကို ပြောရမှာပေါ့”

“နုက ခရီးထွက်ရတာ သဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့... ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ နု သိပ်ပျော်မှာ လုံးဝ

ပဲ”

“နုရယ်”

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖြစ်သလို ယုကလည်း သူမအကြံနှင့်သူမ ဖြစ်ပါသည်။ ဒက်ဒီပြောတုန်းက ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကို ဤမျှငယ်ရွယ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ရုပ်ရည်မှာ မင်းသား တစ်ယောက်လို စာဖွဲ့၍ မကုန်နိုင်အောင် အချောအလှကြီးမဟုတ် သော်လည်း ယောက်ျားပီသ၍ ကြည့်ကောင်းသော သူတစ်ယောက် ဆိုသည်ကိုက ငြင်းပယ်စရာမရှိ။

အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက် အနေနှင့် သင့်တော်သူ ဖြစ်သော်လည်း ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့်မူ ဦးကောင်းမြတ်အပေါ် မှာ ဘာခံစားချက်မှ ခံစား၍မရ။ သို့ပါသော်လည်း ကျော်ကောင်း မြတ်ဘက်မှ ယုကို သဘောကျ၍ လိုလိုလားလား တောင်းခံလာ မည်ဆိုလျှင်ကား ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းပြချက်မရှိချေ။ မိဘများ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောအတည်ပြု ခေါင်းညိတ်ရုံမျှသာ ဖြစ် သော်လည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က ယုအပေါ်မှာ သာမန်မိတ်ဆွေ ထက် ဘာမှမပို။

တခြားထူးထွေရာ စိတ်ကူးမရှိလျှင်လည်း ယုက ဝမ်းနည်း မည့်သူမျိုး မဟုတ်ချေ။ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ဖိတ်ကြား ချက်ဖြင့် အထွတ်စိအိမ်ကြီးကို အလည်လိုက်သွားကြခြင်းဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရင်းနှီးမှုများရကာ ယု အလိုရှိသော အဖြေကိုလည်း ရရှိမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ယုသည် ခြံထဲမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်ဖြင့် လမ်းခွဲချောက်

ရင်း စကားပြောနေခိုက် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် လှမ်းလက်စွဲလှမ်းလေးများပါ သူ့အလိုလို ရပ်တန့်သွား၏။

ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူက ယုထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး တောင်းခံနေသော ယု၏ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ့စည်သူ။

“ယု”

“ဪ...စည်သူ့လာလေ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲ တမင်လာတာ ယု၊ တို့မွေးနေ့ဖိတ်စာ လာပို့တာ”

“ဪ”

ယုသည် စည်သူ့လက်ထဲမှ ဖိတ်စာကဒ်ဖြူဖြူလေးကို ဟန်မပျက် အသာဆွဲယူလိုက်သည်။ စည်သူ့ကို ယုအိမ်ကို လာလည်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မဖိတ်ခေါ်ဘူးပါ။ ဒါကလည်း ယုအပေါ်မှာ စည်သူ့ဘက်က မရိုးသားတာတွေကို သိပြီးထဲက ဖြစ်သည်။

စည်သူ့ကို ယုဘက်က မချစ်နိုင်ကြောင်း ပြတ်သားစွာ ငြင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေမယ့် စည်သူ့က လုံးဝခွဲမလျှော့ပါ။ ယုတွင် ပိုင်ဆိုင်သူမရှိမခြင်း စည်သူ့က ယုကို လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ထံမှ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့် ကြိုးစားနေမည်ဟု ဆိုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ယုဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ

ပြတ်သား ပြတ်သား စည်သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ လက်မလျှော့ခဲ့။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ယု သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ စည်သူပါ။ စည်သူ ဒါ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၊ ဒက်ဒီရဲ့မိတ်ဆွေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာဖဲတယ် ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဖိတ်စာလေးတွေ ဆက်စေရမှာမို့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါ၊ ယု တို့သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ”

စည်သူက ယုနားမှာ မားမားကြီးရပ်နေသော ကျော်ကောင်းမြတ်ကို စူးစမ်းအကဲခတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သွားမှန်း ယု သိပါသည်။ စည်သူအကြည့်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးမဟုတ်။ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်လား မပြောတတ်ပါ။

“ယု သူငယ်ချင်းက လူချောပဲ၊ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ ထင်တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ယုက အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားလို့မသိဘူး”

ယု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ လှပသော ယုနှင့် ချောမောသော စည်သူတို့ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ သူငယ်ချင်းတွေက နတ်ဖက်သည့်စုံတွဲအဖြစ် ဝိုင်းဝန်းသတ်မှတ်ကြပေမယ့် ယုက စည်သူ့အချစ်ကို မတုံ့ပြန်ခဲ့။



ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။

ယုအပေါ်မှာ အရူးအမူးစွဲလမ်းနေသော စည်သူကို ယုရင်
ဝဲမှာ စိတ်တစ်ခုလေး တွယ်တာမြတ်နိုးမိနေတာ မှန်ပေမယ့်
ည်သူ့ဆီက စည်သူဒက်ဒီ၏ နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

စည်သူဒက်ဒီက ငွေကြေးချမ်းသာပြည့်စုံသလောက် မိန်းမ
တွေအများကြီး ယူထားသူ။ စည်သူတို့သားအမိကို လိုအပ်တာမရှိ
အောင် ပေးကမ်းထောက်ပံ့ထားပေမယ့် မယားငယ်၏သားဆိုသည့်
အရိပ်မည်းကြီးနှင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော စည်သူမိသားစု ဝန်းကျင်
၌စည်းပုံကို မကြိုက်သဖြင့် ယု ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဘယ်သူမှ
မသိအောင် ကျိတ်မှိတ်မျိုးသိပ် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်။

ယု လိုချင်သည့် ဘဝက ထိုအခမျိုးမဟုတ်။ ယု
အနာဂါတ်ကို လူတွေဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးထိုးမှာကိုလည်း အလိုမရှိ။
ပြီးတော့ စည်သူက ဒူဒက်ဒီနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူသူဖြစ်သည်။

ရုမရည်တူသလို စိတ်ဓာတ်ပါတူလျှင် ယုတည်ဆောက်
ရမည့် စိတ်ကူးယဉ်အနာဂတ်မှာ တွေးမင်တွေးစုံစရာမရှိ။ အချစ်
တစ်ခုထဲနှင့် ယု ကြိုးစားတည်ဆောက်ထားသည့် တန်ဖိုးကြီးလှ
သော ဂုဏ်သရေရှိဘဝမျိုးကို ယု မစွန့်လွှတ် မလဲလှယ်နိုင်။

ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် လမ်းခွဲပြီး ယု သူ့အိပ်ခန်းကို
ရောက်တော့ မာမိက ယုအခန်းကို ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ မောင်ကောင်းမြတ်တို့ ဘယ်နှယ့်
သဘောရသလဲ”

“မဆိုးပါဘူး မာမိ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... သမီးစိတ်ထဲမှာ မောင်ကောင်းမြတ်အပေါ်မှာ
များ သဘောမကျနိုင်ဘူးလားလို့ပါကွယ်”

“အဲဒီကိစ္စတွေကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ စဉ်းစားကြတာ
ပေါ့မာမိ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက ဘာတစ်ခုမှ အလျင်လို့ပြီး ဆုံးဖြတ်
လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေ... ဒါကလည်း သမီးသဘောပါ၊ စောစောက
မောင်စည်သူလာတယ်ဆို”

“မွေးနေ့ဖိတ်စာ လွှာပို့တာပါ မာမိ”

“စည်သူလေးက တော်ရှာပါတယ်ကွယ်၊ လိမ့်လည်း
လိမ္မာတယ်”

ယုက မာမိစကားကို တားမြစ်ခြင်းမပြုသလို ထောက်ခံ
ခြင်းလည်းမပြုပါ။ စည်သူကို ယု ချစ်သည်။ ချစ်တာတစ်ခုတည်း
နှင့် လက်ထပ်ဖို့ဆိုသည်က ယု စိတ်ကူးထဲမှာပင်မရှိ။ အချစ်နှင့်
လက်ထပ်ခြင်းတို့၏ ကွဲပြားခြားနားမှုကို ယု စိတ်ထဲမှာ အစောကြီး
ထဲက သဘောပေါက်နားလည်ထားသဖြင့် လူးထွေပြီး ခံစားနေ
စရာလည်းမရှိ။

မာမိ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ယု သိပေမယ့် စည်သူနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ယုဘက်က ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတာမို့ အသာငြိမ်
နေလိုက်သည်။

“သမီးညီမ နုကတော့ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ သိပ်တွေ့

www.burmeseclassic.com

နေတာပဲ၊ အဝတ်တွေလည်း သိမ်းနေပြီ၊ သမီးကြီးကရော ဘာမှ လှုပ်ရှားသေးရင် အစမ်းကို လွှတ်ပေးရမလား။”

“ယုဘာသာလုပ်ပါ့မယ် မာမိ၊ ယု ပစ္စည်းတွေကို တခြား သူကိုင်တာ ထိတာ ယု မကြိုက်ဆုံးပဲ”

မာမိက ယုစိတ်ကို သိနားလည်စွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် ပြေးလျက် ယုမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အေးလေ... သမီးသဘောပါပဲ၊ မာမိသွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တူ...တူ...တူ”

အခန်းထဲက မာမိအထွက် ယု ဖုန်းလေးက အသံမြည် လာသဖြင့် ကောက်ယူနားထောင်လိုက်တော့ ဖုန်းက တခြားသူ ဖုန်းမဟုတ်။ စည်သူဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို”

“ယု...တို့ပါ၊ ယု သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ဘာရက်စက်လို့လဲ”

“ယုနားမှာ ဟိုလူ့ရှိနေတာလေ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အခုဆိုင်ပေမယ့် နောက်ဆိုင်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

စည်သူအသံက မနာလိုခြင်း၊ သဝန်တို့ခြင်းတွေနှင့် လှိုက်လှဲတုန်ခါနေသည်။ စည်သူနှင့် ယုကြားမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တရားဝင်ဖွင့်ပြောထားတာမရှိဘဲ စည်သူက ယုကို

သူချစ်သူအဖြစ်နှင့်သာ တစ်လျှောက်လုံး ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံလာခဲ့ သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်လူ ယုနားမှာရှိနေ ခြင်းကို ပူလောင်နာကျင်နေဟန်။

ဒါကိုပဲ ယုက သူ့ကို သဘောမကုနိုင်တာပါ။

“နင် အခုဖုန်းဆက်တာ အဲဒီကိစ္စလား စည်သူ”

“အေး...နင့်နားမှာ ငါကလွဲပြီး တခြားဘယ်ကောင်ကို မှ အတူယှဉ်တွဲပြီး မကြည့်နိုင်တာ နင်သိလား”

“တော်စမ်းပါ စည်သူရယ်၊ အဲဒါတွေလာပြောနေရ အောင် နင်နဲ့ယုက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့...ယုဆိုတာ တို့ချစ်သူပဲ၊ တို့ချစ်သူ နားမှာ တခြားဘယ်ကောင်ကိုမှ မကြည့်နိုင်တာ ဆန်းလား”

“ဆန်းတယ်...ယုက နင့်ချစ်သူမဟုတ်ဘူး”

“ယု”

သူ့ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံက ယုနားထဲကို စူးရှစွာ ဝင်ရောက်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းခေါ်ပါ၊ ယုနားက အကောင်ကြီး ရှိသေး တယ်သိလား”

“တို့သိပ်ချစ်မှန်းသိလို့ ယုက တို့ကို တံမင်အနိုင်ယူနေ တာမို့လား၊ တို့သိပါတယ်လေ”

ယု သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာငြိမ်နားထောင်နေ လိုက်သည်။ စည်သူနှင့် ယုကြားမှာ ဒီလိုမျိုးပြဿနာတွေက မကြာ



ခဏဆိုသလို ကြုံနေကျ။ ကြားနေကျဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

“တို့ကို နည်းနည်းမှ ပြန်မချစ်နိုင်တော့ဘူးလား ယုရယ်၊
တို့လေ ယုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ရူးတော့မယ်သိလား”

“ယုကိုတို့ သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါကို ယု သိရဲ့နဲ့ တို့ကို
နည်းနည်းမှ မသနားတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်”

“ယု”
“တီ”

စည်သူထံမှ ရင်ကွဲသံကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေတာကို ယု
ဆက်နားမထောင်လိုတော့သဖြင့် ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်
ထားလိုက်သည်။

စည်သူကတော့ ယုကို အသည်းနှလုံးမရှိသည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟု မြင်မှာပေးချာသည်။ မတတ်နိုင်၊ လူတိုင်းက
ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ကိုယ်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။

အမည်းစက်စွန်းထင်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲ
ကို ဘာအတွက်နှင့်မှ ဝင်ရောက်ရန် ဆန္ဒမရှိ။ ဤသည်က ယု၏
မာနနှင့် အတ္တဟုဆိုလျှင်လည်း ယုက ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပါ။

အိပ်ရာပေါ် ယု လှဲချလိုက်တော့ ကျယ်လောင်သော
သက်ဖြင့်ရှိုက်သံက ယု အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ စီးပျော့ပျံလွင့်သွား၏။



အခန်း (၁၁)

“ဟေး”
“ဟေး”

နုက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရင်ထဲက ခံစားချက်
များကို ဘာတစ်ခုမှ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ထဲရှိသည့်
အတိုင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ မြိတ်ကျွန်းစုဆိုသည့် စကား
ကို စာထဲမှာသာ ကြားဘူးသည်။ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးခြင်းမရှိ။

နုက သူမစာထဲမှာ ဖတ်ဖူးသော ဆလုံကျွန်းကို အထူး
တလည် စိတ်ဝင်စားသည့်အတွက် ကျွန်းစုများကို လိုက်ပို့မည်ဆို
တာနှင့် ပျော်မဆုံးချေ။

မြိတ်မှာ ကျွန်းစုတွေများသလို။ နုကို လိုက်ပို့ပေးသည့်
ကျွန်းတွေက ဆလုံကျွန်း၊ ညောင်ဝီးကျွန်းနှင့် ပုလဲကျွန်းတို့ဖြစ်
သည်။

“ကြည့်ပါဦး မာမိရယ်၊ လှလိုက်တာ၊ သဲတွေကလည်း
ဖြူဖြေးနေတာပဲ၊ ဒီမှာလည်း ကနုကမာနဲ့ ခရုလှလှလေးတွေ၊ အို...

www.burmeseclassic.com

နတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ မာမီရယ်”

နက စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ဝင်မန်းများနှင့် ဖြူဖွေးလှပသော သံသောင်ခြေတမ်းရှည်ကြီးတစ်လျှောက်လုံး ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူကြွနေရာ န အပျော်က သူမနှင့်အတူပါလာသူတွေကိုပင် ကူးစက်စေပါသည်။

“ကျွန်းတွေအများကြီးပဲနော် မောင်ကောင်းမြတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ မြတ်ကျွန်းစုမှာ ကျွန်းပေါင်းရှစ်ရာကျော်လောက်ရှိတယ်၊ လူလုံးဝမရောက်သေးတဲ့ ကျွန်းတွေလည်း အများကြီးပဲခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ မြတ်ကျွန်းစုက ထွက်တဲ့ ပုလဲကလည်း နာမည်ကြီးလှကြိုက်များကြွေတယ်၊ အန်တီတို့ကို ပုလဲမွေးမြူ ထုတ်လုပ်စဉ်နေရာကို လိုက်ပြမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...အန်တီက ပုလဲဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူပိုင်ပုလဲမွေးမြူရေးစခန်းကို လိုက်ပို့ပေးရင်း ပုလဲထုတ်လုပ်ပုံများကို ရှင်းပြနေသည်။ မမယုနှင့် မာမီဒက်ဒီတို့က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေချိန်မှာ နက ဝီဒီယိုကင်မရာလေးဖြင့် အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးနေ၏။

အဖြူရောင် အထက်အောက်ဝတ်စုံဖြင့် နအသွင်လေးက ပကတိရှင်းသန့်ကြည်လင်နေကာ ကျော်ကောင်းမြတ်အတွက် ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ န အလစ်မှာ ချစ်သူလေးကို

မကြာခဏ အကြည့်သူခိုးလုပ်မိသည်။

လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဣန္ဒြေမပျက် တစ်ချိန်လုံး အတူရှိနေတာဆို ဘာတစ်ခုမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မလုပ်ရ။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် နကို အမှတ်တမဲ့သဘောမျိုး တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တာမျိုးဖြစ်သည်။

နကတော့ သူမမျက်စိထဲ မြင်တွေ့သမျှ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း အရာရာတိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မျက်လုံးတောက်တောက်လေးများဖြင့် စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်တာမျိုး၊ စပ်စုတာမျိုး၊ ဓာတ်ပုံ၊ ဝီဒီယိုဖြင့် မှတ်တမ်းတင်တာမျိုး လုပ်သည်။

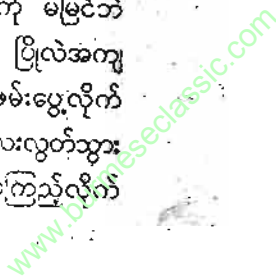
အားလုံး၏ကိုယ်စား နကပဲ မှတ်တမ်းတင်သည့်တာဝန်ဆို ဘယ်သူမှမပေးဘဲနှင့် လူထားသူဖြစ်သည်။ အခုလည်း မှတ်တမ်းတင်ခတ်ပုံတွေ ရိုက်ရင်း မမယုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ ရယ်ရယ်မောမော စကားဆိုနေကြပုံကို လျှပ်တစ်ပြက် ခိုးအိုက်ဆင်...

“ဒုန်း”

“အမလေး”

“ဟာ...ဟိတ်”

နတစ်ယောက် သူမရှေ့တည့်တည့်က ခုံကို မမြင်ဘဲ ကြီးတိုက်မိရာမှ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခုံရောလူပါ ပြိုလဲအကျ နီယောက်က နကိုယ်လေးကို အချိန်မီ ဆွဲယူဖမ်းပွေ့လိုက်ပြီး နတစ်ယောက် အရှက်ကွဲရမည့်ဘေးမှ သိသိလေးလွတ်သွားသူမကို ကူညီပေးသူအား ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့်လိုက်



၁၄၆

ပြုလုပ်ချွယ်

သည်။

“ဆော့ရီး...ခင်ဗျားလဲကျသွားမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟို...ဒီကကို နဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့သာ အချိန်

မီ ဖမ်းမထားရင် နဲ့အဖြစ်က မတွေးရဲဘူးသိလား”

“ကျေးဇူးပဲနော် ညီလေး”

“ရပါတယ်အစ်ကို...အားလုံးပဲ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ”

နဲ့ကို ကူညီပေးသည့် ကောင်လေးက နဲ့တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပေမယ့် လှုပ်ချောချော၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ထွားကြိုင်းလှသည့် ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ နဲ့အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသူက ကျော်ကောင်းမြတ်ဖြစ်သည်။

“နဲ့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ နေရာတာကာ ပေါ့ဆတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး နဲ့ရဲ့၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ်သတိရှိမှပေါ့”

“နဲ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် တမင်လုပ်ပါ မလား မမယူရဲ့၊ အခုဟာက မတော်တဆဖြစ်တဲ့ဥစ္စာကို”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“နဲ့ ခြေထောက်တောင် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

နဲ့ကို အချိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်ပစ်တာမို့ နဲ့ ခြေထောက် အတော်နာသွားသည့်အတွက် နာသည့်နေရာကို လက်ကလေးဖြင့် အသာအမဲးကိုင်ရင်း နဲ့နှုတ်မှ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်နာသွားလားဟင် နဲ့၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မုန်းသွားမှာလည်းစိုး

၁၄၇

“ခဏနေရင် သက်သာသွားမှာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နဲ့သွားတော့မယ်”

သူစိမ်းဖြစ်သူက နဲ့အပေါ်မှာ ဂရုစိုက်သလောက် ကိုယ့်ညီမလေးရယ်လို့ ကြင်ကြင်နာနာမရှိသော မမယူကြောင့် နှစ်တံထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းနည်းမိသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မမယူက နဲ့ကို အပြစ်အမြဲမြင်တတ်တာကို နဲ့ အဝမ်းနည်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်က နဲ့ မျက်နှာပျက်သွားတာကို ချစ်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပေမယ့် ယူကတော့ သူတို့နားက နဲ့ထွက်သွားတာကိုပင် လှည့်မကြည့်။

ပင်လယ်ပြင်ကိုသာ စူးစူးလေးငေးနေ၏။ မိုးပြာရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ယူ အသွင်ကလည်း အလှတွင်အယဉ်ဆင့်ကာ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သလို မြင်သူငေးချင်စရာဖြစ်နေပါသည်။

“ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ ကျွန်းလေးကလည်း ချစ်စရာလေးနော်”

“အဲဒီကျွန်းမှာ လူမနေဘူးလေ”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို ယုလည်း ကမ္ဘာကျော်မင်းသားမင်းသမီးတွေလို ဒီမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလောက် ယူနာမည်နဲ့ အပိုင်ယူထားမှထင်တယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“စိတ်ကူးယဉ်ရဲ့လောက်ပဲ ကောင်းတာပါဗျာ၊ တကယ်လက်တွေ့ကြရင် ယူတို့လို မြို့ကြီးသူ နဲ့နုလှလှလေးတွေ ဘယ်နေ



နိုင်မှာတုန်းဗျာ”

“ယုကလည်း စကားအဖြစ်ပဲ ပြောနိုင်တာပါရှင်၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း ယုအတွက် အပိုင် မေးမယ်ဆိုရင်တောင် ယုကလည်း မလိုချင်ပါဘူး။”

“ယုရယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကဏ္ဍမှာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ မြတ်မှာ ကျော်ကောင်းမြတ်ကို မသိသူမရှိ။ မြို့မျက်နှာပုံး သူဌေးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်လည်းဖြစ်၊ အချိန်ထိ အိမ်ယာမထူထောင်ဘဲ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ပျိုပျိုအိုအို အားလုံး စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် အတူပါလာသော အပျိုချောနှစ်ယောက်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ယုရော နုရော အချောအလှချင်းအတူတူ။

ကျော်ကောင်းမြတ် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲဆိုတာ သူတို့စိတ်

ဝင်စားသူတိုင်း သိချင်ကြသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။

“မမယု”

“ဟင်”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် အိမ်ကြီးက အရမ်းလှတာပဲနော်၊

ပန်းဥယျာဉ်လေးနဲ့ ရေကန်လေးကလည်း ချစ်စရာလေး”

“အင်း”

နုက အစထဲက အလှအပကြိုက်သလို အိမ်အလှပြုပြင်ရ

တာကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျော်ကောင်းမြတ်၏

အဏ္ဏဝါအိမ်ကြီးကို သဘောကျမဆုံး။ အိမ်ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အပြင်အဆင်ပစ္စည်းအထားအသို နေရာများကို နုက အသေးစိတ် လိုက်ပြီး မှတ်သားလေ့လာနေသည်။

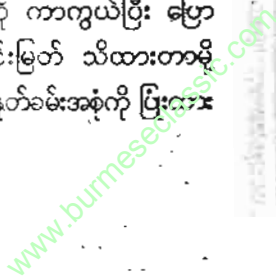
သင်းနဲ့သာကိုရောက်လျှင် နုက သူမစိတ်ကူးရှိသည့် အတိုင်း ပြင်ဆင်ပေလိမ့်မည်။ ယုက နုစိတ်ကူးကို သိပြီးသားဖြစ်သည့်အတိုင်း နုလောက် အဏ္ဏဝါအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသလို နုကဲ့သို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကိုလည်း စပ်စုလေ့လာခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

နုကတော့ မြတ်အစားအစာများနှင့် ဟင်းချက်နည်းများကိုပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ သင်ယူရေးမှတ်နေခြင်းကြောင့် နုနှင့် အဏ္ဏဝါစံအိမ်က အိမ်တော်ထိန်းကြီးနှင့်လည်းကောင်း ထမင်းချက်များနှင့်လည်းကောင်း အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားကြသည်။

“နုလေးကတော့ စိတ်သဘောထား ရိုးရှင်းပွင့်လင်းပြီး တကယ့်ကလေးလေးလိုပဲနော် မောင်ကောင်းမြတ်၊ သူ့အစ်မယုနဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ ယုကိုကြည့်ရတာ မာနတော်တော်ကြီးပုံရတယ်”

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ယုက ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ”

ကျော်ကောင်းမြတ်က ယုဘက်ကို ကာကွယ်ပြီး ပြောလိုက်မေမယ့် ယုသဘောကို ကျော်ကောင်းမြတ် သိထားတာမို့ ထမင်းချက် ဒေါ်ဥပြေသည့်စကားအဆုံးမှာ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပြီးကားမိသည်။



ယုက နုလိုမဟုတ်။

နေတာထိုင်တာ၊ သွားလာပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံပုံကအစ တစ်မူတွဲပြားသူအဖြစ် သင်းနံ့သာမှာထဲက ယုကို နားလည်ခဲ့သည်။ ယုက လူတွေကို ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းတတ်သလို ခွဲခြားမှုလည်း ရှိသည်။

ယုစိတ်က လျှို့ဝှက်သည်။

ယု စိတ်ရင်းအမှန်ကို မည်သူမှ အလွယ်တကူ မသိနိုင် သော်လည်း နုကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ သူမ စိတ်ရင်းထဲက အတိုင်းပင် လူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ရင် ကြိုက် သလို မကြိုက်ရင်မကြိုက်သလို ပြုမူပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းဖြင့် နုစိတ်ကို လှမ်းမြင်တွေ့နိုင်သူဖြစ်သည်။

ထက်မြက်ထူးချွန်သော ယု၏အရည်အချင်းမျိုး နုတွင်မရှိ သလို နု၏ဖြူစင်ရိုးသား၍ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော ဟန်အမူအရာ မျိုးလည်း ယုတွင်မရှိပါ။ ဖါးစပ်က ထုတ်မပြောကြသော်လည်း ကျော်ကောင်းမြတ် အိမ်ရှိလူတွေက နုကို သဘောကျနေမှန်း သူ့သိ ပါသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း နုအပေါ်မှာ မြတ်နိုး နှစ်သက် စွဲလမ်းလှသော်လည်း ဦးသင်းမောင်တို့ မိဘနှစ်ပါးက သူ့ကို သမီးကြီးယုနှင့်သာ သဘောတူနေကြပါကြောင်း သိရှိထား တာမို့ နုအပေါ်မှာ ချစ်မိသော သူ့အချစ်စိတ်ကို ရုတ်တရက် ထုတ်ဖော်ရခက်နေသည်။

နုကို မိသားစုအားလုံးက ကလေးသာသာမျှသာ သဘော

ထားကြတာမို့ ဘယ်သူမှ နုကို အရေးတယူလုပ်မနေကြ။ အစ်မဖြစ် သူ ယုကိုယ်တိုင်ကလည်း နုအပေါ် ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံပုံက အကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အနိုင်ယူသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုကြောင့်လည်း နုကို ပို၍ ကြင်နာမြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် သနား ကရုဏာဖြစ်နေမိသည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်က နုနှင့် နှစ်ယောက် ထဲ သွားရမည့်ခရီးမျိုး၊ နှစ်ပောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ ဆုံတွေ့ ခွင့်မျိုး လိုချင်တောင်းတပေမယ့် သူ့အတွက် နုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရှိမထားခဲ့။

“နု လိုက်မသွားနဲ့ နေခဲ့ဆိုတာမျိုး။ ဗာမိကြီး ခေါင်းကိုက် လို့ နုလေးရယ် မာမီနားမှာနေပေးပါဦး ဆိုတာမျိုးနှင့် လူကြီးမိဘ တွေကအစ သူနှင့်ယု နှစ်ယောက်သွားလာနိုင်မည့် အခွင့်အရေးမျိုး ကို တမင်ဖန်တီးပေးကာ နုကို သူတို့နားမှာပဲ အမြဲခေါ်ယူထားတတ် ကြသဖြင့် ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် ယုတို့သာ ဘစ်ချိန်လုံးလိုလို နှစ်ယောက်တည်း တစ်တွဲတွဲသွားလာနေမိလျက်သား ဖြစ်နေကြ သည်။

နုကိုသာ တိတ်တခိုး ချစ်မြတ်နိုးနေမိသော ကျော်ကောင်း မြတ်အတွက် ယုလို သိပ်လှပြီး ဉာဏ်ပညာအရာမှာ ပြောစရာမလို အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်မှုကို စိတ်မဝင်စားအား။ နုနှင့် နီးရအောင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကြံစည်စိတ်ကူးအားထုတ်ရပါ့ဆိုတာမျိုးလောက်ပဲ တစ်ချိန်လုံးလိုလို တွေးနေမိသလို ယုကိုယ်တိုင်ကလည်း မိဘများ အလိုကျ စိစဉ်သမျှကို နာခံနေမိသော သမီးအလိမ္မာတစ်ယောက်၏



ပြုလဲသွယ်

ခံစားချက်မှလွဲ၍ ကျော်ကောင်းမြတ်အပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိချေ။

ဒီကြားထဲ စည်သူက ယုကို တစ်ချိန်လုံးလိုလို ဖုန်းဆက် ဂျီကျနေတာမို့ ယု သူ့ဖုန်းကို ပိတ်ထားခဲ့ရသည်။ စည်သူကို ယု မမုန်းပါ။ ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး မြတ်နိုးစွာလမ်းနေရသည့်တိုင် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါတွေအရ စည်သူကို ယုဘက်မှ ပြတ်သားရခြင်းကို အပြစ်ဟုဆိုပါလျှင်လည်း ယုရင်မှာ စည်သူ၏ ပြောဆိုစွပ်စွဲချက်များအပေါ် ထူးပြီး နာကျင်ခံစားနေမိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဖြစ်တည်လာသည့် ဘဝတွေအပေါ်မှာ ကျေနပ်စွာ နေရစ်ခဲ့ရမည့်သူများအဖြစ် ယုကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စိတ်ချထားသည်။

ထိုအတွက် ယုသည် သူမကိုယ်သူမ မှားသည်ဟု ဘယ် တုန်းကမှ မတွေး။ နောင်တလည်း မရခဲ့။

“တူ...တူ...တူ”

ယုသည် သူမဖုန်းတွင် ပေါ်လာသည့် အမည်ကိုကြည့် လိုက်တော့ တခြားသူဖုန်းမဟုတ်။ စည်သူဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ခဏ မျှ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ယု...တို့ရောက်နေပြီ၊ ခဏဆင်းခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကိုရောက်လို့ ယုက ဆင်းခဲ့ရမှာလဲ”

“ယုရှိနေတဲ့ အတ္ထဝါစအိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေလို့ ဆင်းခဲ့

ပါလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒါပဲနော် တို့စောင့်နေမယ်”

“ဟင်”

“စည်သူ”

ယုက စည်သူအမည်ကို အလန့်တကြား လှမ်းခေါ်လိုက် ပေမယ့် စည်သူက ဖုန်းချသွားပြီမို့ မကြားတော့ပါ။ သူမလက်ထဲ က ဖုန်းလေးကို ကမ်းကတန်း ပြစ်ချလိုက်ပြီး အတ္ထဝါစအိမ်ကြီး ရဲ့ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ် လှမ်းအကြည့်လိုက်မှာတော့ စည်သူကို ကား တစ်စီးဖြင့် တွေ့လိုက်ရခြင်းက ယုရင်တွေကို အပြင်းထန်ဆုံး လှုပ်ရှားတုန်ရီသွားစေပါသည်။

“ယု”

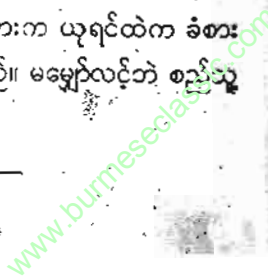
“အိုး”

စည်သူက ယုကို တွေ့မြင်သွားပုံဖြင့် ဇီဝကတစ်ဖက်တွေ ယမ်းကာ ယုအမည်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ ယုရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း...သူ တကယ်ပဲ ရောက်နေပါလား။

ယုထံမှ ဘာခွင့်ပြုချက်မှမရဘဲ ယုနောက်ကို ပိုင်စိုးပိုင် နင်း လိုက်လာရအောင် သူ့မှာ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုး ရှိနေလို့ ပါလိမ့်။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အပြေးရပ်ပြီး သူမကိုယ် သူမ သေသပ် လှုပ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

တုန်ရီနေသော လက်ကလေးများက ယုရင်ထဲက ခံစား ချက်ကို ဖော်ထုတ်ပြနေသလို ထင်ရသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ စည်သူ



ကို မြေစိမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရခြင်းက ဘာအတွက် ယုစိတ်ကို လှုပ်ခတ်စေပါသလဲ။

ယုလည်း သေချာမသိ။

ယုအတွက် တစ်ခုကကောင်းသည်က ဒီနေ့ အဏ္ဏဝါစံအိမ်ကြီးမှာ ယုတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်အပြန်ခရီးအတွက် လက်ဆောင်တွေသွားအဝယ်မှာ ယုက ခေါင်းကိုက်သည်ဆိုပြီး နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ စည်သူရောက်အလာကို တမင်စောင့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ယု”

“နင် ဘယ်လိုလှုပ်လိုက်တာလဲ စည်သူ၊ ဘာကိစ္စ ယုနောက်ကို နင်လိုက်လာရတာလဲ”

“မခွဲနိုင်လို့”

“ဘာ”

“ယုကို... စဉ့်မခွဲနိုင်လို့လို့ ပြောတာ၊ ကိုနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါယု၊ သိပ်မကြာစေရဘူး၊ ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်ဖို့ပေးမယ်”

စည်သူမျက်နှာမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို တွေ့ရ၏။

ယုကြောင့် စည်သူ ထိခိုက်ခံစားနေရတာကို သိပေမယ့် ယုကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် စည်သူ၊ ယု စည်သူနောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ပြတ်သားလှချည်လား ယုရယ်၊ တို့အချစ်ကို ယု

နည်းနည်းမှ အသိအမှတ်ပြုမပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဇာတ်ကား”

“စည်သူ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ယု စည်သူ၏ ဘာမှမပြောချင်ဘူး၊ ယုကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ယုဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နစ်နာမယ့် အပြုအမူမျိုးကို စည်သူမလုပ်ပါနဲ့”

“ယု သွားမယ်”

“ယု”

“အို”

“စည်သူ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ယုကိုလွှတ်ဆို”

“အို... အို”

“ဂူး”

စည်သူ ယုစကားကိုပင် ဂရုမစိုက်။ သူ့နားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ယုလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တော့ ယုကိုယ်လေးကို အသင့်ရပ်ထားသည့် သူ့ကားထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ကားကို နေရာမှ တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ယုမှာ လုံးဝမထင်မှတ်သော အဖြစ်ကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေမိသလို စည်သူမျက်နှာကိုလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နင်... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ စည်သူ၊ ယုကို လူတွေကြားထဲမှာ လက်ညှိုးဝိုင်းအထိုးခံရပြီး ခေါင်းမဖော်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်စေချင်လို့လား ဟုတ်လား”

“ကားကို အခုချက်ချင်း ရပ်စမ်း စည်သူ၊ ပြောမရရင် ယု ဒီကားပေါ်က ခုန်ချလိုက်ရမလား”

စည်သူက ယုစကားတွေကို မကြားသလို ရှေ့ကိုသာ တည်တည်ကြီးကြီး ဖူးဖိုက်ကြည့်လျက် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေရာမှ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“ဝူး”

“ကျွီး”

ထို့နောက် ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်မှာ သူဆင်းလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးက လူရိပ်ပင်မရှိ။

“ကားပေါ်က ဆင်းပါဦး ယု”

“မဆင်းဘူး စည်သူ၊ နင် ယုကို အခုချက်ချင်း အတ္ထုဝါ စံအိမ်ကို ပြန်ဖို့ပါ”

“အတ္ထုဝါစံအိမ် ဟုတ်လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

စည်သူက ယုမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး မချီတင်က အသံကြီးနှင့် အက်ကွဲစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်မှာ စည်သူရယ်သံကြီးကို ကြားရခြင်းက ယုရင်ကို ဘာ အတွက်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ထိခိုက်နာကျင်သွားသည်။



အခန်း (၁၂)

“ထို့ တောင်းဖန်ပါတယ် ယုရယ်၊ တို့ကိုလက်ထပ်ပါ၊ တို့ ယုကိုသိပ်ချစ်တာ ယုလည်းသိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“တို့...ယုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ယု၊ တို့ချစ်တဲ့ယုကို တို့ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မပိုင်ဆိုင်ရဘူး”

စည်သူက ယုကို နူးညံ့ရီဝေသော အကြည့်၊ သိမ်မွေ့ လိုက်လှသော ချစ်ခြင်းများဖြင့် ယုရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းဖန် အသနားခံနေဟန်ကို ကြည့်ရင်း ယုရင်မှာ ထိခိုက်နှင့်စို့လာပါသည်။

“စည်သူအတွက် ယု စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ယုအတွက် စည်သူက ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင် မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုပဲသိတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ယုအတွက် တို့ကို အိမ်ထောင်ဘက်မဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

“တို့ ယုံကြည်လက်ခံနိုင်လာအောင် ယု ပြောပါ”
ယုနှင့်စည်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အားပြ

www.burmeseclassic.com

ရှာသလို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ယုအနေနှင့် စည်သူအပေါ်မှာ မချစ်နိုင်သည့်အကြောင်း မဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းပယ်ခဲ့ပေမယ့် နိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်တော့ ယုတွင်မရှိခဲ့ပါ။ ယုနှုတ်ဖျားက စည်သူဘဝရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ရာ ကိုယ်တိုင်မဝံ့ပါ။ ယုစကားကြောင့် စည်သူဘဝကြီးတစ်ခုလုံး နလန်မထူနိုင်ဘဲဖြစ်သွားမှာမျိုးကိုလည်း ယုကိုယ်တိုင်လည်း အလိုမရှိတာလည်း ပါပါသည်။

“တို့ကို ယု မမုန်းဘူးဆိုတာ တို့သိတယ်ယု၊ အဲဒီလိုပဲ တို့ဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ဆိုတာလည်း ယုဘဝအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့မြောတာ မှန်ရဲ့လားယု”

“စည်သူကိုယ်တိုင် သိနေပြီပဲ၊ ဘာလို့ ယုကို ထပ်မေးနေသေးလဲ”

“ယုနှုတ်က ဖြေတာကို ကြားချင်လို့ ပြောစမ်းပါ၊ ယုတို့ကိုချစ်လျက်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ငြင်းနေတာ မာမိနဲ့ဒက်ဒီတို့ကြောင့် မဟုတ်လား”

“ယုလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က တို့လိုဘဝမှာ အမည်းစက်ကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်နဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...စည်သူထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ယုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ ယုဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ယု စည်သူကို မချစ်နိုင်ဘူး”

“မတုံ့ပြန်နိုင်ဘူး”

“လက်မခံနိုင်ဘူး...စည်သူသိချင်တာ သိရလို့ ကျေနပ် ပြီမဟုတ်လား၊ ယုကိုပြန်ပို့ပါ”

ယုလည်း မထူးတော့တာမို့ စည်သူ သိချင်နေသည့် အဖြေကို တစ်ခါတည်း ပြတ်သားစွာ ပြောချလိုက်သည်။ ယုစကားကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးစုတ်ခံရသလို ဖြူဖွေးအိုစာသွားသည့် စည်သူအဖြစ်ကို ယု မမြင်ရက်ပါ။

ကြည့်လည်း မကြည့်ရက်။

သို့ပါလျက် ယုအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ်အချစ်တွေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခွဲလမ်းနေသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ ကျန်းမာမှုနိမ့်နည်းကို ယုကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရခြင်းက ယုအတွက် ကံကောင်းစေခြင်းလား။ ကံဆိုးစေခြင်းပဲဆိုတာကို ယုကိုယ်တိုင်လည်း မသိတတ်တော့ပါချေ။

“တကယ်လို့ တို့မှာသာ ယုလိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ အပြည့်ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် တို့အချစ်ကို ယု မငြင်းဘဲ လက်ခံမှာပေါ့နော် ဟုတ်လား”

ယုထံမှ ဘာသံမှထွက်လာခြင်းမရှိ။ တုံ့ပြန်ဖြေဆိုစရာ စကားလည်း မရှိပါ။

“ယု”
“အိုး”
“သိပ်ချစ်တယ် ယုရယ်”



“စည်သူ နင်မယုတ်မာနဲ့နော်”

“လွတ်စမ်းဆို”

“အို”

ယုက အလစ်အငိုက်မိသွားသူတစ်ယောက်လို စည်သူ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွားကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကျပ်ပြီး စကားဆိုရန်ပင် အခွင့်မရလိုက်ပါ။

စည်သူရင်မှာ နာကျင်လှသော နှလုံးသားခဲစားချက်တွေ နှင့် တစ်ချိန်လုံး ချုပ်တည်းမျိုသိပ် စောင့်စည်းခဲ့ရသမျှ လှပသော ချစ်သူမျက်နှာလေးထက် သိပ်သည်းလိုက်လှဲခြင်းတွေနှင့် မေတ္တာ မိုးစက်များ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဖြန့်ပက်ရွာသွန်းပြစ်လိုက်ပါသည်။

ယုအပေါ်မှာ သူ့ချစ်လာခဲ့ရသည့်မှာ အခုမှမဟုတ်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝထဲက ယုအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ် အချစ်တွေနှင့် အချိန်တွေအများကြီး မျိုသိပ်စောင့်စည်းထိန်းချုပ်ခဲ့ရ သူဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ပြီး ကြီးမားသည့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကြောင့်လည်း သူ့စာကို ကြီးစားခဲ့သည်။ ကြီးစား သလောက် သူ့မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒါကလည်း သူ အင်မတန်ဝါသနာပါသော အလုပ်ဖြစ် သလို တစ်နေ့မှာတော့ မွန်မြတ်သန်စင်သော ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် သူ့ဘဝသူ ရပ်တည်ရှင်သန်ခွင့်ရအောင် တည်ဆောက်မည်ဟု ပိုင်နိုင်

စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့သော်လည်း အချစ်ရေးမှာတော့ စည်သူ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

သူ့ချစ်သော၊ မြတ်နိုးရသော ယုဆိုသည့် မိန်းကလေးက စည်သူကို လုံးဝမချစ်နိုင်ပါဟု ပထမဆုံး ဝတင်ကြားခဲ့ရသည့်နေ့ တုန်းက စည်သူတစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမဲ့ အရူးကြီး တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားခဲ့ရဘူးသည်။

ယုက အချစ်ရေးနှင့်မတ်သက်လျှင် ပြတ်သားသူ။ ဒါကို သိပေမယ့် စည်သူချစ်တာက ယုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ယုလိုမချစ်နိုင်။ ချစ်ကြည့်လို့လည်း မရ။

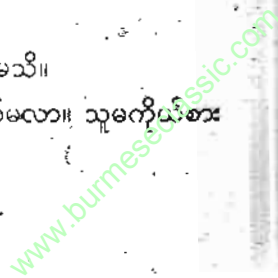
သူ့နှလုံးသားက ယုမှယုဆိုတော့လည်း ယုက သူ့အချစ် ကို ဘယ်လိုပင် လက်မခံနိုင်မိဟု ငြင်းဆိုပါသော်လည်း စည်သူ ရင်မှာ မနာနိုင်။ ချစ်သူရှိသည့်နေရာမှာသာ တစ်ဝဲလည်လည်။

ယုက သူ့အပေါ်မှာ ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာပြု စိမ်းကား အေးစက်နိုင်သလောက် သူ့က ယုအနားမှ ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင်ခဲ့။ သူ့မွေးနေ့ပွဲဖိတ်စာပို့ရင်း ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်လူနှင့် ယုကို ယှဉ်တွဲမြင်လိုက်ရတော့ သူ့ရင်မှာ အထိန်းချုပ်ရစက်အောင် ပူသွား သည်။

ယုကို သူ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

မွေးနေ့ပွဲမှာလည်း ယုက ရောက်မလာ။ သူ့မကိုယ်စား



သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယူလာပေးသည့် ယုလက်ဆောင်က သူ့ကို ပို၍ အခံရခက်အောင် နာကျင်စေသည်ကို ယုမသိ။

နောက်ဆုံး ယုဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ ယုက သူ့ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်မှ ယုတို့မိသားစု ခြိတ်က အဏ္ဏဝါစံအိမ်ကို အဖန်းဖြေခရီးထွက်သွားပါကြောင်း သူ့သိချင်တာအားလုံး ယုတို့အိမ်က ဒေါ်ပုမှတစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။

သတင်းရရှိခြင်း လေယာဉ်ဖြင့် ကော့သောင်းမှတစ်ဆင့် ခြိတ်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ ခြိတ်မှာ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း အန်ကယ်ဦး ရှိသည်။ အဏ္ဏဝါစံအိမ်ဆိုတာနှင့် မသိသူမရှိ။ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် အဏ္ဏဝါစံအိမ်ပိုင်ရှင် သူဌေးလူပျိုကြီး၏ သတင်းက လူတိုင်းနှုတ်ဖျားမှာ ရေဖန်းအစားဆုံး သေစင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေတာကို နားထောင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်တွန့်ပြီး ခပ်ခဲခဲပြုံးလိုက်မိသည်။

ယု လိုချင်သည့်ဘဝ။ ယု ရွှေ့မုန်းသည့် အနာဂတ်အားလုံး အဏ္ဏဝါစံအိမ် အရှင်သခင် ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူထံမှာ ရှိနေသည်။ ဒီလောက်ဆို သူနှင့်ယု ကံကြမ္မာကို သူ အလိုလို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်၏။

ယုက သူ့ကို အလွယ်တကူ လက်လျှော့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မှတ်ထင်ထားပုံရသည်။ ယုမရှိလျှင် သူ့ဘဝလည်း အိမ်ပွယ်ရှိတော့မည်မဟုတ်။

အန်ကယ်ဦးကားကိုယူပြီး ယုရှိရာကို သူ့ထွက်လာခဲ့သည်။

အခု သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ယု ရောက်နေပြီ။ ပြန်လွှတ်ပေးရန် ဆန္ဒမရှိ။
“ယု”

“ကံဟယ်”

ပြင်းထန်သော အသားချင်းထိခတ်မိသံအဆုံးမှာ စည်သူမျက်နှာ ချာခနဲလည်သွားသည်။

“မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်ပါ ယု၊ ယုကို မောင် အဆုံး ရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ယုကို မောင်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“မပြောနဲ့... နင့်ဆီက ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး”

ယုက ခါးသီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပေါက်ကွဲမှုတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်ဆင့်နေ၏။

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ မောင်ကလွဲပြီး ယု ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်ရဘူး”

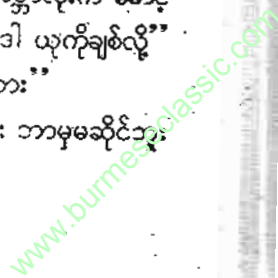
“အရူး”

“ဟုတ်တယ်... ယုနဲ့ပတ်သက်ရင် မောင်က အချစ်ရူးပဲ၊ ယုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ရူးနေတာ လူတိုင်းသိနေကြတဲ့အဖြစ်ပဲ”

“ယု အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက မောင်ကို အရူးလို့ပြောနေလည်း မောင်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲဒါ ယုကိုချစ်လို့”

“သိပ်ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ ယု သိရဲ့လား”

“မသိဘူး... မသိဘူး၊ နင်နဲ့ယုနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး”



စည်သူ၊ ယုကို သူများရပ်ရွာမှာ ဂုဏ်သိက္ခာပျက် အရှက်ရအောင် လာလုပ်မနေနဲ့၊ အဏ္ဏဝါစံအိမ်ကို အခုပြန်ပို့စမ်း”

“မပို့ဘူး”

“ဘာ”

“ယု ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ယုကို မောင်ခိုးလာပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး မောင်နားက ယု ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ မောင်နဲ့ပဲ ယု တစ်သက်လုံးနေရမယ်၊ ဒါပဲ”

အရူးတစ်ယောက်နှင့်တူသော စည်သူမျက်နှာကို ယု စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူကလည်း ယုကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို တုံ့ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက စူးစူးရဲရဲ။ ယု ခေါင်းထဲမှာ စည်သူ ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ရင်း သူစိတ်ကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရပါ့မလဲဟု တွေးနေ၏။

ဒီအချိန်မှာ စည်သူနှင့်အပြိုင် မိုက်နေလျှင် ယုပဲ နစ်နာ ဆုံးရှုံးစရာဖြစ်တော့မည်။ ဒီနေရာမှာ ဉာဏ်ကုမဖြစ်မည်။ အခု ရောက်ရှိနေသည့်နေရာက စည်သူ ပိုင်နက်ထဲမှာဆိုတာ ယုမမေ့။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ စည်သူ၊ ပြောတော့ ယုကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့် ကြောင့် သူများလက်ညှိုးထိုးစရာ ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောစရာဖြစ်အောင် နင်တကယ်လုပ်ရက်လို့လား”

“ယု”

“နင်ဘာမှမပြောနဲ့ စည်သူ၊ နင်သာ ယုကိုတကယ်ချစ်

တယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး ယုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို ငဲ့ကွက်ပါ။ ယုဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်းဆိုတာ နင်အသိ ဆုံးပါ စည်သူ”

“ယုအရှက်ကို အသက်နဲ့လဲဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ယု အသက်ကို တမင်ရန်ရှာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ နင့်သဘောပဲ”

ယုစကားအဆုံးမှာ တွေ့ဝေငေးငိုင်သွားသည့် စည်သူ မျက်နှာကို ဣန္ဒြေမပျက် အကဲခတ်ရင်း ယုစိတ်ထဲက ကြောက်စိတ် ကို မျှသိပ်နေရသည်။ အခုချိန်မှာ ယုဘက်က သူနဲ့အပြိုင် တင်းမာ နေလို့ကတော့ ယုဘဝက သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေပဲ ဖြစ်တော့မည်။

“နင်လိုချင်တာ ယုအချစ်မဟုတ်ဘူး၊ ယုနွားကိုယ်ပဲဆို ရင်”

“ယု...တော်တော့”

“မောင်အချစ်ကို ဒါထက်ပိုမစော်ကားနဲ့”

“ဒါဆို ယုပြန်မယ်”

“ပြန်ချင်ရင် မောင်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ”

“ဘာ”

“ယုက မောင်ကိုချစ်တယ်ဆိုမှ ပြန်ပို့နိုင်မယ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ယုကို မောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ပို့နိုင်မှာမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီအတွက်လည်း ယု ကြိုက်သလို မောင်အပေါ်မှာ စွပ်စွဲ ပြောဆိုနိုင်တယ်”

“မကျေနပ်လို့ ထရိုက်လည်း မောင်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ယု

ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုရွေးပါ”

မျက်ဝန်းနှစ်စုံ အားပြင်းစွာ ဆုံသွားကြသည်။

ယုလောက်တော့ စည်သူကလည်း ဉာဏ်ပြေးတာကို လျော့မတွက်ရဲ။ သူကလည်း ယုကို လမ်းကြောင်းနှစ်ခု ချပြပေးပြီး ပြန်အကူပေးပေးပုံက သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ယုနှင့် တူပဲတူနိုင်လွန်းသည့် စည်သူစိတ်ကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းရွယ်ချင်မိသည်။

သူ့ကို စောစောကလောက် မကြောက်တော့။ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာသည့် စည်သူအသွင်ကလည်း နဂိုပုံမှန်ဖြစ်လာပြီမို့ ယု သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။

စည်သူစိတ်ကို ယု သိသည်။

အခုချိန်မှာ ယုက သူပိုင်နက်အတွင်းမှာဆိုတော့ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို ရွေးကိုရွေးမှဖြစ်မည်။

“ကဲ...ပြန်ဖို့တော့”

“မောင့်ကိုချစ်ပြီပေါ့”

“ပြန်ဖို့လို့ ပြောနေပြီပဲ”

“အဲဒီလိုဘယ်ရမလဲ ပါးစပ်ကဖြေမှ ဖြစ်မှပေါ့”

“မဖြေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ညာပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ရတယ်...အဲဒီညာပြောတာလေးကိုပဲ ကျေနပ်မယ်”

“အဟင်း”

မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် ယု တစ်ချက်ရယ်လိုက်တာကို စည်သူက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို တစ်မိမိမှ စူးစိုက်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

ယုစိတ်ကို တုန်ရိုလှုပ်ရှားနေသော ထိုအကြည့်ကို ယု အလိုမရှိသလို ရင်ဆိုင်လိုစိတ်လည်းမရှိပါ။

“ယု”

“ချစ်တယ်”

“ဟာ”

“ယု...နေဦးလေ”

ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း ယုက နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာက ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားတာကို ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စွာပြုံးရင်း ယု လက်ကလေးတစ်ဖက် နောက်က အားဖြင့် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟိတ်”

“အိုး”

ယုတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်လာသည်။ ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူလေးကို သူက ခွင့်မပြု။

“စည်သူ...နင်နော်”

“ချစ်တယ်ယုရယ်”

“ဟင့်အင်းဆို”

“အို”

အေးစက်နေသော နှုတ်ခမ်းလေး နွေးထွေးသွားသည်။
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ ထုရိုက်လာသော ယုထံမှ လက်သီးဆုပ်
ကလေးများကို စည်သူက ဂရုမစိုက်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို
ယု အရှုံးပေးလိုက်ရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဖိုလုပ်
နွေးထွေးရခြင်းနှင့်အတူ ယုအပေါ် ကျရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာ
အရိပ်မည်းကြီးကို ကြောက်လန့်စွာ စည်သူရင်ခွင်ထဲက အလန့်
တကြားလေး ရှုန်းဖယ်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ ယုတစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်ရီလျက်ရှိသည်။

ဟင့်အင်း...

ယု အရှုံးမပေးဘူး။

ယု မရှုံးဘူး။

“ယု”

“မောင့်ရဲ့ယုရယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ယု ခံစားချက်ကို မသိသော စည်သူက ယုကိုကြည့်ပြီး
မြတ်နိုးကြည်နူးစွာရယ်လျှင် ယုသည် ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမနေ
နိုင်တော့ဘဲ စည်သူကိုယ်ကြီးကို တစ်အားတွန်းဖယ်ကာ နေရာမှ
ပြေးထွက်လာခဲ့မိလိုက်ပါတော့သည်။



အခန်း (၁၃)

“နီ”

“ရှင်”

“ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကိုရော စိတ်ဆိုးသေးလား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကျော်ကောင်းမြတ် အမေးစကားကို နု သဘောကျကျေနပ်
စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ မာမိပြောပြလို့ သင်းနဲ့သာအိမ်ကြီးကို
လာမည့် ဧည့်သည်ကို ဤမျှကြီးကျယ်ရပါမည်လားဟု နု စိတ်ဆိုး
ခဲ့ပုံကို သိရှိခွင့်ရသွားပြီးနောက်မှာ နုနှင့် အခုလို နှစ်ယောက်တည်း
တွေ့ခိုက် မှာ မေးလာခြင်းမို့ အားတုံအားနာ ဖြစ်ရသူက နုဖြစ်သည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့”

“အခုကြတော့ရော”

“အင်း...အခုကြတော့ ဝိုပြီးစိတ်ဆိုးတယ်”

“ပိုပြီးစိတ်ဆိုးတယ်ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နဲ့ မကျေနပ်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှ ကိုယ်ကသိရမှာပေါ့၊ နဲ့ စိတ်ဆိုးအောင် ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ပြောလေ...နဲ့ ကိုယ့်ကိုအားမနာပါနဲ့၊ နဲ့ပြောမှ ကိုယ်က သိရမှာမဟုတ်လား”

နဲ့ စိတ်ဆိုးသည်ဆိုတာနှင့် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်စကား ဆိုနေသူကိုကြည့်ပြီး သူ့မမြင်အောင် တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး နဲ့ ပြီးလိုက်သည်။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို မမြင်ဘူးမတွေ့ဘူး ခင်မင်က နဲ့စိတ်ထဲမှာ ဤမျှကြီးကျယ်ရပါမည်လားဆိုသည့် အတွေးလေးနှင့် သူ့အပေါ်မှာ ကြည့်မရအောင် နဲ့ စိတ်ဆိုးခဲ့ဘူးပါသည်။

ဒီလိုဖြစ်လာအောင်လည်း အကြောင်းက ရှိသည်။ မာမီနှင့် မမယုက စဉ်းစားလာမည်ဆိုတာနှင့် ပျာယာခတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာရှိနေသည့် ဝစ္စည်းတွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အလှပအသစ်လွင်ဆုံး အခမ်းနား အတောက်ပြောင်ဆုံးတွေချည်း ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ အပြေးအလွှား ကြိုးစားကြသည်။

ဝယ်ယူလာသမျှ ဝစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ ကြည့်ကောင်းအောင် နေရာချရာ ြင်ဆင်သိမ်းဆည်းရ။ မာမီနှင့် မမယုက မကြိုက်ဘူးဆိုတာနှင့် ပြန်ပြီး နေရာချရာ အသစ်လဲရနှင့် ဖတ်ဖတ်

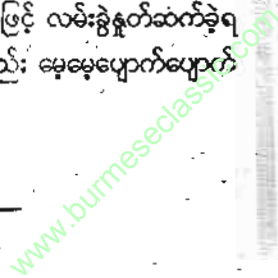
မောခဲရသည်က နုတ်ချည်းဆိုတော့ ဘယ်လိုစဉ်းမိုးပါလိမ့်ဆိုလျှင် အတွေးနှင့် မမြင်ရသည့် စဉ်းသည်ကို မောမောနှင့် စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်ရခြင်းပါ။

ဒီကြားထဲ မမယုက နုကို ဖိအားပေးတာတွေကလည်း ရှိလေးသည်။ နဲ့ မလုပ်ချင်တာတွေ၊ နဲ့ မပြောချင်တာတွေကို လုပ်ခိုင်း ပြောခိုင်းတော့ နုမှာ ပိုစိတ်ရှုပ်ပြီး စဉ်းသည်ဆိုသည့် လူကြီးကို ပိုမုန်းခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း ဒက်ဒီမိတ်ဆွေကို ဤမျှငယ်ရွယ်လိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့။ တကယ်တမ်း ဒက်ဒီမိတ်ဆွေအဖြစ် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်နှင့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို အံ့သြခဲ့ရသည်။

ကြီးကြီးပုက အဲဒါ မမယုအတွက် သတိုးသားလောင်းဟု တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ဆိုမှ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည့် နုပါ။ နုနှင့် လက်စွပ်ကိစ္စမှာလည်း ယုက နုလက်စွပ်လေးကို ပြန်တောင်းဖို့ မေ့သွားခဲ့ရခြင်းမှာလည်း နုနှင့် သူ့ကို ရင်းနှီးပတ်သက်ဖို့ ဖြစ်လာရခြင်းဟု ဆိုရမည်။

အဲဒီတုန်းက ယုကို ဖုန်းဆက်လာသူက စည်သူမို့ ယုက ကျော်တောင်းမြတ်ရှေ့မှာ ဖုန်းမပြောလိုသဖြင့် လမ်းခွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်း လက်စွပ်ကိစ္စလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်။



ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် နုတို့ စကားပြောဆိုနေကြတာကို ကြားရတာ တွေ့မြင်နေရတာမို့ ပြန်ပေးပြီးလောက်ပြီဟု ထင်တာ လည်းပါသည်ထင်သည်။ အခုလို အတ္ထဝေါ်စံအိမ်ကြီးကို နုကိုယ်တိုင် နေထိုင်အဖြစ်ရောက်မှ မာမိတို့ ဘာကြောင့် သွင်းနံ့သာအိမ်ကြီး ကို ဤမျှ အမောအပန်းခံပြီး ပြင်ဆင်နေရခြင်းအဖြစ်ကို သဘော ပေါက်မိသူက နုဖြစ်သည်။

အတ္ထဝေါ်စံအိမ်ကြီးက ခမ်းနားကြီးကျယ်သလောက် အနု စိတ် မွန်းမံပြင်ဆင်ထားပုံက အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး သပ်ရပ်လှပနေ သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မ မရှိသော အိမ်နှင့် လုံးဝမတူ။ ကျော်ကောင်း မြတ်ကိုယ်တိုင် အိမ်ကို အလှအပချယ်မှုန်းခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသူ၊ ဂရုစိုက်နိုင်သူဖြစ်တာလည်း ပါမည်ထင်သည်။ အလုပ်သမားတွေ ကအစ အားလုံး စည်းစနစ်ကျကျ။ စည်းကမ်းရှိရှိနှင့် ချီးကျူးစရာ။

နုတို့ ဧည့်သည်မိသားစုအတွက်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မလို အောင် ဧည့်ဝတ်ကျွေးမြွန်ခဲ့သဖြင့် နုတို့အိမ်မှာ သူ ဧည့်သည်လုပ် တုန်းက နု ဆိုးခဲ့တာကိုပင် အားနာမိသလိုလို ဖြစ်ရသည်က နု။

နောက်တော့လည်း မမယုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ် လက်ထပ်လျှင် နုအစ်ကိုတော်ရမည့်အတူတူဟု သဘောပိုက်ကာ နုအပေါ်မှာရော မိသားစုအပေါ်မှာပါ ဂရုစိုက်လှသော သူ့ကို နုက လည်း အခုလို ခင်မင်မှုလေးတွေနှင့် တုံ့ပြန်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူမအပေါ်မှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးက တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေးမိရာ။

မမယုကိုလိုချင်၍ နုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ကပ်ပေါင်းနေခြင်းဟု တွေးမိသူ။

“ဟိတ်...မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

“နုက ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဟောဗျာ...အခုပဲ နုက ကိုယ့်ကို ပိုစိတ်ဆိုးတယ်ဆို”

“အင်းလေ”

“ဒါကြောင့် ဘာကိုစိတ်ဆိုးတာလည်းဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပြဖို့ မေးနေတာ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“နုက ကိုယ့်ကိုရယ်တယ်”

“ရယ်တာပေါ့...နုက စနေတဲ့ဥစ္စာကို”

“စတယ်”

“အင်း”

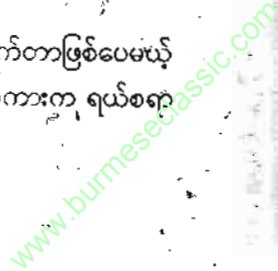
“နုပြောတာကို တကယ်ထင်ပြီး လန့်သွားတာ မဟုတ် လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ...နု စိတ်ဆိုးမှာ ကိုယ်တကယ်ကြောက် တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်လိုချော့ရမှန်း မသိလို့ပေါ့ဗျာ”

ကျော်ကောင်းမြတ် အမှန်ကို ဝန်ခံလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် နုအတွက် ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးရဲ့စကားက ရယ်စရာ



မြစ်နေသည်။ သူလိုလူကြီးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် စိတ်ကောက်ရင် ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိပါဆိုသည့် စကားက မယုံချင်စရာ။

နမ့မဟုတ်။

ဘယ်သူမှလည်း ယုံကြည်ကြမည်မထင်။

“နက ကိုယ့်ကို ဘာပြုံးစာလဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ဘာသာပြုံးတာပဲ၊ မပြုံးရတော့ဘူးလား”

“ပြုံးရပါတယ်ဗျာ... န အပြုံးက ကိုယ်စကားကို မယုံဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်များလားလို့ပါ”

“နယုံတာ မယုံတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မမယု ယုံဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ”

န ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် သူ့ဘက်က ဘာဖြေရှင်းချက်မှမထုတ်ဘဲ န မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ န တစ်ယောက် သူ့အပေါ်မှာ ဤမျှ လိုက်လိုက်လျော့လျော့လေး ပြောဆိုဆက်ဆံနေခြင်းမှာ အစစ်ဖြစ်သူ ယုံကြောင့်ဆိုတာ ကျော်ကောင်းမြတ် သိပါသည်။

“န ယုံကြည့်ဖို့ကလည်း ပိုအရေးကြီးပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုချိန်ထိ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတွေ စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လိုက်မချော့ဖူးဘူး”

“အဲဒီအတိုင်း မမယုကို နပြောပေးရမှာလား”

“ကိုယ်က နသိအောင်ပြောတာပါ ယု သိဖို့မလိုပါဘူးဗျာ”

“စိတ်ထဲကပါမှ ပြောနော်၊ တော်ကြာ နက မမယုကို လျှောက်ပြောပစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဘယ်နှယ်မှမလုပ်ပါဘူးဗျာ နစိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပါ၊ ပြောချင်တာပြောပေါ့ ကိုယ်က တကယ်မှမဟုတ်ဘဲ”

န ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်က နတို့ပြန်ရတော့မည့် အရေးကို အခုထဲက ကြိုဆွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အခုချိန်ထိ ချစ်ရသူလေးကို ချစ်စကားတစ်ခွန်း တရားဝင် ဖွင့်ပြောခြင်းမရှိသေးသလို လူကြီး မိဘတွေဆိုမှာလည်း နကိုသာ လက်ထပ်ပိုင်ဆိုင် ရယူလိုပါကြောင်းကိုလည်း မတောင်းဆိုရသေးပါ။

အားလုံးက သူ့ကို ယုနှင့်သာ ဖြစ်စေချင်ကြတာမို့ ရုတ်တရက်ကြီး နကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်အကြောင်း လူကြီးတွေကို အသိပေးဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ကြတော့ ယုအပေါ်မှာ အားနာနေမိသည်။

ပြန်ခါနီးမှာ နကိုထပ်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ရန် စိတ်ကူးထားသလို န မိဘတွေဆိုမှာလည်း နကိုသာ လက်ထပ်လိုပါကြောင်း ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ဒီနေ့တော့ အဏ္ဏဝါခံအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် န နှစ်ယောက်တည်း ထူးခြားစွာ ကျန်ရစ်သည်။



နမာမိနှင့် ဒက်ဒီတို့မှာ ဒီရောက်မှ မချော့လင့်ဘဲ မိတ်ဆွေ
ဟောင်း တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိစ္စများ
အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ညှိနှိုင်းရန် သွားကြသလို ယူကြပြန်
တော့လည်း သူမကိုလာခေါ်သည့် ကားနှင့် အမြင်ကို လိုက်သွား
သည်မှာ အခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်ကြသေး။

ကျော်ကောင်းမြတ် စိတ်ထဲမှာ လက်ရှိအခြေအနေကို
အသုံးချပြီး၊ နုကို သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ထုတ်ဖော်ပြော
ဆိုရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရခက်ပြီးမှ နောက်ဆုံးဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်တော့ဟု သဘောပိုက်ကာ သူ့ဘက်က အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်ရန်
အားတင်းပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“နု”
“ရှင်”
“ကိုယ်...နုကိုချစ်တယ်”
“ဟာ”

“လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါနု၊ နုသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကို အန်တီ
တို့ အန်ကယ်တို့ဆိုမှာ နုကို တောင်းရမ်းယူပြီး လက်ထပ်ပါရစေ”

“အို”

နုသည် လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် စကားကို ကြားလိုက်
ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ပါးတွေနားတွေ ထူပူလာကာ ဦးကျော်
ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသူ တစ်ယောက်လို
စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်
ကြပြီတုန်း။ မမယုနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့်လူက
မမယုကို ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဘဲ ယုလို ဂျိုးဂျောင့်
မိန်းကလေးကိုမှ ဘာအတွက် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရပါသည်လဲ။

နုသည် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော လက်ရှိအဖြစ်ကို
ရှုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘဲ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်ဖြစ်
နေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါလား နုရယ်၊ ကိုယ်လေ နုကို
ပထမဆုံးစပြီး မြင်တွေ့ခွင့်ရထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ စွဲလမ်းချစ်ခင်
ခဲ့ရတာပါဗျာ”

“နုကို ကိုယ်ချစ်တယ်”
“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”

“နုကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဦးကျော်ကောင်း
မြတ်ရယ်၊ မမယုနဲ့ ခင်ဗျားကို နုတို့တစ်မိသားစုလုံး သဘော
တူနေတာ ခင်ဗျားလည်း သိရဲ့သားနဲ့ဗျာ၊ နုတို့ ညီမကြားမှာ
မိဘတွေကို အနေရခက် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနု၊ ဦးကျော်
ကောင်းမြတ်ကို နု လုံးဝမချစ်ဘူး၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး နောင်
ကိုလည်း မချစ်ဘူး”

“နုသွားမယ်”
“နု”

“အို...ဒါဘာလုပ်တာလည်း နုလက်ကိုလွှတ်ပါ”



သူ့နားက ပြေးထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေသော နလက်လေး တို့ ကျော်ကောင်းမြတ် ဆွဲယူဖမ်းတားလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ နကလည်း သူ့မလက်ကလေးကို မျက်နှာနီနီဖြင့် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ ရုန်းဖယ် နေပါသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး နရယ်၊ နကို ကိုယ့်ရင်ထဲ ချစ်စကားဖွင့်ပြောဖို့ ကိုယ်ဘက်က ဘယ်လောက်ကြိုး စားခဲ့ရလည်းဆိုတာ န သိလား။”

“နကို ဘာမှမပြောပါနဲ့...န မကြားချင်ဘူး သိလည်း မသိချင်ဘူး။”

“မသိချင်လို့မရဘူး မရဘူးနဲ့၊ နရဲ့ မမယုကို ကိုယ်လုံးဝ မချစ်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး ကိုယ်ချစ်တာက နပဲ၊ နကိုပဲ ကိုယ်လက်ထပ်မယ်။”

“န မာမိနဲ့ ဒက်ဒီကိုလည်း ဖွင့်ပြော အသိပေးမှာပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ နသိအောင် အရင်ဆုံး ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ် တွေကို ဖွင့်ပြောနေတာ ဒီလောက်ဆို ကိုယ့်သဘောထားကို န သိလောက်ပြီထင်ပါတယ်။”

“န လုံးဝသဘောမတူဘူးနော်၊ န မာမိနဲ့ ဒက်ဒီကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောပါနဲ့၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့လည်း န မယူနိုင် ပါဘူး။”

“ ”

“န ပြောထားတဲ့ ကြားက ဇွတ်တိုးလုပ်လာရင်တော့

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ န အခုထက် ပိုမုန်းမိလိမ့်မယ်သိလား။”
“ခက်တာပဲကွာ။”

“အို...ဘာမှမခက်ဘူး၊ နပြောပြီးပြီနော်၊ နောက်မှ န အဆိုးမဆိုနဲ့သိလား။”

“ဖယ်ပါ...နလက်ကိုလည်း ကိုင်မထားပါနဲ့။”
“နရယ်”

ချစ်သူ မျက်နှာညှိတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်မှာလည်း အနေရခက်ခက်နှင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ လှပသော န မျက်နှာလေး မှာ စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်လက်ထဲက သူ့မ လက်လေးကို ဆောင်ရုန်းပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ငိုင်းခနဲ လှမ်းထိုး လိုက်ပါသေးသည်။

လှပသော ချစ်သူမျက်စောင်းကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူ ရင်း နနှင့်သူ အချစ်ကို ဘယ်လိုပြေလည်လာအောင် အကြံထုတ်ရ ပါဟု တွေးရင်း သူ့ရှေ့က သွားနေသူလေးနောက်ကို ခြေလှမ်းကျဲ ကြီးနန့် အတူလိုက်ပါခဲ့၏။

“ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးဘူးလေနဲ့”
“အဲဒါ နက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နကိုပဲ ချစ်နေမိပြီ၊ ဒါကို အခု နလည်း သိပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ ထွက်ပေါက်ပေးသင့်တာပေါ့၊ နက နမိဘတွေကို မပြောစေချင်သေးဘူးဆိုရင် ကိုယ်အခု မပြော သေးဘူးလေ။”



သူစကားကြောင့် လှမ်းနေသော နု ခြေလှမ်းအစုံ ရပ်တန့် သွားကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခုနက ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နုကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“အို...အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နုမိဘတွေကို အခုရော နောင်ရော ဘာမှမပြောပါနဲ့”

“ဒါဖြင့်ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောကြေးကွာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း နုက ပြန်၍ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ နုဘက် ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး ကိုယ့်ဘက်က ဖြစ်ခွင့်ပေးပြီးရင် နုဘက်ကလည်း ကိုဖြစ်ချင်တာ ကို ပြန်လိုက်လျောသင့်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်တာက ဘာလဲ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ နု ဆိုလိုက်သည်။

ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်ခဲ့။ မမယုရဲ့ ပြဿနာကနေ အခုတော့ နု၏ပြဿနာအဖြစ်သို့ လုံးလုံးကြီး ကူးပြောင်း သွားပုံက အံ့ဩစရာ မယုံနိုင်စရာပါ။

မမယုနှင့် မာမိတို့ ဒက်ဒီတို့သာသိလျှင် နုတော့ ရှက်တာ နှင့်ပင် သေလိုက်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် မမယုက နုကို ပြောလာ မှာမျိုး မခံနိုင်။ အခုလိုတွေ ဖြစ်လာအောင် မာမိသမီးကမှ အနေ မတတ်တာဟုဆိုလျှင် အတွေးနှင့်ပင် နု မျက်နှာပေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်

ချင်လာ၏။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို နု အပြတ်ငြင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ အိမ်ထောင်သားမွေးအလုပ်က နု အတွက် မဟုတ်။ နုက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမ လှလှလေးဘဝဖြင့် နုပျို လှပသော အချိန်များကို ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာ ပျော်ပျော်ကြီး ဖြတ်သန်း ရဦးမည်။

အခုတော့ ချစ်သူရည်းစားပင် မထားရသေးသော နုကိုမှ လက်ထပ်လိုပါသည်ဆိုသည့် လူကြီးက နုအတွက် မုန်းစရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို နု ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံပေးပါ”

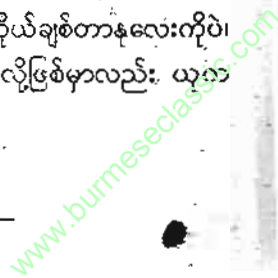
“ဟင်”

“ကိုယ် နု နားမှာပဲ နေချင်တယ်၊ နုကိုလည်း စိတ်မချ ဘူး၊ နုသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေနဲ့လည်း စေ့စပ်ထားချင် တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ပြောတာတွေ နုတစ်ခုမှ သဘောမတူဘူး”

“ခွင့်လည်း မပြုနိုင်ဘူး မာမိတို့ သဘောကျ မမယုကို ပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ”

“နုလေးရယ်... ဒါအချစ်ကွ၊ ကိုယ်ချစ်တာနုလေးကိုပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နု မမယုကို လက်ထပ်လို့ဖြစ်မှာလည်း ယုက နုမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ”



“နကမ္မ ခင်ဗျားကို မချစ်ဘဲ”

“န ချစ်လာအောင် ကိုယ်ဘက်က ကြိုးစားမှာပေါ့ နရဲ့၊ ကိုယ့်အချစ်ကိုသာ နုလက်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ကြောင့် နဘယ် တော့မှ စိတ်မညစ်စေရဘူးလို့လည်း ကတိပေးတယ်”

“ကိုယ်က နဖျော်အောင် တစ်သက်လုံးထားမှာ၊ သားတွေ သမီးတွေ မြေးမြစ်တွေ ရလာတဲ့အထိ”

“ခင်ဗျားနော် အရှက်မရှိတဲ့ စကားတွေ နကိုလာပြော မနေနဲ့”

“ဪ...ကိုယ်က နောင်ဖြစ်လာမှာကို ပြောတာပါဗျာ”

“စိတ်ချ...အခုလည်းမဖြစ်ဘူး၊ နောင်လည်း မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒါက နအထင်ကိုး”

နက ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။ သူ့နဲ့ အပြိုင်ပြောလို့ နပဲ ရှုံးမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာတစ်ခွန်း မှ ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးထွက်ခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ဆိုက်ရပ်လာသည့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် မမယုနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရချိန် န မျက်နှာလေး ထိန်းမရ အောင် ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ န”

“ဟင်အင်း...နဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နသွားတော့မယ်”

နက မမယုရှေ့မှာ ဆက်ရပ်မနေလိုတော့သဖြင့် သူမ အိပ်ခန်းရှိရာကို တောက်လျှောက်လှမ်းတက်ခဲ့ဖူးသည်။ နနောက်ပါး

မှာ မမယုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက် သံသယဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အိပ်ရာပေါ် န ပြစ်လှဲချလိုက် သည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလို ရင်ထဲမှာလည်း တုန်တုန် ရီရီကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရသည်ကို နကိုယ်တိုင် သေချာ မသိသော်လည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးက နကို ချစ်လာခြင်းကိုဖြင့် နည်းနည်းမှ သဘောမကျနိုင်ဘဲ မျက်ခုံးထူထူ ကိုသာ စိတ်အလိုမကျစွာ တွန့်ကုတ်ထားလိုက်မိ၏။



အခန်း (၁၄)

“အခုမှ သိပ်ကိုခက်တော့တာပဲ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ ခုတ်ရာ တခြား ထစ်ရာတစ်လွဲ ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ရည်ရွယ်ထားတုန်းကတော့ သမီးကြီးယုနဲ့ ဟော အခုဖြစ်လာတော့ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် က နုမှ နုဆိုတော့ ဘယ်နယုလုပ်ကြမတုန်း”

ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာသည့် အတွက် ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ သမီးနုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်တို့ အချစ်ရေးကိစ္စ ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမုန်းမသိ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး သူနှင့်နုကို လက်ခံသဘောတူပေးဖို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြောဆိုတောင်းရမ်း နားဖောက်လာခဲ့ပြီးပါပြီ။

ထိုအတွက် ကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်အား သမက်တော်ရမည့်အတွက် ဝမ်းသာကြရသလို သူတို့မျှော်လင့် ထားသလို ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးနှစ်သက်စွာ

မုန်းသွားမှာလည်းစိုး

တောင်းခံလာသူက သမီးကြီးယု မဟုတ်ဘဲ သမီးငယ် နုဖြစ်နေခြင်း ကလည်း သူတို့လူကြီးမိဘနှစ်ပါးကို အခက်တွေ့စေသော အကြောင်းရင်း ဖြစ်နေသည်။

နုက ငယ်ရွယ်သူပီပီ အချစ်ရေးကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေလို သူ။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကိစ္စကို သွားပြောလို့ကလည်း အလွယ် တကူ လက်ခံနိုင်ရှာမည်မဟုတ်။ ဒါကို ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ် တိုင် သိရှိပြီးသားဖြစ်ပုံနှင့် နု သူ့ကို လက်ခံလာသည့်အထိ စိတ် ရှည်ရှည် စောင့်နိုင်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့တာကို မမေ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကောင်းမြတ်ကို သမီးနုနှင့် သဘောတူပါကြောင်းကိုက ဦးသင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုယ်တိုင် လက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အခုမှ နုလေး၏ အရေးကိုတွေးပြီး ရင်လေးကြ ရခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးကြီးယုကိုသာ ရွေးလိုက်ရင် အခုလောက်ဆို မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာလေးတွေ စီစဉ်နေရပြီ”

“ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာကလည်း ပြောရခက်သားပဲလေ၊ တိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး အချစ်ရေးဆိုတာကလည်း ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း အဆင် ပြေခိုင်မြဲနိုင်တာမျိုး မဟုတ်လား”

“သမီးနုကို မင်းပဲ ပြောဆိုစည်းရုံးနားချကြည့်မှထင်တယ်၊ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်လို သမက်မျိုး နောက်တစ်ယောက်မရှိ

နိုင်ဘူးတဲ့”

“နကို အဲဒါတွေသွားပြောနေလို့လည်း နက စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးရဲ့၊ နစိတ်ကို ဒက်ဒီကြီးလည်း သိရက်သားနဲ့၊ သမီးန စိတ်ဆင်းရဲမဲ့အလုပ်မျိုး ဘာတစ်ခုမှ ဇွတ်တရွတ် မလုပ်ချင်ဘူး”

ဇနီးဖြစ်သူစကားအဆုံးမှာ ဦးသင်းမောင် နည်းနည်းတော့ ဝိုင်ကျသွားသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ပြောသည်မှာ တရားနည်းလမ်းကျသည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်လို သမက်မျိုး လက်လွှတ်သွားမှာ စိုးပေမယ့် သမီးငယ်နလေး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ မပျော်မရွှင် ဖြစ်မှာချိုးကိုက ဦးသင်းမောင်ကိုယ်တိုင်လည်း အလိုမရှိပါ။

သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ရှာဖွေထားသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပြည့်ရှိသည်။ ပူဝင်စရာလည်းမရှိ။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနှင့် ဆိုသလို သမီးတွေအတွက် အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းရွေးချယ်ရမည်ဆိုလျှင်သာ ကျော်ကောင်းမြတ်လိုလူကို ရွေးချယ်တာ ဖြစ်သည်။

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အေးလေ သူတို့ချင်းဖူးစာကံပါလာရင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ ကံဆုံကြရမှာပဲ၊ သမီးနကိုတော့ တို့ဘက်က ဇွတ်အတင်းဖိအားပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“သူတို့ လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေမှပဲ မင်္ဂလာကိစ္စကို စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ”

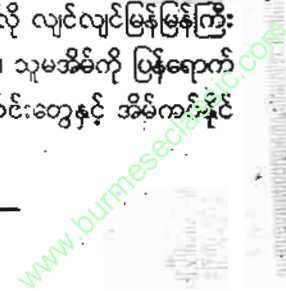
“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ သမီးနက ဘုန်းကံရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ့ဖူးစာရှင်ကို သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်၏ ပြောစကားကို ဦးသင်းမောင်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို အရွေးခံရခြင်းကိုပဲ စိတ်ထဲက ကျေနပ်လှပါပြီ။

ဦးသင်းမောင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်သတင်းက လူတိုင်းနီးပါး စိတ်ဝင်စားနေသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကျော်ကောင်းမြတ်ကသာ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို ရှောင်ထွက်သွားလျှင်ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ရှင်ပူနေရသော စိုးရိမ်စိတ်တို့လည်း ဦးသင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအပါးက လွင့်စင်ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူတို့မိသားစု ပြန်မည့်နေကြမှ နနှင့် သူ့ကိစ္စကို ရင်ဖွင့်တိုင်တည် တောင်းရမ်းပြောဆိုလာခြင်းဖြစ်ရာ ကိုယ်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်သည့်အထိ နနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် အကြောင်းကသာ ဦးသင်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို အချိန်ပြည့်စိုးမိုးနေရာယူထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

နကတော့ သူမတို့ကိစ္စကို အခုလို လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီးအပြောအဆိုခံရလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိသေး။ သူမအိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် အိမ်ကပ်နိုင်



သည်စဉ်က ကျောင်းတက်ရမည့်ကိစ္စ၊ သင်တန်းတက်ရမည့်ကိစ္စ ဇူးတိုသာ အချိန်ဖြည့် လုံးပမ်းနေရပါသည်။

“သမီးကြီးယုကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောပြလိုက်မှပဲ ထင်တယ် နော် ဒက်ဒီကြီး”

“ပြောပြရမှာပေါ့... သမီးကြီးသိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါ။ ကျော်ကောင်းမြတ်လိုလူ လက်ထဲကို သမီးနုကို ထည့်လိုက်ရမှာကို စိတ်အချဆုံးပါ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သမီးနုက ယုလို ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့နား မှာ အဖော်တစ်ယောက်ရှိကိုရှိနေမှ သမီးကြီးယုကတော့ စိတ်ရော လူပါ သိပ်ပြီးထက်မြတ်တယ်”

“အရာရာကိုလည်း ဦးဆောင်နိုင်တယ်၊ ကျော်ကောင်း မြတ်လို လူတစ်ယောက်မရှိလည်း သမီးယုက ဝမ်းနည်းမှာမဟုတ် ဘူး”

ထိုစကားက မှန်ပါသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်က နုကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ မိဘများ သဘောတူလျှင် လက်ထပ်လိုပါကြောင်း ခွင့်တောင်းသည့် အကြောင်းကို မိဘနှစ်ပါးမှ ယုကို ပြန်လည်ပြောပြနေချိန်မှာ ယုက သူတို့မိဘတွေ မျှော်လင့်ထားသလို နည်းနည်းလေးမှပင် ဣန္ဒြေ မပျက်ခဲ့ပါ။

“နုနု အဆင်ပြေသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့ မာမီ၊ ဒါမှ

ယုလည်း နိုင်ငံခြားကို ပညာသင်သွားဖို့ နောက်ဆဲမတင်းဘဲ စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“သူတို့ကို မြန်မြန်လက်ထပ်ပေးပြီး လုပ်ငန်းတွေ လွှဲသင့် တာလွှဲလိုက်ရင် ဒက်ဒီလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ပိုဂရုစိုက် နိုင်မယ်”

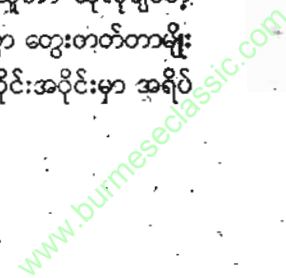
“ယုတော့ အဲဒီအစီအစဉ်ကို သဘောကျတယ် မာမီ၊ နုသဘောကို မေးမြန်းပြီး အမြန်ဆုံးသာစီစဉ်လိုက်ပါ”

ယုက သူမဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း နုနှင့် ဦးကျော်ကောင်း မြတ်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို တိုက်တွန်းဖိအားပေးလိုက် သည်။ မြတ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကြောင့် စည်သူကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံရခြင်းဖြင့် ယုရင်မှာ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးမှု တွေနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျဉ်းကျပ်နေမိသူဖြစ်သည်။

စည်သူကို ရှောင်ဖယ်ချင်တိုင်း ရှောင်ဖယ်ခွင့်မရ။ စည်သူ ကလည်း ယုကို ထိုအခွင့်အရေးမျိုးမပေးတော့။ ယုနောက်မှာ အရိပ် ကလေးတစ်ရိပ် ထက်ချပ်မကွာ လိုက်နေတော့ ခက်သည်။

ယုထံမှ တင်းမာအေးစက်မှုတွေကို စည်သူက သူ့အချစ် များဖြင့် နွေးထွေးပျော့ပျောင်းအောင် ညှိငင်ဖြားယောင်းခြင်း အတတ် ပညာကို ယု အလိုမရှိဘဲ လက်ခံနေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘာဖြစ်လို့များ စည်သူဟာ ယုလိုချင်တဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်မနေခဲ့တာလဲဟု စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ တွေးတတ်တာမျိုး လည်း ရှိသည်။ စည်သူနှင့် သူမိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အရိပ်



မည်းကြီး လွမ်းမိုးမနေခဲ့ဘူးဆိုလျှင် စည်သူကို ချစ်ရသည်မှာ အခုလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေမည်မထင်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ယုနားမှာ စည်သူကို ရှိမနေစေချင်။ သူ့ကို ယုနှင့် အေးဆုံးတစ်နေရာမှာ ထားပစ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ် သတင်းကြားတော့ ယုရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှုနှင့်အတူ စည်သူထံမှ လွတ်မြောက်ရန်အခွင့်ကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ နုတစ်ယောက်တည်း ဒက်ဒီရဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရန် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင် သဖြင့် နိုင်ငံခြားမှာ ဝညာသွားသင်ရန် စိတ်ကို ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ် သိပ်ထားခဲ့ရသည်။

အခုတော့ ဒက်ဒီ အင်မတန်အားကိုးသည့် ဦးကျော်ကောင်း မြတ်ကို နုနှင့်အတူ မိသားစုအတွက် ထားခဲ့ရခြင်းက ယုအတွက် ရော အားလုံးအတွက်ပါ စိတ်အေးစရာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နုနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စ ကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေမိသည်။ ဒီလိုမှမလုပ်လျှင် စည်သူ အချစ်တွေက ယုဘဝ ရည်မှန်းချက်နှင့် ဘဝအနာဂတ်ကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးလာပေတော့မည်။

ထိုအဖြစ်မျိုး ယုဘက်က လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။

“နုကိုရော... ဒီကိစ္စ အသိပေးဖွင့်ပြောပြီးပြီလား မာမိ”

“ဘယ်ပြောရဦးမှာလည်းကွယ်၊ နုစိတ်ကို သမီးကြီး

လည်း သိရဲသားနဲ့”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့မာမိ၊ နုစိတ် နုသဘောချည်း အလို လိုက်နေလို့လည်း ဖြစ်မှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ မာမိတို့ မိဘတွေဘက်ကလည်း ဖိအားပေးသင့်ရင် ပေးရမှာပဲ၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် နုက ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုပါဘူးဆိုမှ ပိုခက် မယ်”

“ဟင်”

“သမီးညီမ နုက အဲဒီလိုများ ပြောနေလို့လား သမီးကြီး ရယ်၊ အခုနေတော့ သူ့ဘာသာ ကလေးစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေချင်လို့ ပြောတာမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် နောင်ရေရှည်မှာ သမီး လေးနုကို မတော်တရော် လူတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာကို မာမိ အကြောက်ဆုံးပဲကွယ်”

ယုစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင် တကယ်လန့်သွားသည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ သူတို့ဝန်းကျင်မှာလည်း မကြာခဏ ကြားနေရ သည့် သတင်းမျိုးဆိုလည်း မမှား။

“ဒါကြောင့် ယုက မာမိကို ပြောနေတာပေါ့၊ တချို့ကိစ္စ တွေက မာမိကိုယ်တိုင်ပြောမှ ဖြစ်မှာမျိုးမဟုတ်လား၊ နု သဘော ချည်း လွတ်ပေးထားရင် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာနိုင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

“အေးကွယ်... မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ကို နုနဲ့ပတ်သက် ပြီး အသိပေးသင့်တာ ပေးမှပါပဲ၊ မာမိတို့ မိဘတွေက နုနဲ့သူတို့



သဘောတူကြတာမှန်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်ကျော်
ကောင်းမြတ်အပေါ်မှာ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဆိုရင်
ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

မာမိခင်ကားကို ယု ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ ပြောစရာ
လည်းမလို။ မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်
သင်းနံသာကို ရောက်လာပေတော့မည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့ရောက်လာမည့်ကိစ္စက အရင်ကလို ရှုပ်ထွေး
နေသော စီးပွားရေးကိစ္စမဟုတ်။ နုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးထံမှ
သူ့အလိုရှိသော ချစ်မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်ခူးရန် ဖြစ်သည်။

ဒါကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ပြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုကိစ္စကို နုက မသိသေး။ ကျော်ကောင်းမြတ်
ကလည်း အသိမပေးပါနှင့်ဦးဟု ပြောဆိုတောင်းပန်ထားရာ နုကိုယ်
တိုင် ကျော်ကောင်းမြတ်ကို တွေ့လိုက်ရမှပင် ထိတ်ပျောက်အံ့ဩလျက်
လှုပ်သောမျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့် သူ့မျက်နှာချောချောကို အလန့်
တကြား ငေးမောကြည့်နေမိ၏။



အခန်း (၁၅)

“နု”

“ဟင်...ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ကားပေါ်တက်လေ ကိုယ် နုကိုလာကြိုတာ”

“ဘာ...ဘယ်လို နုကိုလာကြိုတာ ဟုတ်လား”

“အင်း”

နုက မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့် နုမျက်နှာ
ထုလှလေးကို ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်
နေသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သူမရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ထား
သည့် ကားကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဒေါသလေးများ တလိပ်လိပ်ထွက်
လာ၏။

နုအနေနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်လူကြီးကို ဤမျှ
ခဲတင်းလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မထားခဲ့ပါ။ အခုလိုလည်း နု
ကျောင်းကို လိုက်လာလိမ့်မည်လည်း မထင်။ အခုလောက်ဆို
သူမမြို့သူရွာမှာ သူ့အလုပ်တွေနှင့် သူ မအားလပ်အောင် အလုပ်ရှုပ်

www.burmeseclassic.com

နေလောက်ပြီဟု ထင်ထားခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။

အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ နုရှေ့ကို သွားခနဲပေါ်လာလိမ့်မည် ဆိုသည် စိတ်ကူးထဲပင်မရှိ။ အခုတော့ သူက နုမျက်စိရှေ့မှာ နုသူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေ ရှေ့မှာ နု အနေရခက်၊ အရက်ရ အောင် လုပ်နေခဲ့ပေပြီ။

“န...တို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟာ၊ နု အစ်ကို လား”

“အင်”

အေမီကတော့ နုကို ဟိုလူကြီးရှေ့မှာ ကျောက်ချလေပြီ။ နုတို့မှာ ညီမနှစ်ယောက်ထဲရှိတာကို သိလျက်နှင့် အိုတွေလျှောက် မေးနေပေမယ့် အေမီမျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ ကြည့်ပြာနှင့် ဝတ်မှုက လည်း အလိုတူအလိုပါ။

ဒီကောင်တွေအကြောင်း မသိရင်ခက်မည်။ ယောက်ျား လေးခပ်ချောချောမြင်လျှင် ဒီလိုပဲ ပြဿနာရှာနေကျ။

“ဒီကညီမတွေက နု သူငယ်ချင်းတွေထင်တယ်၊ ကိုယ် က ကျော်ကောင်းမြတ်ပါ၊ နုရဲ့မိတ်ဆွေဆိုပါတော့”

“နုရဲ့မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့လည်း ဓာတ်ခါမှ မကြားဘူးပါလားရှင်”

“အခုကြားဘူးပြီ မဟုတ်လားဗျာ၊ နုသူငယ်ချင်းတွေဆို တော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့၊ အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြပါ၊ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပြီး အဖြန့်ကြရင်လည်း အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမှာပါ”

“ဟေ့”

နုသူငယ်ချင်း ငလောင်သုံးယောက်က ပြိုင်တူ ဟေးခနဲ အော်လိုက်တာမို့ နု နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်ရင်း မျက်နှာ လှလှလေး တင်းမာသွားကာ သူမ သူငယ်ချင်းတွေကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံး၏မျက်နှာတွေက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် နုကို တစ်လှည့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။

“န...နုရဲ့မိတ်ဆွေကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ နော်၊ သူ အခုပြောနေတာ နုကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်...ကြားတယ် ရှင်တို့အားလုံးလည်း သူကား ပေါ်မတက်နဲ့၊ နုလည်း မတက်ဘူး၊ လာ...သွားကြမယ်”

“နု”

နုက သူ့ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ကို ကျောခိုင်းပြီး သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ရှိရာသို့ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်သွားရာ နု သူငယ်ချင်း တွေလည်း သူမနှင့်အတူ ပါသွားကြသည်။

“နုကလည်း တစ်ဖက်သားကို အားနာစရာကြီးဟယ်၊ ဒီလောက်သဘောကောင်းနေတဲ့ ဥစ္စာကို”

“အဲဒါ နုက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်တို့အားလုံး သူ အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ခဲ့ကြ”

“ဖြစ်မလားဟဲ့...ဟိုမှာ နုရဲ့မိတ်ဆွေကြီးက အေမီတို့ နောက်ကို လိုက်လာနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် နုရဲ့၊ အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”



“တူ...တူ...တူ”

နုတို့နောက်ကို လိုက်လာနေသော လူကြီးကို တစ်ခုခုပြောရန် သူမမျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲအလှည့် နုဖုန်းမှ အသံမြည်လာသဖြင့် နားထောင်လိုက်ရာ ဖုန်းဆက်သူက နုမာမိဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့လို”

“သမီးနု...မာမိပါ။ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် သမီးကို လာကြိုတာ ရောက်ပြီလား”

“ရှင်”

“သမီးကိုကြိုဖို့ မောင်ကောင်းမြတ်ကို မာမိ လွတ်လိုက်တာလော၊ အဲဒါ သမီးဆီရောက်မရောက် လှမ်းမေးတာ”

ဘုရားရှေ့...။

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို မာမိကိုယ်တိုင် နုကိုကြိုဖို့ လွတ်လိုက်ခြင်းဆိုပါလား။ နု နားကြားမမှားပါ။ ဒီလူကြီး ဘယ်အချိန်က နုတို့အိမ်ကို ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ။ ပြီးတော့ နုအပေါ်မှာ မရိုးသားသည့် သူ့အကြံအစည်စိတ်ကူးတွေကို မာမိကို ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးပြီး နုကို ကျောင်းအရောက်လာကြိုဖို့ ဖြစ်လာရခြင်းကိုလည်း နုမသိပါ။

“သမီးနု”

“ဟဲ့လို”

“နု နားထောင်နေပါတယ် မာမိ”

နုထံမှ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတာမို့ မာမိဘက်က အဆက်မပြတ်ခေါ်နေရာ နုမှ ဝှံ့ပြန်အသံပေးလိုက်

ရပါသည်။

“အေး...အေး သမီး အစ်ကိုကြီးရောက်လာရင် မာမိတို့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံနေ နုလေး၊ လူကြီးမိဘတွေကို နုကြောင့် မျက်နှာမပျက်စေနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

နုက မာမိအလိုကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် မျက်နှာလှလှလေးက ခပ်ညိုညို။

“အနားမှာ သမီးအစ်ကိုကြီးရှိရင် ဖုန်းခဏပေးလိုက်စမ်းပါဦးကွယ်၊ မာမိပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်”

“ရှေ့...ဒီမှာ မာမိက ဦးလေးကြီးနဲ့ ဖုန်းပြောမလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

နုလက်ထဲက ဖုန်းကို ကျော်ကောင်းမြတ် လှမ်းယူပြီး မာမိနှင့် ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ နုနားကို သူငယ်ချင်းတွေ ကပ်လာပြီး ပြုံးစိစိမျက်နှာတွေနှင့်...

“ဘယ်လိုလဲ နု၊ ဦးလေးကြီးပဲလား၊ မိတ်ဆွေကြီး မဟုတ်တော့ဘူးလား၊ အဟိ”

“နုလူကြီးက အရမ်းချောတာပဲနော်၊ ခစ်...ခစ်”

“မိနုနော်...ဒါမျိုးကြတော့ အတော်လျှို့ဝှက်သိလား၊ မှန်မှန်ပြော ဘယ်တုန်းထဲက ဦးလေးကြီးဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလျှို့ဝှက်ဘူး...ဘယ်တုန်းကမှလည်း ဦးလေးကြီးမဖြစ်ဘူး သိလား”

“အဟွန်း...အပြောကတော့ ချောနေတာပဲ၊ ဒါပေါ့လေ လူကြီးထလည်း ချောနေတာဆိုတော့”

“တော်စမ်းပါဟယ်”

“မတော်နိုင်ဘူး...နုလူကြီးအကြောင်းကို သိရမှ”

“နောက်မှပြောမယ်၊ ပုဂံမှာလာနေပြီတွေ့လား”

ကျော်ကောင်းမြတ်က နုတို့သူယေချင်းတွေ တိုးတိုးကိတ်ကိတ် စကားတွတ်ထိုးနေတာကို သိပေမယ့် တမင်ကျောပေးပြီး မသိ ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် နားကတော့ အကုန်ကြားနေပါသည်။

ဖုန်းပြောပြီးတာ ကြာပါပြီ။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နု ဘာတွေများ ပြောမှာလည်းဆိုတာ သိချင်၍ ငြိမ်နေခြင်းပါ။

“ရော...နုဖုန်း၊ အန်တီက နုဘယ်သွားသွား လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ နု ဘယ်သွားချင်သေးလို့လဲ”

“အယ်မှမသွားဘူး”

“ဒါဆို အိမ်ကိုပဲ တစ်ခါတည်းပြန်ကြမယ်လား”

“ဟိတ်...နု တို့ကို ကြည့်ပြာတို့အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ဦး၊ လာ အေမီတို့ကားပေါ် တက်နှင့်ကြမယ်”

“တက်ပါ ညီမတို့ တက်ပါ”

ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် နုသူငယ်ချင်းတွေ တက်ဖို့ ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ အေမီ ဦးဆောင်ပြီး မချောသုံးယောက် နုအရင် သူကားပေါ်သို့ တိုးတိုးတိုက်တိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရောက်ရှိသွားကြတာကြောင့်ဖြစ်ပြီး နုလည်း ဘာစကားမှ မပြော

နိုင်တော့ပါ။

“တက်လေ...နု”

ဒီတစ်ခါ နုအလှည့်မို့ သူဖွင့်ပေးထားသည့် ကားပေါ်ကို မတက်ချင်လို့မရတော့ဘဲ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် တက်လိုက်ရ၏။ မာမီစကားက ရှိနေသည်ဆိုတော့ ဘာမှမလှုပ်ရဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် မမယူအပါအဝင် မာမီတို့က နုကိုပဲ အပြစ်တင်ကြမည်။

“ကဲ...အားလုံးပဲ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အရင် သွားပြီးမှ ကျွန်တို့နေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ခွင့်ပြုတယ်...ခွင့်ပြုတယ်”

“ဟေး”

ကောင်စုတ်တွေ။

နည်းနည်းမှ လူခြေမရ။ ပါးစပ်မစေ့နိုင်အောင် ပျော်နေကြပုံကို မကျေမနပ်လေး လှမ်းကြည့်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်က တစ်ဆင့် နောက်ခန်းကလူတွေကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြစ်လိုက်တော့ နုကို မျက်လုံးဖြူး၊ လျှာထုတ်ပြသည်။ နုက ကျော်ကောင်းမြတ်မမြင်အောင် လက်သီးဆုပ်ပြပေမယ့် ကျော်ကောင်းမြတ်ကတော့ နုနှင့် သူမသူယေချင်းတွေ ဖြစ်ပျက်နေပုံအားလုံးကို မြင်ပါသည်။

ကလေးဆန်လှသည့် ချစ်သူနှင့် ပျော်တတ်ပုံရသော နုသူငယ်ချင်းများကို ကျော်ကောင်းမြတ်စိတ်ထဲက တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် ခင်မင်သွားမိသည်။ အကောင်းဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နုတို့

သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို သူတို့ကြိုက်ရာမုန့် ဝယ်ကျွေးပြီးမှ သူမတို့ သွားလိုရာကို လိုက်ပို့သည်။

နကတော့ သူမသူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် ပြောဆိုနေသမျှကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြောခြင်းမပြုသလို အပြန်ခရီးမှာ လည်း နက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုပါ။

“ ”

“ကိုယ် ကန်တော်ကြီးကို ခဏဝင်မယ်နော်”

“နကို အရင်အိမ်ပြန်ပို့ပါ”

“ကိုယ်က နနဲ့သွားချင်တာ”

“န မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ”

“ခဏလေးပါနဲ့ရဲ့ မကြာစေရပါဘူး”

“အို... မလိုက်ဘူးလို့ပြောနေ”

“ပူး”

“ဂျီး”

နက ဘယ်လိုပင် ငြင်းပယ်သော်လည်း မရ။ ကားမောင်း သူခေါ်ရာကို န လိုက်ပါခဲ့ရသည့်အဖြစ်က ကျေနပ်စရာမရှိပါ။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်က န ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။

“န... ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

“ ”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်”

“လွတ်ဆို”

“အိုး”

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေရာက ထွက်သွားဖို့ ပြင်နေသူလေးကို ဘယ်လိုမှ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင် တော့ဘဲ နုလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ နကိုယ် လေးကိုပါ ဆွဲယူကာ ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ နမှာ တအိုအိုအင်အင်နှင့်ပင် ကျော်ကောင်းမြတ်၏ ကားနောက် ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပါသည်။

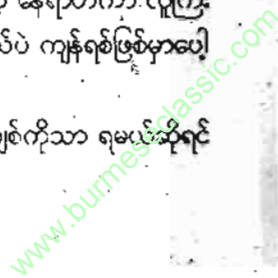
“နကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ နက ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အဆိုးမဆိုပါနဲ့”

“နကို ခြိမ်းခြောက်စကား ပြောနေတာ၊ လူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား”

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ န ဆိုလိုက်ချိန်မှာ ကျော်ကောင်းမြတ် က နနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ နုမျက်နှာလှလှလေး ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလျက်က...

“ကလေးကို ကြိုက်မိ ချစ်မိမှတော့ နေရာတကာ လူကြီး တစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ လုပ်နေလို့ ကိုယ်ပဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာပေါ့ ဗျာ”

“နကို စချစ်မိတဲ့နေ့ထဲက နရဲ့အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင်



ကိုယ်ဘက်က ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

“နကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“နကလည်း မချစ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ”

“ကိုယ်တို့အတွက် အခု ဒီမှာ အိမ်တစ်အိမ်ဝယ်မယ်၊

စီးပွားရေးကိစ္စတွေကိုလည်း ကိုယ့်မိသားစုရှိတဲ့နေရာကိုပဲ ရွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုသည့် စကားကို မကြားသလို စိတ်မဝင်စားသလို ပုံစံဖြင့် သူပြောချင်ရာတွေကို နုသိအောင် ပြောပြလိုက်တော့ နက မျက်နှာလေး ခပ်တင်းတင်းလေးနှင့် သူ့စကားကို ဒေါသလေးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ တုံ့ပြန်မော့ကြည့်ပါသည်။

သူ့ဘာသာ ဒီမှာ အိမ်ဝယ်မယ်၊ အလုပ်ပဲပြောင်းပြောင်း နုနှင့်မဆိုင်။ စိတ်လည်းမဝင်စား။

“ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲမဟုတ်လား ပြန်မယ်”

“နသဘောကိုလည်း ပြောဦးလေ”

“နသဘောက အခုအိမ်ပြန်ရဲ့ပဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အိမ်အသင့်ရှိတယ်လို့ပြောတယ်၊ မနက်ဖြန် အိမ်သွားကြည့်ရင် နုလိုက်ခဲ့ပေးပါ”

“နက ဘာဆိုင်လို့ လိုက်ကြည့်ရမှာလဲ၊ စကားပြောရင်းက သိပ္ပံလွန်လာပြီနော်၊ ကမိက သူ့မျက်နှာထောက်ပါဆိုလို့ နု ဒီလောက်သည်းခံနေတာကို”

“ကိုယ်ကလည်း နုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ ဒီလောက်သည်းခံနေတာကိုရော နု သိရဲ့လား”

“နပြောသလို လိုက်မပြောပါနဲ့”

“ချစ်တယ်”

“မုန်းတယ်”

“ဟော...နလည်း ကိုယ်ပြောသလိုလိုက်ပြောတာပဲ၊ ကျေပြီနော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နက သူ့မစကားနှင့်သူမ မိသွားတာမို့ မရည်ရွယ်ဘဲ မျက်စောင်းရွယ်၊ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်မိသည့်အဖြစ်ကိုပင် သူမကိုယ်သူမ သတိမထားလိုက်မိပါ။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကသာ ချစ်သူပုံနိပ်လှလှလေးကို မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းရင်း ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ရယ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ပြန်မယ်လို့ဆို”

“ရှား...မအော်ရဘူးလေ၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်နဲ့အတူ အိမ်လိုက်ကြည့်ပေးရမယ်နော် ချာတိတ်”

နထံမှ ဘာသံမှအဖြေထွက်မလာတော့ သူ တိုးဖွစွာ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် နုအလိုကြ သူ့ကားလေးကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ချစ်တယ် နုရယ်။



မှန်းသွားမှာလည်းစိုး

အချိန်လေးခဏသာ နုကို ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ကားပေါ်မှာ မာမီနှင့်သာ စကားလက်ဆုံ ဂျရင်း လိုက်ပါလာခြင်းက နုရင်ကို ပို၍အခံရခက်စေသော အကြောင်းဆိုလည်း မမှားချေ။

ရန်တွေ့ချင်ပေမယ့်လည်း ရန်တွေ့နှင့်မရ။ မာမီရှေ့မှာလည်း နု ရင်ထဲက ခံပြင်းဒေါသတွေကို ခြေဖွင့်မထုတ်ရဲတိုင်း တစ်လမ်းလုံး အပြင်ကိုငေးလာရပေမယ့် နု မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုမှ ကောင်းစွာမြင်သည်ကမဟုတ်။

နု သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စိတ်ဆိုးနေတာကို သံပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ကျော်ကောင်းမြတ်တို့ လက်ထပ်ပြီးအတူ အကြံရမည့်အိမ်ကို သတိသမီးလောင်းဖြစ်သော နုကိုယ်တိုင်ပါမှ ဖြစ်မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ချယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း နု ဟာဇီကို အကူအညီတောင်းကာ နုကို သူတို့နှင့်အတူ အပါအော်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နုအလစ်မှာ ချစ်သူ၏ ဒေါသမျက်နှာလေးကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်မိသည်မှာ တစ်ချိန်လုံးဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်နိုင်ရန် အိမ်နှင့် ခြံဝင်းသောအားလုံး ကျော်ကောင်းမြတ်ကို ပေးထားခြင်းကြောင့် နုတို့ချည်း အိမ်ကြီးကို စိတ်ကြိုက် ကြည့်ရှုရင်း စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ကွယ်ဝှက်ငယ်နံ့ချွန်စရာမလိုဘဲ ပြောဆိုဝေဖန်ခွင့် ရကြသည်ဆိုလည်း မမှားပါ။

“ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်၊ အိမ်ကြီးက မလှဘူးလား”
“လှပါတယ် မာမီ”

အခန်း (၁၆)

လှပခမ်းနားလွန်းသော အိမ်ကြီးက မြင်ရသည်နှင့်ပင် နှစ်သက်သဘောကျချင်စရာ ဖြစ်သလို ခြံတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်နှင့် သစ်ပင်ပန်းပင်ကလည်း မျက်စိအေးဖွယ်ရာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မာမီနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ သဘောကျ ချီးမွမ်းနေသလောက် နုကတော့ သူမကို လူလည်လုပ်ထားသော ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကိုသာ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသည်။

မာမီက သူသွားစရာကိစ္စတစ်ခုရှိနေ၍ နုကို သူနှင့် ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟု ပြောတုန်းက လှည့်ကွက်တစ်ခုဟု မတွေးမိ။ ရိုးရိုးသားသားမဲ ထင်ပြီး မာမီနောက်ကို အလွယ်လိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီးမှ ကားမောင်းသူအဖြစ် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို မြင်လိုက်ရမှ မနေ့ကအိမ်ကိစ္စကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသူ။

မာမီကိုယ်တိုင် သူ့ကားပေါ် ရောက်နေပြီးမှ နုက ချွန်နေရစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အတူ မာမီနှင့်အတူ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကားပေါ်ရောက်ခဲ့ရ၏။ သူ့ကလည်း ကားပေါ်တက်သည့်



နုမှာ မကောင်းတတ်သဖြင့် မာမိစကားကို အလိုက် အထိုက် ပြောလိုက်ရုံပေမယ့် လှပသော နုမျက်နှာလေးက မှန်တည် တည်။ ဒါကို ကျော်ကောင်းမြတ်ကလည်း သိပါသည်။ ဒေါ်ခင်ခင် တစ်ယောက်သာ သမီးနှင့်သမက်လောင်းကြားမှာ ဘာမှမသိသလို ဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“နုလေး ကိုကိုက ဒီအိမ်ကိုဝယ်မလိုတဲ့ သမီးလေးရဲ့ သမီးလေးက အိမ်ကိုပြင်ဆင်တာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ သမီး ကိုကိုအိမ်ကိုလည်း ဝင်ကျပြီး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါဦး”

“နုက ဒီရှေ့လျှောက် အားချင်မှအားတော့မှာ မာမိ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သင်တန်းတက်ဖို့ကိစ္စတွေရော၊ ကျောင်းကိစ္စတွေ ရော အများကြီးပဲ”

နုက ဦးကျော်ကောင်းမြတ်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီး အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုအတွက် ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ၏ မျက်နှာက နုထင်သလို ပျက်သွားခြင်းမရှိပါ။

“နုအားတဲ့အချိန်မှ ပြင်ကြဆင်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ တိုယ်က နုလက်ရာ အပြင်အဆင်လေးတွေကို သဘောကျလို့ပါ”

“တခြားသူတွေကိုပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၊ နုက နုအိမ်ကလွဲ ပြီး တခြားဘယ်သူစီမံအိမ်ကိုမှ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“အိုကွယ်...နုလေးကလည်း သမီးကိုကိုကို အားနာစရာ၊ တာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“တူ...တူ...တူ”

“ခဏလေးနော် အိမ်တိ”

ရှတ်စာရက် ကျော်ကောင်းမြတ်ဖုန်းမှ အသံမြည်လာ သဖြင့် နုတို့သားအိမ်ကို ထားကာ နေရာမှ ကျော်ကောင်းမြတ် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားရာ နုနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“နုလေးနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲကွယ်၊ မောင်ကျော် ကောင်းမြတ်က သမီးအတွက် သူစီမံလား”

“နုတို့နဲ့ ဘာမှမတော်ဘဲ မာမိ၊ သူစီမံမဟာ သူစီမံပေါ့”
“အို”

“အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို မာမိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောထားမှဖြစ်တော့မယ်”

“သမီးကို မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မာမိတို့ မိဘတွေဘက်က သဘောတူခွင့်ပြုပြီးပြီ”

“ရှင်”

“အစရည်ရွယ်တုန်းကတော့ သမီးမမယုနဲ့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ပဲ၊ တကယ်တမ်း မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ရင်ထဲက လိုက်လိုက်လို့ လှ မေတ္တာရှိတဲ့သူက သမီးလေးနုကိုပဲ၊ ဒါကို သမီးမမယုလည်း သိတယ်”

“သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးနုနဲ့ မောင်ကျော်ကောင်း မြတ်ကို သဘောတူတယ်၊ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့လည်း တိုက် တွန်းထားတယ်၊ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ရဲ့ သဘောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲကွယ်”

www.burmeseclassic.com

“သမီးနုကို အမြန်ဆုံး ယက်ထပ်ချင်တယ်လို့ မာမိတို့ဆီ
မှာ ခွင့်တောင်းထားတယ်”

“နု သဘောမတူဘူး မာမိ”

“ဟင်”

“နု အဲဒီလူကြီးကို မယူနိုင်ဘူး။ အို... သူမှမဟုတ်ဘူး
နု ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“နု ပြန်တော့မယ်”

“သမီးနု... နေဦးလေ”

နုက မာမိခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း နောက်ကို လှည့်
မကြည့်ဘဲ ရက်ရွံ့ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနှင့် မျက်လုံးအိမ်ထဲ ပြည့်လို့
လာသည့် မျက်ရည်တွေနှင့် လာလမ်းအတိုင်း ဇွတ်ပြေးအတွက်...

“နု”

“အင့်”

“ဘုတ်”

သူတို့ရှိရာသို့ ပြန်လာသော ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် တည့်
တည့်ကြီး ဝင်တိုးမိကာ နုကိုယ်လေးမှာ သူ့ရှင်ခွင့်ထဲ ထွေးခနဲ
အိခနဲ ရောက်လို့သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ နု၊ ဟင်... မျက်ရည်တွေနုပါလား၊
နုငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ နုကို အန်တီက ဘာပြောလိုက်လို့လဲဟင်”

“ဖယ်... လွတ်၊ နုအသားကိုမထိနဲ့”

နုက သူမလက်ကလေးကို ထိကိုင်လာသည့် သူ့လက်ကို

ပုတ်ချိုလိုက်၏။

“အလကား... လူလိမ်၊ လူညာကြီး၊ နု မချစ်နိုင်ဘူးဆို
တာသိရက်နဲ့ လူကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အပိုင်ကြိဖို့ ကြိုးစားလည်း
ဒီတစ်သက် နုကို ဘယ်တော့မှ ရမယ်မထင်နဲ့”

“ဟာ”

“နု... နု”

“သမီးနု... နေဦးလေ”

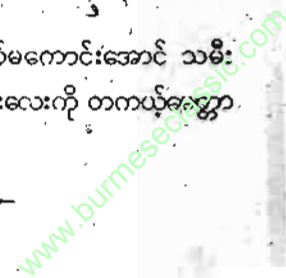
နုက ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်ကြီးကို တစ်အားတွန်း
ဖယ်၍ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားရာ နုနောက်မှ ဒေါ်ခင်ခင် အပြေး
လိုက်ပါသွားသလို သူလည်း နုနောက်က အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“နု... သမီးလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို စိတ်လိုက်
မာန်ပါ လုပ်ရတာလဲကွယ်၊ မာမိကို မသနားဘူးလား၊ မငဲ့ညှာတော့
ဘူးလား”

“အီး... အဟင်... ဟင်”

ဒေါ်ခင်ခင်က နုကိုယ်လေးကို လက်လှမ်းမှီသည်နှင့် ဆွဲယူ
ရင်း အသံတုန်တုန်ရီရီနှင့် ဆိုလိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝင်ပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်
သည်အထိ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် အသံထွက်၍ ရှိုက်ကိုင်
လိုက်သည်။

“တိတ်ပါကွယ်... အားလုံးစိတ်မကောင်းအောင် သမီး
ရယ်၊ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်က မာမိသမီးလေးကို တကယ့်အတ္တာ



စစ်နဲ့ ချစ်ရှာတာပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“နကို သူ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ န မကြားချင်ဘူး၊ အိ...ဟီး...ဟီး”

“အို...အဲဒီလိုကြီး မငိုရဘူးလေ န၊ သမီးမကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးကွယ်၊ မငိုနဲ့...မငိုနဲ့ တိတ်ပါသမီးရယ်”

“သူများတွေ ကြားကုန်ရင် ရှက်စရာကွယ်”

မာမိက ဘယ်လိုပင် ချောမော့ပါသော်လည်း နက ရှိက်ငိုနေဆဲ။ ဒီလိုငိုရလို့လည်း နကိုယ်န ရှက်စရာဟုမမြင်ပါ။ နရင်ထဲက မကျေနပ်ခြင်းများကို မျက်ရည်အဖြစ် သွန်ထုတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့ နအပေါ်မှာ လှလည်ကျလှသော ဟိုလူကြီးကို ထုရိုက်ကုတ်ဖိတော့မည်။ ဒါကို နကိုယ်နပဲ သိသည်။

“ကြည့်ပါဦးကွယ်...မျက်ရည်တွေနဲ့ ငိုချလိုက်လို့ လှလှပပလေး ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ပျက်ကုန်ပြီ၊ မျက်ရည်တွေလည်း သုတ်စမ်းပါဦးသမီးငယ်ရယ်”

“ကဲ...မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ရေ အိမ်ကိုပြန်ကြပါစို့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သူကားနဲ့ န မလိုက်ဘူး မာမိ”

“နလေးကလည်းကွယ် အဲဒီလိုမဆိုးရဘူးလေ”

“ကဲ...လာ...လာ သမီးနနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲကွယ်”

မာမိက နလက်ကလေးတစ်ဖက်ဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်စေသည်။ နမှာ မာမိကြောင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို မုန်းမုန်းနှင့်မင် သူကားပေါ် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး ရောက်သွားရရှာပါသည်။

မာမိသာမပါလိုက်တော့ ဒီနေရာမှာ နစိတ်ကြိုက် လုပ်ပစ်လိုက်မှာ သေချာသည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကားလေးမှာ လာလမ်းအတိုင်း ဟရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။ ကျော်ကောင်းမြတ်ကလည်း နမျက်နှာလှလှလေးကို နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် တစ်ချိန်လုံး အကြည့်သူခိုးလုပ်နေသည်။

နက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့် သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက် ခိုင်းခနဲတို့ကာ ဆတ်ခနဲ အကြည့်လှသွားပုံက မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ချစ်စရာ။

ကျော်ကောင်းမြတ်က သူ့အဖြစ်ကို ရယ်လည်းရယ်ချင်အံ့လည်းအံ့သြနေသည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် သူလိုလူတစ်ယောက်ကို တုံ့ပြန်စိတ်ဝင်စားဖို့ဝေးလို့ သူမကို ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးရပါသည်ဟု ပြောဆိုရင်ဖွင့်မိသည်နှင့် သူ့မြတ်နိုးရပါသော မိန်းမလှလေးက သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး ရန်လိုနေသည့်အဖြစ်က ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ရသည့် အဖြစ်ပါ။

နနေရာမှာ ယုဆိုရင်တောင် အခုလို ရန်ဖြစ်အမှန်းပွားစရာ၊
ဂျီကျူစရာဖြစ်နေမည်မဟုတ်။ လှပသော အချစ်အိမ်လေးတစ်ခု
တည်ဆောက်ဖို့ နှစ်ဦးအတူ စိတ်ပါဝင်စားစွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ညှိနှိုင်းဖြစ်ကြမှာ သေချာသည်။

အခု သူ့နှလုံးသားက လှိုက်လှဲသော ချစ်မေတ္တာတွေနှင့်
လိုလိုလားလား တောင်းခံနေသည်က နု၏ချစ်မေတ္တာ နုကို သူ
သိပ်ချစ်နေမိသလောက် နုက သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူ့အပေါ်မှာ
အမုန်းနှင့် အပြိုးတွေနှင့် ခါးခါးသီးနေ၏။

နုထံမှ ချစ်မေတ္တာကို ဘယ်ပုံနှင့် ပိုင်ဆိုင်ရယူရမည်နည်း။
ကလေးဆန်လွန်းသူလေးကို ချစ်မိလေသော သူ့နှလုံးသားကိုပဲ
အပြစ်တင်ရမည်ထင်။

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် နုက သူ့ကို
ပင် နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘဲ ကားပေါ်က အရင်ဦးအောင် ဆင်းသွား
လျှင် ဒေါ်ခင်ခင်မှာ နုလှုပ်ပုံကို အားနာမဆိုး။

“နုလေးကိုတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မောင်ကျော်
ကောင်းမြတ်ရယ်၊ တစ်သက်လုံး ကလေးလို နေလာခဲ့တာဆိုတော့
ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးကို သူ့ခမျာ
ရင်ဆိုင်ရခက်နေတာပါ။”

“နုကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်တီ၊ သူ့ကို အပြစ်
လည်းမတင်ပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရမှာ ကျွန်တော့်တာဝန်
ပါ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်အချစ်နဲ့ မေတ္တာစေတနာကို နုလေး

နားလည်သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“နုအပေါ် နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲကွယ်၊
မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာကိုရတာလည်း နု ကံကောင်း
ဖို့အတွက်ပါပဲ”

“မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း ကိုယ့်မိသားစုလို ဖြစ်နေ
ပြီဆိုတော့ သက်သာသလိုသာနေပါ၊ အန်တီတော့ သမီးနုလေးဆီ
သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ဒေါ်ခင်ခင်က ကျော်ကောင်းမြတ်အပါးမှ ထွက်ပြီး နု
အခန်းရှိရာသို့ တောက်လျှောက်တက်ခဲ့သည်။ နုကြောင့် ခက်သည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်လိုလူကို သမက်ဖမ်းချင်တဲ့သူတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားမှ နုက ကံထူးသူလေးဖြစ်သည်။ ဒါကို
နုမသိ။ နားလည်ပုံလည်းမရှိ။ သူမ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို စိတ်ထင်
တိုင်းကျဲပွတ်ားကာ နှုတ်ခမ်းစုလျက် ရန်မူနေပုံက တစ်လောကလုံး
ရန်ဖြစ်ထားသည့် ပုံစံအပြည့်။

“နု”

“မှာမိက...နုကို...နုကို သိပ်ရက်စက်တယ်သိလား”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

“ဟဲ့...အလို အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ခဏ်ရဘူးလေ၊ ဘေးအိမ်ကကြားရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်နေပါ
မယ် နုရယ်”

“ထင်ပလေစေ့ပေါ့လို့...မာမီက မမယုကိုတော့
ယောကျ်ားအရင်မပေးစားဘဲနဲ့ နုကိုကြတော့၊ နုကိုကြတော့”

“အိ...ဟီး...ဟီး”

နက ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် စကားရှေ့ကို မဆက်နိုင်ဘဲ
အိခနဲငိုချလိုက်ရပြန်ရာ ဒေါ်ခင်ခင်မှာ သမီးငယ်နုဖြစ်နေပုံကို
ကြည့်ကာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုငံ့ရမုန်းမသိအောင် စိတ်အိုက်၊စိတ်ရှုပ်
သွားရရှာပါသည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ နုလေးရယ်၊ ဒါ ငိုစရာလားကွယ်၊
မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် မာမီသမီးလေးကို သည်းသည်း
လှုပ်ချစ်မြတ်နိုးနေတာ၊ သေချာတွေးကြည့်ရင် ဘယ်လောက်တောင်
ဂုဏ်ယူချင်စရာ ကောင်းသလည်းလို့ကွယ်”

“အို...နက ဘာကိုဂုဏ်ယူရမှာလည်းလို့၊ သူ ယူရမှာက
မမယုကိုပဲ၊ မမယုကို ယူတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နုကိုမှ လိုချင်တယ်ဆို
တာ ကောင်းသလား မာမီရဲ့”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်...သမီး မမယုကို မောင်ကျော်
ကောင်းမြတ်က မချစ်ဘဲ သမီးလေးကို ချစ်တာလည်း တစ်မျိုး
ကောင်းတာပဲ မယုတ်လား နုလေးရယ်”

“တချို့ သမီးရှင်တွေဆို မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်ကို
လိုချင်လွန်းလို့ အသေရရအရှင်ရရဆိုတာ နုလေး မသိပါဘူးကွယ်၊
ဒီကြားထဲကမှ မာမီသမီး နုလေးကို မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်က
လက်ထပ်ပါရစေဆိုတာ သမီးအနေနဲ့ရော၊ မာမီတို့အနေနဲ့ရော-

ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလဲ”

“အို...မသိဘူး...မသိဘူး နုတော့ အဲဒီလူကြီးကို
လုံးဝမယူဘူး”

ပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရပြန်တာမို့ ဒေါ်ခင်
ခင်မှာ သမီးငယ်နုကို ဘယ်လိုချောမော နှစ်သိမ့်ရမုန်းမသိ ဖြစ်
နေရှာပါသည်။

“သိပ်ခက်တဲ့ နုပဲကွယ်...မာမီတို့ကို မချစ်တော့ဘူး
လား”

“ချစ်သားပဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုရင် မာမီရောဒက်ဒီပါ စိတ်ချမ်းသာအောင်
နုလေးက လိမ္မာမှဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

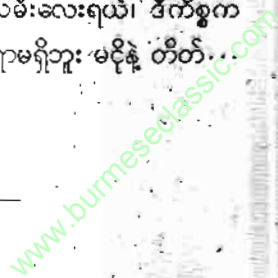
မာမီစကားကြောင့် နုရင်မှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အခုလည်းနက လိမ္မာနေတာပဲလို့၊ မာမီတို့ စိတ်ဆင်းရဲ
အောင် နက ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲလို့ အိ...ဟီး...ဟီး”

ပြောရင်း နု ငိုသည်။

နု ငိုတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ပါ ရှောငိုပစ်လိုက်ချင်
သည်။ လွယ်မယောင်နှင့်ခက်သော ဤကိစ္စက ရှင်းလေရှုပ်လေ
ဖြစ်မှာသေချာသည်။

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါ သမီးလေးရယ်၊ ဒီကိစ္စက
ဝမ်းသာရမယ့် ကိစ္စပါ၊ ဘာမှဝမ်းနည်းစရာမရှိဘူး မငိုနဲ့ တိတ်...
တိတ်”



“မာမိပဲ ဝမ်းသာနေ...နကတော့ နည်းနည်းလေးမှ ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလူကြီးကိုလည်း မယူဘူး”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ...နလေး သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ...တိတ်တော့ တိတ်တော့”

“တကယ်ပြောတာလား မာမိ...တကယ်လား”

“တကယ်ပါကွယ်”

“ကဲ...မျက်ရည်တွေ သုတ်စမ်းပါဦး၊ တကယ်ကလေး လေးကြနေတာပဲ နုရယ်၊ မာမိတော့ နုနဲ့ခက်ပါသေးတယ်”

သမီးငယ်ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို ဒေါ်ခင်ခင် ကိုယ်တိုင် သုတ်ဖယ်ရှားပေးရင် ညည်းညည်းညုညုလေး ဆိုလိုက်တော့ နက နုတ်ခမ်းစူပါသည်။

“နက ဘာမှမခက်ဘူး...မာမိနဲ့ ဟိုလူကြီးပဲ ခက်နေ တာ”

“အေးပါ...အေးပါ...မာမိတို့အဖြစ်ပါ၊ မောင်ကျော် ကောင်းမြတ်ကိုလည်း သွားရန်တွေမနေနဲ့ဦး သိလား”

နက မာမိစကားကို အင်းအဲမလှုပ်၊ န အခုလိုဖြစ်ရခြင်း ၏ တရားခံက ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးပဲမို့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ပြီး အပြတ်ရှင်းရဦးမည်ဟု စိတ်မှာ တေးမှတ် ထားလိုက်သည့် အဖြစ်ကိုက မာမိပင် မသိလိုက်ချေ။



အခန်း (၁၇)

“လက်ထပ်ကြပါစို့ ယုရယ်...ပြီးတော့ မောင်ရောယုပါ ဒီမှာနေဘဲ ပညာဆက်သင်ရင်း နိုင်ငံခြားမှာပဲ အပြီးနေကြရအောင် လားဟင်”

“စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လှချည်လား ဘည်သူရယ်၊ ယုက နင့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့များ ပြောဘူးလို့လား”

“ယု”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံအဆုံးမှာ စည်သူမျက်နှာမှာ ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ယုနှင့်စည်သူ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒါကလည်း စည်သူဘက်က ယုကို အကျပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဆိုလည်း မမှားပါ။

တစ်ခုတော့ ဝန်ခံစရာရှိသည်။

စည်သူအပေါ်မှာ ယု ကိုယ်တိုင်လည်း မေတ္တာရှိရင်း စွဲဖြစ်ခဲ့ရာမှ စည်သူက အတင်းအကျပ်ကိုင် လောင်းဆိုလာခဲ့တော့

www.burmeseclassic.com

လိုက်လျော့ခဲ့ရသည့် အနေအထားမှာ မကြာခဏ တွေဝေနှောင်တ
တွေနှင့် ယူကိုယ်ယူ နောင်တတွေ ရနေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလည်း ယုရု၊ မောင့်ကို နည်း
နည်းမှ ယု မသနားတော့ဘူးလား”

“သနားလို့ ဒီအထိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ စည်သူ၊ ယု
စိတ်ဓာတ်တွေ နှင့်ကြောင့် ပြိုယိုနေခဲ့ရတာလည်း စဉ်းစားပါ
ဦး”

“အဲဒါ ယုကို မောင်သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာရော ယု မစဉ်း
စားတော့ဘူးလား”

“အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အဆုံး
ခံရတဲ့အထိတော့ မမိုက်မဲဘူးစည်သူ၊ ယုဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်
တွေ အနာဂါတ်တွေ ရှိသေးတယ်”

ယု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်တော့ စည်သူမျက်နှာ
ချောချောမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေနှင့် ငြိမ်ကျသွား၏။ ယု အပေါ်မှာ
သူ့ဘက်က အများကြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

ဒါကလည်း ယုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။ ယု နေရာမှာ
တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် စည်သူ
ဆိုသည် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြန်လှည့်ရှုပင် ကြည့်နေမည်
မဟုတ်။

စည်သူဆိုတာကလည်း ဒီလိုမာနမျိုးနှင့်ပါ။ ယု အပေါ်မှာ
ကြတော့ ဘာနှင့်မှမတူသည့် နှလုံးသားခံစားချက်တွေကြောင့် သူကို

အလိုမရှိသူနားမှာသာ ရစ်ဝဲနေမိသူ။

ထိုအခြေအနေကို စည်သူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တိုင်းမကျ
သလို၊ အလိုလည်းမရှိ။ ယောက်ျားမာနတွေနှင့် ပြတ်သားစွာ
ကျောခိုင်းပစ်ချင်ပေမယ့်မရ။ သူ့နှလုံးသားက ယုမှပုဆိုးတော့လည်း
ခက်သည်။

အခုတော့ ယုက သူကို လက်မထပ်နိုင်ပါဟု ဆိုလာခဲ့
ပေပြီ။

ယောက်ျားတန်ခိုး ယုရှေ့မှာ ဝှူးထောက်မျက်ရည်ကျပြရ
မည်လား။ ဒီအထိတော့ သူ့မာနက ခွင့်မပြု၊ လှပနုထွေးသော
ယု မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်
သည်။

ယုက သူ့ကိုမကြည့်။

မမြင်မတွေ့နိုင်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးရှိရာကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်နေပုံက ဘယ်လောက်များ ရှင်နာစရာ ကောင်းလိုက်ပါသ
နည်း။ ယုကဲ့သို့ နုနယ်လှပသော မိန်းမချောလေးထံမှာ ဤမျှရဲရင့်
ပြတ်သားသော နှလုံးသားတစ်စုံရှိနေလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင်ဝံ့
မည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ယုမှာတော့ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ ဦးနှောက်
တစ်စုံနှင့် ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သော နှလုံးသားတစ်စုံ
ရှိခဲ့သည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“မောင့်ကို ယု မချစ်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”



ယုကမဖြေ သူ့ကိုလည်းမကြည့်။

“မောင်မေးတာ ဖြေပါလား၊ မောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မောင်မေးတာကို ယုဖြေပါ”

“စည်သူဘယ်လိုထင်လဲ...ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ယုက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ့အမေးကို တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ဖြေလိုက်ဖို့က သက်တောင့်သက်သာ။ သူ မချီတင်ကဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ယု ဘယ်လိုပဲ တင်းမာမှုတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပိုးအုပ်ထားပေမယ့် ယုရင်ထဲက အမှန်တရားတစ်ခုကို တော့ သူ့နှလုံးအားက ခံစားနားလည်နေသည်။

ထိုအမှန်တရားက တခြားမဟုတ်။ သူ့နှလုံးသားက ယုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေသလို၊ ယုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကလည်း စည်သူဆိုသည့် သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးနေသည်ဆိုခြင်းကို ဖြစ်သည်။

ဒါကို သိရက်နဲ့...

ဘာကြောင့် စည်သူက သူ့မအချစ်ကို လက်လျှော့ရမည်နည်း။

“မောင်ကို ယုချစ်တာ မောင်သိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ မောင်ကို ဘာအတွက် လက်ထပ်ဖို့ မရဘူးဆိုတာလည်း မောင်သိတယ်”

ယုက ဘာမှမတုံ့ပြန်။

သူပြောသမျှကိုးဟာ ငြိမ်နားထောင်နေတော့ သူ့ရင်မှာ ပိုလို့ အားမလိုအားမရဖြစ်ရ၏။

“မောင်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ယု၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိတို့ရဲ့ မပြေလည်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မြေဓာပင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ မောင်အပြစ်လား”

“အဲဒီအရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုကလွဲပြီး မောင်မှာ တခြားဘာအပြစ်မှ မရှိအောင်နေခဲ့တာ ယု အသိပါကွာ၊ မောင်မလုပ်တဲ့ အပြစ်ကြီးနဲ့ မောင်ဘဝကိုရော မောင်နှလုံးသားကိုရော အနိုင်ယူအလဲထိုးဖို့ မကြိုးစားချင်ပါနဲ့လား ယုရယ်၊ အဲဒီအတွက် ယုကို မောင်တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ရှင်သန် လူလားမြောက်ခွင့်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အဆိုင်အဆိုင်ကို စိတ်နှောကြည်းနေတဲ့ သူဆိုတာ ယုလည်း အသိပါဗျာ”

“မောင်ခံစားချက်ကို ယုနားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ယုကိုရော မောင်ကိုရော ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာ မောင်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် အတူသွားနေကြပါစို့လား အချစ်ရယ် နော်...နော်”

စည်သူရင်မှာ ချစ်သူမျက်နှာ လှလှလေးကိုကြည့်ကာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး ယု လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် ရင်ခွင်မှာ ဆွဲယူကပ်ထားရင်း လှိုက်လှဲတုန်ရီ ဆို့နှင်စွာ ဆိုလိုက်မိသည်။

“ယု...မောင်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါဦးဗျာ”

“ယုမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး စည်သူ”



“ဟင်”

အံ့ဩကာကျင်စွာ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ယု အသည်းနှလုံးတွေက မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလောက်တော့ မာကျောပြတ်တောက်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ယု လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး”

ယုက သူမေးတာကို မဖြေဘဲ သူ့လက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ဆွဲယူရုန်းဖယ်တာကို သူက လွှတ်မပေး။ နာကျင်သော နှလုံးသားအစုံဖြင့် သူမလက်ကလေး ဆွဲယူထားရာမှ ဘယ်လိုမှ ချုပ်တည်းမထားနိုင်တော့သည်အဆိုး ယု ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တစ်အားဆွဲယူ ကျုံးပွေ့ပြစ်လိုက်သည်။

“ယု”

“စည်သူ...နင်နော်...ယုကို...အဲဒီလို တဖွတ်ထိုး မလုပ်စမ်းနဲ့၊ ယု မကြိုက်ဘူးသိလား”

“ဖယ်စမ်း”

“လွတ်”

“ယုကို မောင်သိပ်ချစ်တယ် ယု၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ ယုကို အဆုံးရှုံးမခံဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

“ယု မောင်ကို ကြိုက်သလိုမှန်း၊ ကြိုက်သလို အပြစ်တင်ပါ၊ မောင်ခံမယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကို ယု လက်ထစ်ရမယ်”

“မပြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဖယ်စမ်းပါ”

“ဟင်အင်း...ယုကို ချစ်တယ်”

“အို”

စည်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ယု တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကြပ်တုန်ရီ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပြုဆင်းလာသော အချစ်တံတိုင်းကို ခုခံတာ ကွယ်ရန် ယုဘက်က ဘာတစ်ခု မစွမ်းနိုင်ပါ။ စည်သူ အလိုလိုက်ပြီး သူနှင့် အခုလို နှစ်ယောက်ထဲ ဆုံတွေ့ခွင့်ပြုမိခြင်းကိုပဲ၊ ယု ရင်မှာ နောင်တတွေရချင်နေသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ယုရယ်၊ မောင်ကို မရက်စက်ပါနဲ့လားဗျာ”

သူက ယု ပါးကို ဖွဖွနမ်းရှိုက်ရင်း ဆိုလာတော့ ယုက သူ့ကိုယ်ကြီးကို သူမ လက်ကလေးများနှင့် တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“နင် သိပ်လွန်နေပြီ စည်သူ၊ ယု ဘက်ကို နည်းနည်းမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“စဉ်းစားလို့ မောင်တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးနေကြဖို့လို့ ပြောတာပေါ့ ယုရယ်၊ ယုသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကို မောင်ပဲ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“တူ...တူ...တူ”

“ယု ဖုန်းလာနေပြီ...ဖယ်စမ်းစည်သူ၊ ဘယ်သူဆီက



ဖုန်းလည်း မသိဘူး”

“ယု မာမီဖုန်းပါ ရော့”

စည်သူက ယုကိုယ်လေးကို အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ယု လက်ထဲကိုလည်း သူမ ဖုန်းနီနီလေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ယုက စည်သူကြောင့် တွန့်ကြေသွားသည့် အဝတ်များကို လက် တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲဆန်ဖြုတ်ရင်း ဖုန်းထူးလိုက်၏။

“ဟဲလို...မာမီ...ယုပါ”

“ရှင်”

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ အမြန်ပြန်လာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ ဟုတ်ကဲ့၊ ယု ဘယ်မှမသွားပါဘူး မာမီဆီကိုပဲ ပြန်ခဲ့မှာပါ”

“ဒါဆို...ဒါပဲနော် မာမီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ယုက သူမဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်၏။

“အိမ်မှာ ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ယု အမြန်ပြန်ရမယ်

စည်သူ”

“ဘာကိစ္စလဲ ယု”

“ယုလည်း သေချာမသိဘူး”

“ယုကို ယောက်ျားပေးစားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဟိုလူ ယုတို့အိမ်မှာ ရောက်နေတာကို တွေ့ထဲက ယုကို မောင် လုံးဝစိတ်မချဘူး”

“ယုသာ အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မောင်ကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရှင်းရမှာပဲ”

“ဟင်”

ယုမှာ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေရာမှ အနားက စည်သူထံ ရန်လိုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာချောချောကို မော့ကြည့် လိုက်ရာ မှန်တည့်တင်းမာနေသော မျက်နှာထားနှင့် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းအကြည့်များဖြင့် ဆုံမိကြသည်။

“မောင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူကိုမှ လက်မထပ်ဘူး လို့ ကတိပေးပါယု”

“စည်သူရယ်”

ယု စိတ်ထဲက စည်သူအမည်ကို တိတ်တခိုး ဆိုသည် လိုက်မိ၏။ စည်သူနှင့် “ယုအဖြစ်ကလည်း လွယ်မယောင်နဲ့ခက်။ တိမ်မယောင်နဲ့ခက်ဆိုသလို ဖြစ်နေပါကြောင်း ယု သိသလို စည်သူ လည်း သိလျက်နှင့် ဘာကြောင့်နှစ်ယောက်အတူ ဆုံနိုင်ခွင့်ကို တောင်းဆိုနေရသနည်း။

“ယု”

“ယု ပြန်မယ် စည်သူ”

“ဟိုလူကို ယု လက်မထပ်ရဘူး”

“စိတ်ချ...ယု ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူး၊ စည်သူ အပါအဝင် အားလုံးကိုပဲ”

“ယုရယ်”



စည်သူမှာ ယုတ္တိမှ ဘယ်သူ့ကို လက်မထပ်ဘူးဆို၍ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ထိတ်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားသော်လည်း၊ ယုက စည်သူ အပါအဝင်ဟု သူ့နာမည်ကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်တာမို့ ဘာစကားမှ မဆက်နိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားရရှာပါသည်။

အဖြန့်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ပြော စရာစကားမရှိသလို ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါ လာကြသည်။ စည်သူအတွေးထဲမှာ ယုကို ပိုင်ဆိုင်ရယူနိုင်ရေးကို မျှော်တွေးစဉ်းစားနေသော်လည်း ယု အတွေးထဲမှာက မာမီ ပြောသည့် ညီမငယ် နှုအကြောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်နေပါသည်။

နနှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ လက်ထပ်ဖို့အရေးကိစ္စက ထင်သလောက် မလွယ်ကူနိုင်မှန်း မာမီပြော၍ ယု သိခဲ့ရသလို နှု ကိုယ်တိုင်လည်း ဤမျှ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မထားခဲ့မိတာလည်း ပါပါသည်။

“ကားကို ရှေ့နားမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့ စည်သူ”
“ကျွန်း”
“ယု”
“အိုး”

ဖောင်းအိပြည့်တင်းသော ယု ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် စည်သူကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိသည်။

“မောင်ယုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်”
“ယု သွားပြီ”

ယုက သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သမင်ပျိုမင်း အသွင်ဖြင့် လှပစွာ ဆင်းသွားတာကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

“အော်...ယု...ယု။”

မောင်အချစ်ဆုံးလေးရယ်။

မောင်မှာလည်း ယုလို ပြတ်သားရက်စက်နိုင်တဲ့ နှလုံး သားတစ်စုံရှိနေရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလည်းဗျာ။

အခုတော့...ယုအပေါ်မှာ မောင်ဘက်က ပြတ်ပြတ်သား

သား ဆုံးဖြတ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ယုလို မပြတ်သားနိုင်တော့၊ မောင်ပဲ ခံစားနေရပြီပေါ့ အချစ်ရယ်။

အဲဒါ ယုကို မောင် သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ မောင် အချစ်သိ လိုက်စမ်းပါဗျာ။

ယုကို မောင် ချစ်တယ်။



အခန်း (၁၀)

“အဲဒါပဲ သမီးကြီးရယ် မာမိတော့ နလေးအကြောင်း တွေးလိုက်မိတာနဲ့တင် ခေါင်းကိုက်လာတော့တာပဲ။ ဒီကိစ္စကို သူ ဒက်ဒီသိအောင်လည်း မပြောချင်ဘူးကွယ်။ အခုပဲအတိုင်းဆိုရင် မာမိတို့ပဲ မျက်နှာပျက် အရှက်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဒေါ်ခင်ခင်က သမီးကြီးယုကို အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့် တိုင်တည်စကားဆိုပြီးနောက် မောမောပန်းပန်းဖြင့်၊ ဆိုဖာနောက်မှ ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုခပ်လျှောလျှော မှီထိုင်ကာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း ချလိုက်ပါသည်။

“အခုမှ...သိပ်ကိုခက်တာပဲကွယ်။ နုကြောင့် အပျက်ပျက် နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်မလို့ ဖြစ်နေပြီ ယုရယ်”

“မာမိတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ် လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်မလည်းလို့ကွယ် မောင် ကျော်ကောင်းမြတ်က နုမှနုဆိုတော့ အခက်ပဲ”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ မာမိရယ် လက်ရှိအနေအထား

ကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပါ”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ”

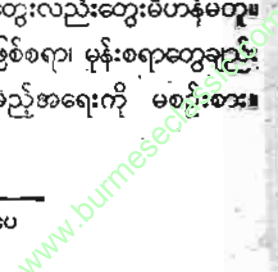
မာမိစကားက ယိုမာနကို လာထိတာမို့ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ညီမချင်းဆိုပေမယ့် ဦးကျော်ကောင်း မြတ်က ယုလို နုထက် အစစအရာရာသာတဲ့ သူ့ကိုမရွေးဘဲ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ နုလိုချာတိတ်မ ပေါက်စကိုမှရွေးပြီး အသည်းအသန် ဖြစ်ပြနေတာကိုတော့ ယု စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသလိုဖြစ်မိ၏။

ဒါထက်ပိုဆိုးတာက နုဘက်က အနေအထားဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်လို ပျိုတိုင်းကြိုက် နှင်းဆီခိုင်ကို နုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ ခါးသီးနေခြင်းက လည်း ရယ်ချင်စရာ။

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်သည့် လူကသာ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် မည်ဆိုလျှင် သူ့လိုလူနားမှာ နုထက် အဆပေါင်းများစွာ သာသူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်း ပြည့်နေသည်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သူတွေ အားလုံးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နုလို မိန်းကလေးကိုမှ သူ့နှလုံးသား ကလည်း ရွေးပြီးရင်ခုန်ပြန်သည်။

ကလေးစိတ်တစ်ပိုင်းနှင့် နုက ရွှေမင်းသား၏ မေတ္တာ ဗန်းကုံး သူမလည်ပင်းမှာ လာစွပ်ပေးခြင်းကို ပျော်စရာ ကြည့်နူး စရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာဟု မြင်ပုံမရသလို တွေးလည်းတွေးမိဟန်မတူ။

စိတ်ရှုပ်စိတ်ဆိုးစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ၊ မုန်းစရာတွေချည်း သာ ထင်မြင်နေသူဆိုတော့ ပျော်ရမည့်စာရေးကို မစဉ်းစား။



ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က သူမကို ချစ်မိတာကိုပဲ အပြစ်တစ်ခုလို တစ်စုံတစ်ရပ်ရယ်လုပ်နေတာကိုကလည်း မြင်ရတဲ့ရာဇာအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ။

“အခုန သွယ်သွယ်လဲ မာမီ”

“ဖြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကားနဲ့ လာခေါ်လို့ ပါသွားလေရဲ့၊ မာမီတော့ ခေါင်းတွေသိပ်ကိုက်တာပဲ ကွယ်”

“ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်ပါဦး မာမီရယ်၊ ဒီကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် ယုပဲ ကြားထဲက ကြည့်စိစဉ်ပါဦးမယ်”

“မာမီလည်း သမီးကြီးယုကိုပဲ အားကိုးတာပါပဲကွယ်၊ သမီးညီမလေး နားဝင်အောင် ပြောဆို စည်းရုံးစမ်းပါဦး၊ မာမီလည်း သူက တစ်စုံတစ်ရပ်ရယ်လုပ်နေတာ မြင်တော့၊ သိပ်ကို စိတ်ညစ်သွားတာပဲကွယ်”

“နောက်က ပြန်ကြည့်တော့လည်း ဒီကိစ္စမျိုး တစ်ခါမှ လည်း မကြုံဘူးသလို ကြားလည်းမကြားဖူးဘူးဆိုတော့၊ ရှက်လည်း ရှက် ဝမ်းလည်းနည်းသွားတာ နေမှာပေါ့ မာမီရယ်”

“နက ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ရင် လုံးဝအစိမ်းသက် သက်ပဲ ဥစ္စာ၊ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ဘာကိုမှ လက်မခံနိုင်အောင် ထူပူသွားတာမျိုးနေမှာပါ”

“န ခံစားချက်ကို ယု သိပါတယ်”

နကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေသော မိခင်ကြီးကို ချောမော

နှစ်သိပ်အားပေး စကားပြောပြီး ဆေးတိုက်လိုက်သည်။ အခုချိန် မာမီအနေနှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေတာပဲ ကောင်းမည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အတွေးအာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးပြီး တွေးချင် ရာ လျှောက်တွေးနေလို့ကတော့ မာမီပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ အားလုံးအပြင်ကို သွားနေကြသည့်အတွက် ယု တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေရ သည်။

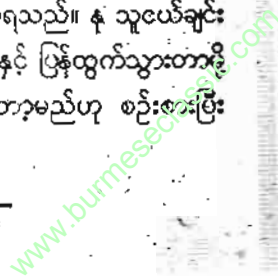
နအကြောင်းကို ယုသိသည်။

နက သင်းနဲ့သာ မိသားစုထဲမှာ မူတစ်မျိုးကွဲလေသူ။ ယုနှင့်မာမီတို့ အတွဲညီသလောက် နက သူ့ကိုတွဲခေါ်ရာသို့ အလွယ် တကူ လိုက်ပါလိုသူမဟုတ်။

ဒီလို အခြေအနေမှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၏ ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးစွာ နပေါ်ကို ရောက်ရှိလာတာဆိုတော့ န လက်မခံနိုင် သည်မှာ န အပြစ်ဟု မဆိုသာ။ န နေရာမှာ ယုဆိုလည်း ဒီလို ပဲ တုံ့ပြန်မိမည် ထင်သည်။

“ကွီး”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့၊ နနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ န သူငယ်ချင်း တွေက ကားပေါ်က မဆင်းတော့ဘဲ ကားနှင့် ပြန်ထွက်သွားတာကို နနှင့် နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောမှဖြစ်တော့မည်ဟု စဉ်းစားပြီး



အပေါ်ထပ်က ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“အပြင်က ပြန်လာပြီလား န”

“ဪ... မမယု... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ခုနလေးပဲ ဆိုပါတော့ မာမိ နေမကောင်းဘူး အပြန်ပြန်လာပါဆိုလို့ ချက်ချင်းပြန်လာတာ”

“မာမိက... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမယု”

တအံ့တဩ အမှုအရာလေးနှင့် မမယုကို နမေးလိုက်တော့ မမယုက နမုက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“လောလောဆယ်တော့... ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ထားခဲ့တယ်။ မာမိ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နန့်မမယုတို့ စကားနည်းနည်း ပြောကြရအောင်”

“ခြံထဲကို ဆင်းခဲ့ပါ... မမယု စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နုအရင် မမယုက ထွက်သွားတာမို့ နုလက်ထဲမှာ စုကိုင်ဝယ်ခြမ်းလာသည့် အထုပ်တွေကို အစမ်းလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်မှာ နု မရှိတုန်း ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကြသည်မသိ။ မမယု မျက်နှာကလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားသည် တည်ငြိမ်လေးနက်မှုတွေနှင့် နုတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပုံကိုက၊ မမယု ရင်ထဲမှာ နန့်ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာစကားတွေ ပြည့်နေသည့် အနေအထားမျိုးမို့ နု စိတ်ထဲနည်းနည်းတော့ ထင်ခန့် ဖြစ်သွား

သည်။

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကို နုအနေနှင့် လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ကြောင်း မာမိကို နုကိုယ်တိုင် ငိုယိုပြီး ပြောခဲ့သမျှ မာမိက မမယုကို ပြန်ပြောထားပြီထင်။

တကယ်ဆို ဦးကျော်ကောင်းမြတ် သင်းနဲ့သာကို ရောက်လာရသည့် အဓိက အကြောင်းအရင်းထဲမှာ နုမပါ။ ဆိုင်လည်း မဆိုင်၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သူက နုမဟုတ်၊ မမယု။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုတွေ မမောတမ်း ဖန်တီးပြီးမှ မမယုကိစ္စကနေ နုကိစ္စဖြစ်လာရသည်ဆိုတော့ နုအတွက် ခံပြင်းစိတ်ဆိုးစရာ ဒေါသဖြစ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နုက မမယုလိုလည်း ရင်ထဲက မပါတဲ့နှင့် ဘာတစ်ခုမှလည်း ဟန်ဆောင်မျှသိပ် ချုပ်တည်းနိုင်တာလည်းမဟုတ်။ ဒီတော့ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ခံစားရသည့်အတိုင်း မာမိရှေ့မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုယို ပေါက်ကွဲခဲခြင်းမှာ မာမိကို ထိခိုက်စေလိမ့်မည်ဟု နု မသိပါ။

အခုမာမိက နုကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲသည့်အထိ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သည်မပြောတတ်။ မမယုက နုနှင့်မာမိ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်တာလေးတွေ ပြောကြရအောင်ဟု ဆိုလာတော့ ခြံထဲကို ဆင်းလာသည့် နု ခြေလှမ်းတွေက လေးလံနေသလို ခံစားရသည်။

“ကဲ... ဒီမှာထိုင်ပါဦး မမယုနဲ့ နုတို့ ဒီလိုစကားပတ်ဆံ့

မပြောဖြစ်ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

နက မမယု ညွှန်ပြသည့် ခုံ၏ ဘေးစွန်းတစ်ဖက်မှာ အသာအသာ ဝင်ထိုင်ရင်း မမယုကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်မိဘဲ လှပသည့် မမယု မျက်နှာလေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေမိသည်။

မမယု အကြောင်းကို နသိသည်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲက မပါဘဲနှင့်လည်း စကားတွေ စီကာစဉ်ကာ ပြောတတ်တာမျိုးက ရိုးနေပြီမို့ နကို ပြောချင်သည့် အဓိကစကားက ဘာများပါလိမ့် ဆိုတာလောကံပဲ တွေးနေမိ၏။

“နကို စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေချင်တော့ဘူး၊ လိုရင်းပဲပြောမယ် နမှာ ချစ်သူရည်စားရှိနေပြီလား”

“ရှင်”

“ဪ...နမှာ ချစ်ရမယ့် ချစ်သူရှိနေလို့များ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဘက်က နကို လိုလိုလားလား ကမ်းလှမ်းလာတာကို ပယ်ချလိုက်တာများလားလို့ပါ”

“ဟင်”

“ဒီ...ဒီကိစ္စတွေကို...မမယု သိပြီးပြီလား”

နအမူအရာက ထိန်းမထားနိုင်အောင် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ နရှဲ့ အားနည်းချက်ကလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မှန်သမျှကို တစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်လို့မရ။

ရှင်ထံရှိသည့်အတိုင်း စိတ်ထံရှိသည့်အတိုင်း ရှက်စရာထုထွားလေးမှာ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပေါ်နေတတ်တာမို့ နစိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေသည်လဲဆိုတာကို လူတိုင်းအလွယ်နှင့် ပုံဖော်ဖမ်းယူနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မာမိ ပြောပြလို့ မမယု အားလုံးသိပြီးပြီ န၊ ဒါကြောင့် မမယုက မာမိကိုယ်စား နကို မေးနေတာ နမှာ ချစ်သူရှိလား”

“မမယုမေးတာ နမဖြေသေးဘူးနော်၊ မရှိပါဘူး”

“သေချာပါတယ်နော်”

“မမယုက နပြောတာကို မယုံလို့လား”

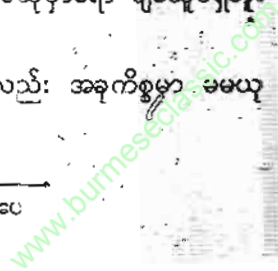
“မယုံလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပိုပြီး သေချာချင်လို့ မေးတာ၊ ကိုယ်က မချစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ လူမျိုးရှိနိုင်သလို၊ ကိုယ်ကချည်း တစ်ဖက်သတ် တိတ်တခိုး စွဲလမ်းနေတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“နမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

မမယုစကားကို နစိတ်ဆိုးရွာ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး တုံ့ပြန်လိုက်ရင်း သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင် နနင်းဆီဖူး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း စိတ်အလိုမကျခြင်းဖြင့် စုထောင့်စပြုလာပါသည်။

“နကိုသာ မေးနေတယ် မမယုမှာရော ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလည်း အခုကိစ္စမှာ မမယု



ချစ်သူရှိတာ မရှိတာက ဘာပြဿနာ မဟုတ်ဘူး... အရေးလည်း မကြီးဘူး၊ နုမှာ ချစ်သူရှိတာမရှိတာကသာ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ အရေးအကြီးဆုံး အဓိကအကျဆုံးလို့ ဆိုရမယ်”

“န ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်ဆို နုမှာလည်း ချစ်ရမယ့် ချစ်သူရည်းစားလည်းမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်ကို ငြင်းရတာလဲ”

“နုမှ သူ့ကို မယူချင်ဘဲ”

“ဟင်”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူလည်းဆိုတာ နုသိတယ်နော်”

“သူဘာသာ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ နုမှမယူချင်ဘဲ”

“နု မယူချင်လို့ မရဘူး... အခု နုကြောင့် မာမီ အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ၊ မာမီ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နုအဖြစ်ပဲ”

“ဟင်”

မမယုစကားကြောင့် နု မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်စိုင်းစက်စွာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ မမယု စကားကြီးက ဘယ်လိုလည်း။ နု အပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွပ်စွဲလာပုံက ကြောက်စရာ။

“နုနဲ့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်တို့ ကိစ္စကို မာမီကပဲ မမယုကို ဖွင့်ပြောတာ၊ နုစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မာမီက နုအပေါ်မှာ ဇွတ်အတင်းအကျပ်ကြီး ဖဲအားမပေးရက်ဘူး၊ မတိုက်တွန်းရက်ဘူး”

ဒါပေမယ့် မာမီတို့ မိဘတွေသဘောက နုနဲ့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“နုသာ မာမီစကားကို နားထောင်လိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေမယ်၊ မာမီလည်း အခုလို အိပ်ရာထဲလဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“နုနေရာမှာသာ မမယုဆိုရင် ကိုယ့်ကြောင့် မိဘတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲစေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မမယု၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်၏။ မမယုစကားတွေက နုကို ထွက်ပေါက်မရှိ။ ချောင်ပိတ်ထားနှင့်ပြီ ဝို နုတွင် ပြောရန်စကားလုံး ရှာမတွေ့ပါ။

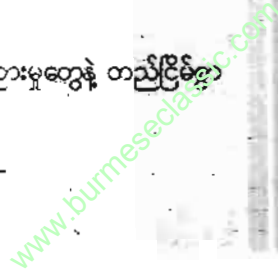
“နုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... မိဘကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် မိဘတွေ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဂရုမစိုက်ဘူး ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း နု သဘောပေါ့”

“အို”

“နု ဘာသာစဉ်းစားလေ၊ မာမီကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် နေစေချင်တယ်ဆိုရင် မာမီ အထဲမှာရှိတယ်၊ ဝင်တွေ့လိုက်”

“မမယု သွားမယ်”

မမယုက နုအပါးမှ မားမတ်ခန့်ညားမှုတွေနဲ့ တည်ငြိမ်စွာ



ပင် ကျောခိုင်းသွားရာ နုတစ်ယောက်တည်း ဇွန်ပန်းရံဘေးနားက ခုံတန်းပြာလေးမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာက ဒက်ဒီမရှိ။

စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စင်ကာပူနိုင်ငံကို ခရီးထွက်သွားသည်။ ဒက်ဒီမရှိတော့ နုမှာ အားကိုးရာမဲ့နေ၏။ မာမိနှင့် မမယု သဘောကတော့ ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။ နုကို ဟိုလူကြီးနှင့် လက်ထပ်စေချင်သည်။ သဘောလည်းတူကြသည်။ နုကသာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမည်ဆိုလျှင် ကိစ္စကပြီးပြီ။

ဒက်ဒီကိုရော မာမိကိုရော နုချစ်ပါသည်။ ဘယ်မိဘကို ဘယ်သားသမီးမှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ကြပါ။ အလွယ် တကူ လက်ခံခေါင်းညိတ်ဖို့ကြပြန်တော့လည်း မဖြစ်။ ဒက်ဒီပြန် အလာကို စောင့်ပြီး ဒက်ဒီသဘောထားကိုလည်း နုကိုယ်တိုင် မေးချင်သေးသည်။

မမယုက သင်းနဲ့အာအိမ်ကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ၊ မျက်နှာပွင့်လန်းစရာတွေ အများကြီး မိဘတွေအတွက် လုပ်ပေးခဲ့ တာ မှန်ပေမယ့် မမယု လုပ်ပေးခဲ့တာတွေအားလုံးက ကိုယ့်စိတ် နှင့်ကိုယ့်ကိုယ်။ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာမရှိ။

နုအလှည့်ကြတော့ ထိုသို့မဟုတ်တော့။

မိဘတွေအလိုကျ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဟိုလူကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ရမည့်ကိစ္စက ထင်သလောက်မလွယ်။ အဲဒီလူကြီးကိုလည်း နုက ချစ်တာလည်းမဟုတ်။ မုန်းပင်မုန်းသေး

သူ။

မာမိက နုကို ဦးကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် လက်ထပ်လျှင် စိတ်မချမ်းသာဟု မမယုကဆိုသည်။ နုကြောင့် မာမိတစ်ခုခုဖြစ် လျှင်ဆိုသည်ကိုက မတွေးရဲ။ မမယုက နုကို တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ပြောတော့မည်။

အတွေးနှင့် နုမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာ၏။ နုအဖြစ်က ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူး ဖြစ်တော့မည်။ ရုတ်တရက် နု ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ နုနေရာမှာ မမယုသာဆိုရင် ဦးကျော်ကောင်း မြတ်၏ လက်ထပ်ခွင့်ကို ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ မိဘတွေအလိုကျ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမည်ဆိုသည်ကိုက သံသယမရှိ။

နုမှာသာ ခက်ပြီးရင်း ခက်နေရသည့်အဖြစ်။

ဟား...

နု ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်နော်။

“ကျွန်း”

ဟော... ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကားကြီးပါလား။

ဘယ်အထိအောင် အတွေးလွန်နေမိသည်မသိ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသံနှင့်အတူ ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကားပေါ်က ဆင်းလာ တာကို မြင်လိုက်မှ အပ်ချည်မျှင်ကဲ့သို့ မပြတ်နိုင်သည့် အတွေးများ က ရပ်တန့်သွားကာ မြင့်မားခန့်ညားသော လူကြီးရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် သူကလည်း နုရှိနေသည့် ပန်းဥယျာဉ်

လေးရှိရာဘက်သို့ လှမ်းအကြည့် အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် လှပသည့် နုကို တွေ့မြင်သွားကာ အိမ်ထဲသို့မဝင်တော့ဘဲ နုရှိရာ သို့-ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းလျှောက်လာတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

နု စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း လုပ်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုင်နေသည့်နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားချင်ပါသော်လည်း လက်တွေ့မှာတော့ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားတွေဆိုရဦးမည့် အရေးကိုတော့လို့ နေရာမှာ မတုန်မလှုပ် အမှုအရာလေးနှင့် ခပ်တည်တည် ထိုင်နေလိုက်ရပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား နု”
“ဘယ်နှစ်ယောက်မြင်နေလို့လဲ”
“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နုက မကြည့်သလိုလေး ဆိုလိုက်တာမို့ ကျော်ကောင်း မြတ်က နုအမှုအရာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်စနိုး ရယ်မောပါသည်။

ရှိရင်းအသက်ထက် ရယ်မောလိုက်သည့်အခါ များစွာ နုနယ်ပျံ့မျှစ်သွားသူ၏ မျက်နှာကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စိမ်းမောင်သော နု၏ စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးလေးအစုံ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဗျာ၊ နု စိတ်ဆိုးပြေအောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မြန်မြန် မိန်းမယုလိုက်ပေါ့”

“ဗျာ”

“နုနဲ့လာမပတ်သက်ဘဲ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ရင် နု စိတ်ဆိုးပြေမယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ...ဪ”

“ဘာဖြစ်လို့ မမယုကို လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းတာလဲ”

“အွန်”

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ကိုယ်ချစ်တာက နုကိုပါ နုရဲ့မမယုကိုတော့ စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်လို့ရတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ခံဖို့ ကိုယ့်နဲ့လုံးသားက လုံးဝမတောင်းဆိုဘူး”

“ကိုယ်တကယ်ချစ်မိတာက နုတစ်ယောက်တည်းကိုပါ နုကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်၊ နုနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ လူကြီးမိဘတွေကလည်း သဘောတူတယ်၊ နုသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် နုမာမိတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရုံပဲ”

“အဲဒါ...နုဘက်က ကိုယ့်အပေါ် သဘောထားပြောင်းလာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ နု ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လာတဲ့အထိ”

“စိတ်ချ...ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မုန်းလို့...မုန်းလို့၊ သိရသားနဲ့ ဒါကိုပဲ ခဏခဏ လေးနာတယ်”



အဖြေစကားနှင့်အတူ လှပရွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်သော မျက်စောင်းကြီးကလည်း သူ့ရှိရာသို့ မကျေမနပ် ဒိုင်းခနဲရောက်လာလျှင် ကျော်ကောင်းမြတ်ရင်မှာ ကြည်နူးဝီတိတွေနှင့် လှုပ်ခတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြောရင် ယုံပါမည်လားမသိ။

ချစ်သူဆီက ချစ်စကားဆိုသံကို မကြားရဘဲ မုန်းစကားဆိုခြင်းကိုပင် သူ့နှလုံးသားမှာ မနာကျင်နိုင်ဘဲ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် လှိုင်လှိုင်ဝေနေသူ။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ထူးဆန်းသည်ထင်ရဲ့။

“အခု ခင်ဗျားကြီးကြောင့် နုမာမီ နေမကောင်းတော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် မာမီတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ခင်ဗျားကြီး တရားခံပဲ၊ တစ်သက်လုံးလည်း ခွင့်လွှတ်မယ်မထင်နဲ့”

“ဟင်”

“အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကြောင့် နေမကောင်းဘူးဆိုတာရော သေချာလို့လား၊ တော်ကြာ သားသမီးမလိမ္မာလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မိဘမျိုးထဲမှာ အန်တီပါနေလို့ တစ်သက်လုံး နောင်တရနေရတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမလဲအန်”

“နုကို စောင်းပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ခြညာ...ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝလေးတွေကို ပြောတာပါဗျာ၊ ကိုယ်သာ မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သူတို့

“စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပေးမိမှာပဲ”

“ဟွန်း”

နုက သူမရှေ့မှာ မိဘကျေးဇူးပေးပြီး လိမ္မာပြနေတာတို့ နားထောင်ပြီး မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ မမယုရော ဒီလူကြီးရော မလွယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပုံစံတူ အကျင့်စရိုက်တူ တွေလားမသိ။ စကားပြောတိုင်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး လိပ်လို ပြောနေကြသည်။

သူတို့ပြောသလိုဖြင့် နုဟာ ဘာကိုမှ တွေဝေစဉ်းစားနေစရာမလိုဘဲ မာမီအလိုကျ ခပ်မြန်မြန်လေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံ သဘောတူကာ သမီးလိမ္မာဘွဲ့ကိုယူပြီး နုမုန်းသည် ဒီလူကြီးနှင့် အခုပဲ လက်ထပ်ရတော့မည်ပုံ။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် နု ဒီကိုမြန်မြန်လာပါ၊ ရုတ်တရက်ကြီး မာမီ ရေချိုးခန်းထဲမှာ မူးလဲပြီး ညာဘက်ကိုယ်တစ်ခြမ်း လှုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

“မာမီ...မာမီ”

နုက မိခင်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မမယုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မာမီအခန်းရှိရာကို ပြေးတက်သွားတော့ နုနောက်မှာ ယုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်တို့လည်း မျက်စိပျက်ပျက်မှာ ပျက် အပြေးလိုက်ပါလာကြသည်။

“မာမီ...မာမီ”



“န...န...ဝူး...ဝူး”

“အမလေး...မာမိကို လုပ်ပါဦး၊ မမယု...မမယု”

“န...ဖယ်...ဖယ် မာမိကို ဆေးရုံအချိန်မိပို့မှဖြစ်မယ်”

ကျော်ကောင်းမြတ် ဦးဆောင်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကိုယ်လေးကို ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာမင် ကားပေါ်အရောက် မချီပွေ့ယူသွားလျှင် နုနှင့်ယုမှာလည်း မာမိအနားမှာ အတူလိုက်ပါလာကြသည်။ ဆေးရုံ ရောက်တော့ ယုကပဲ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ လုပ်ဆောင်သွားသည်။

ဆေးရုံခုတ်ထက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မိခင်ကြီးအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း မျက်ရည် ကျနေမိသူက န။

မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မာမိသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ ကတော့ မတွေးရဲစရာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်လို့ ရမည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ သေခြင်းတရားနှင့် နီးကပ်လှသော လူ့ဘဝကြီးက ကြောက်စရာ။

နုကြောင့် မာမိကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ပါ ဟု မိခင်ကြီးလက်တစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် နု တစ်ယောက်တည်း တိုးတိတ်စွာ တိုက်တည်သွားဆိုလိုက်သည့် အဖြစ် ကိုက မည်သူမျှမသိလိုက်ချေ။



အခန်း (၁၉)

ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း မာမိကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ပတ်လက်ကလေး တွေ့လိုက်ရတာမို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ရင်စို့သွားသလို မာမိကလည်း ဒက်ဒီကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငိုပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး နုရင်မှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေနှင့် နာကျင်လာတာမို့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ သီဝေလာသော မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့နိုင်ခင် နေရာက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“နု”
“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

မမြင်မတွေ့ချင်သူနှင့် အဦးဆုံးရင်ဆိုင်တိုးမိသူက န။ ပါးပြင်ပေါ် ပြိုဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကို လက်နံလေးနှင့် ဝှတ်သုတ်ရင်း နုရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေသူကို ကွင်းရှောင်ဖို့ ကြိုးစားတော့ သူကလည်း နုနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။

“အထဲမှာ အန်ကယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား နု”

www.burmeseclassic.com

“အင်း”

သူမေးတာကို ရှည်ဝေးစွာ ဖြေစရာမလိုသဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြအပြီးမှာ နအနားမှာ အတူပါလာသူကို ဖျတ်ခနဲ ဆော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“နေခဲ့လေ... နနောက်ကို လိုက်မလာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... နတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ရတယ်... နတစ်ယောက်တည်းလည်း နေတတ်တယ်”

“န နေတတ်ပေမယ့် ကိုယ်က စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မချရအောင် နက ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ”

“သိတယ်လေ... ဒါကြောင့် ပိုပြီးစိတ်မချနိုင်တာ”

“ဟင်”

“နောက်ဆို န ဘယ်သွားသွား အနားမှာ ကိုယ်အမြဲ အတူပါမှဖြစ်မှာ၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ န သဘောတူလိုက်ပြီဆိုထဲက ကိုယ်သိပ်ပျော်နေတာ နသိလား”

“အို”

ရွန်းလဲ့သောအကြည့်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုံးနှင့် နကို စူးရှတောက်ပစွာ ကြည့်ငေးလာသည့် သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ နပါးလေးနှစ်ဖက် ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားရရှာပါသည်။

မာမီကို အမြန်ဆုံး ဖြန်လည်ကျန်းမာစေလိုသောအခွံ။ နကြောင့် စိတ်ချမ်းသာရှာပါစေလေဆိုသည့် အတွေးလေးများဖြင့် မာမီနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိခိုက်မှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့်

လူကြီးကို မာမီသဘောကျ လက်ထပ်ပါမည့်အကြောင်း နကိုယ်တို့ မာမီကို မျက်ရည်တွေနှင့် တတိစကားဆိုခဲ့သူဖြစ်သည်။

န ထင်သည့်အတိုင်း မာမီမျက်နှာ ဝင်းခနဲတောက်ပလင်းလက် ပျော်ရွှင်သွားသလို နလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း နရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ပါကြောင်း၊ အလွန်အမင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရပါကြောင်း န နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီးပြောသမျှ နမမျှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ညတစ်ညပါ။

ထိုအတွက် နကိုယ်န မှားသည်ရယ်လို့လည်းမမြင်တော့။ မာမီ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်တာကို မြင်တော့ နရင်မှာလည်း မာမီ အပျော်ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့သည်။ အခုတော့ ထိုစကားကို ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က နနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား တိုက်ရိုက်ပြောကြားလာခဲ့လေပြီ။

သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြောမှာ ပါးလေးတွေ နိုးမြန်းသည်အထိ ရှက်မိပေမယ့် ခါတိုင်းလို ဘုဘောက်ကျမည့်စကားမျိုးတွေ ရွေးမပြောဖြစ်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်မိ၏။

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်လားနဲ့၊ န ... န ဘယ်သွားချင်လဲဟင်”

“န ဘယ်မှမသွားချင်ပါဘူး”

မှန်သောစကားကို န ဆိုလိုက်တော့ ကျော်ကောင်းမြတ် အကြံရကျပ်သွားသည်။

“အေးကြီးမသွားဘူးလေ၊ ဒီအနီးအနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်

လောကံပေါ့၊ လာပါနဲ့ရဲ့ အန်ကယ့်ဆီမှာလည်း ကိုယ်ခွင့်တောင်း ခဲ့ပြီးပါပြီ”

ဒက်ဒီဆီမှာ ခွင့်တောင်းလာခဲ့ပြီးပါပြီဆိုတော့ န ဘာ တစ်ခုမှ မငြင်းနိုင်တော့။ အသင့်ပွင့်ပေးလာသည့် သူ့ကားကြီးပေါ် တက်လိုက်ရသည်။

“နန့်ကြည့်တဲ့ အိမ်ကြီးကို ကိုယ်ဝယ်လိုက်ပြီ၊ ပြီးတော့ အလှဆုံးပြင်ဆင်ဖို့ ဖားသားလန်း(နီ)ကို အပ်ထားလိုက်တယ်။ နစိတ် ကြိုက်ဖြစ်ချင်တာရှိရင်လည်း ပြောပေါ့၊ ကိုယ်က နကို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးမှပဲ အိမ်ကိုတစ်ခေါက် ခေါ်သွားပြီး ပြုမလားလို့၊ အခု လောလောဆယ်တော့ နလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ၊ စိတ်ပင်ပန်း စရာတွေ အများကြီးဆိုတော့ နောက်ထပ် န စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့လေ”

ကားက လမ်းအတိုင်း တာရိုပ်ရိုပ်ပြေးနေသလို သူကလည်း သူစီစဉ်ထားသမျှ အကြောင်းကိစ္စတွေကို နသိအောင် ညင်သာ ဆေးဆေးစွာ ပြောပြလျက်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် န စိတ်ချမ်းစေရမှာပါ။ နပျော် အောင်ထွားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

လက်ထပ်ပြီးရင် ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ခြင်းဆိုသည့် စကားလုံးများက နအနေနှင့် လုံးဝ အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်သည်။

“ရှေ့နားကဆိုင်လေး အေးဆေးစာပယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ထိုင် လိုက်ကြရအောင်နော် န”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် သဘောမပါ”

“တစ်သက်လုံး အဲဒီလို အမြဲပြောနေရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲဗျာ”

ပြုံးပျော်သွားသည့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက် သည့်တိုင် န မျက်နှာလှလှလေးကို ခုတ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံး လက်လက်များဖြင့် ကျေကျေနှပ်နှပ်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသူ၏ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကိုတော့ န မြင်ဖြစ်အောင် မြင်နေရပါသေး သည်။ သီးသန့်အအေးခန်းထဲမှာ နစ်ယောက်အတူ ထိုင်ဖြစ်ကြ သည်။

သူနှင့် နအတွက် ကော်ဖီနစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်က လှပသည့် နမျက်နှာလေးကို တစ်စုံစီမိမိကြည့် နေတာကို နက မသိသလို သိသလို။

“န”

နအမည်လေးကို အသည်းယားစွာ ခေါ်လိုက်တော့ နတ မထူးဘဲ လှပသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ၏။

“ကိုယ့်ကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါနော်”

“ဟန်ဆောင်လက်ထပ်မှာ”

“ဗျာ”

“မာမီစိတ်ချမ်းသာအောင် ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ရုံပဲလို့ ပြောတာ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလိုမျိုး လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်

ဘာသာ တစ်သီးတခြားနေတာမျိုး”

“အာ”

နစကားကြောင့် သူ့ကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနဲဖြစ်သွားရပြီး န၏ မျက်နှာလှလှလေးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်တော့ နက ခပ်တည်တည်လေး သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေပါသည်။ သူ့မပုံစံလေးက အခုပြောသည့် စကားမှာ နောက်ပြောင်နေဟန် တစ်ခုမှမရှိ။ တကယ့် ကို အတည်ပေါက်ကြီးလို ပြောနေတာမျိုးဆိုတော့ ကျော်ကောင်း မြတ် မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကုတ်စပြုလာ၏။

“န အခုပြောနေတဲ့စကားတွေက တကယ်လားဗျာ”

“ဘယ်သူက ရယ်စရာပြောနေလို့လဲ၊ အခုထဲက ရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင်ပြောထားတာ၊ နပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံနိုင်တယ် ဆိုရင် လက်ထပ်ပါ”

“လုံးဝ လက်မခံနိုင်လို့ လက်မထပ်ချင်ပါဘူးဆိုရင်လည်း အခုထဲက စောစောစီးစီး ကြိုငြင်းနိုင်တယ် ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကသာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လည်း နက ဝမ်းသာကြည်ဖြူစွာ ခွင့်အထပ်ထပ်ပြုနေမှာပါနော်”

“ဪ...န...န”

ချစ်ရသူအမည်လေးကို မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် သူ့ဆိုသည် လိုက်မိ၏။ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နလေးပါလား။ သူမအကြံ ဉာဏ်လေးက ချစ်စရာကောင်းသလို ကြည်နူးဖွယ်ရှင်ခွန်စိတ်လှုပ် ရှားဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ်တွေဖတ်၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ် နေပုံလေးက လက်တွေ့ဘဝကြီးနဲ့ သိပ်ပြီး ကင်းကွာနေသည့်အဖြစ် ကို သူမ တွေးမိဟန်မတူပါချေ။

“န ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါစေမယ်ဗျာ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါဗျာ...ဟန်အောင်လက်ထပ်တာကို ကိုယ် သဘောတူပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရောပေါ့၊ နောက်မှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် တွေ လာမလုပ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲဒါတော့ ကတိပေး”

“ကတိလည်း ပေးပါတယ်ဗျာ၊ ဘာရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ပြောတဲ့အတိုင်း ကတိတည်ရမှာနော်၊ ကတိပေးပြီး ချိုးဖောက်လို့ကတော့ ဒီတစ်သက် နဲ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ရဘူးမှတ်ပါ”

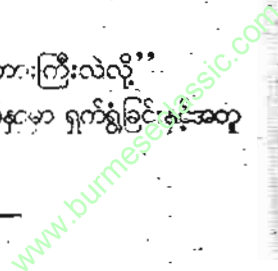
“နမျက်နှာကို မမြင်ရဘူးဆိုတော့ နက ဘယ်ကိုသွား မလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့ ရှင့်အပူလား”

“ကိုယ့်အပူပေါ့...အဲဒီအချိန်ကျရင် နက ကိုယ့်နိုးဖြစ်နေ ပြီလေ”

“ရှင်ကြီးနော်...အဲဒါ ဘာစကားကြီးလဲလို့”

ပန်းနသွေးကြွရွာသွားသည့် နမျက်နှာမှာ ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူ



အလိုမကျသော စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေဟန်လေး ထင်းခနဲ ပေါ်လာ တာမို့ ချစ်မြတ်နိုးစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုပါလျက် မပြုံးရဲ အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

“ဟန်ဆောင်ဇနီးကို ပြောတာပါဗျာ”

“ဒါဆိုပြီးရော”

ဝင့်ခနဲ မျက်စောင်းရွယ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားပုံလေးကို ငေးခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ သိပ်ပြီးလှသည်။ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် နကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိခြင်းကို အပြစ်လိုဆိုချင်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျော်ကောင်းမြတ်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် လည်း နကို သူချစ်တာထက် မပိုဘဲ ချစ်မြတ်နိုးကြပေလိမ့်မည်။

“နမာမိ နေကောင်းတာနဲ့ ဖွင့်ပြောပြီး ကိုယ်တို့လက်ထပ် ဖို့ကိစ္စ အမြန်ဆုံးစီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော် န”

“ဟုတ်”

န ပုံစံလေးက လူကြီးစကားနားထောင်တတ်သော လိမ္မာ လွန်းသည့် ကလေးငယ်လေးပုံစံပါလား။ မြတ်နိုးစွာ ရင်ခွင်မှာ ဆွဲပွေထားချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း မျိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။ နထံမှ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလက်ခံလိုက်ပြီမို့ န မိဘနှစ်ပါးကို သူတို့ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဦးအတူအသိပေးတော့ အားလုံး စိတ်လွတ်လက်ငွေ့တ် ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

နမာမိကိုယ်တူပဲ စိတ်ဆောင်ရွက်ပုံလားမသိ။

လေဖြန်းသွားသော ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင် သည့် ဆရာဖြင့် ကြပ်မတ်ကုသလိုက်ရာ သိသိသာသာ ကောင်းမွန် တိုးတက်လာရာမှ လုံးဝပျောက်ကင်းသည့်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒက်ဒီကြီးရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ဘဝဆုံး ပြီလိုကိုထင်နေတာ”

“လေဖြတ်သွားတာမှမဟုတ်ပဲကွာ၊ ရုတ်တရက် အကြော ကပ်သွားတာမျိုးလောက်ကတော့ အချိန်မီ ဆေးကောင်းဝါးကောင်း နဲ့ ကုလိုက်တော့ ပျောက်သွားတာပေါ့”

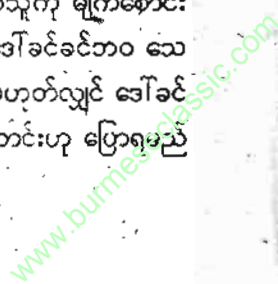
“ကျွန်မသာ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလို့ကတော့ ရင်လည်း ကျွန်မ နား ကပ်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာတွေလျှောက်မေးတာလဲကွာ... အခု ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အကောင်းကြီးပဲမဟုတ်လား”

“အကောင်းကြီးမို့လို့ မေးနေရတာပေါ့ရှင်”

“တော်ကွာ... တော်... တော် ကလေးကလား မေးခွန်း တွေနဲ့ ပြဿနာရှာမနေစမ်းနဲ့၊ သမီးငယ်တောင် အခု အိမ်ထောင်ပြု တော့မယ်၊ တခြား ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ သမီးနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုအကောင်းဆုံး စီစဉ်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစား”

ဒေါ်ခင်ခင်က သူမခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။ ကုသိုလ်ကံကြီးလွန်း၍သာ ဒေါ်ခင်ခင်ဘဝ သေ သည့်အထိ ပုံဆိုးပန်းဆိုး မဖြစ်ခြင်းပါ။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ဒေါ်ခင် ခင်အဖြစ်က မတွေ့ပုံစရာ။ အဆိုးထဲက အကောင်းဟု ပြောရမည်



လားမသိ။

ဒေါ်ခင်ခင် အခုလိုဖြစ်လိုက်တော့ နုက ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် သူမ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ညှာပြီး လက်ခံသဘောတူခဲ့တာကတော့ ကျေနပ်စရာဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သာ အခုလိုမဖြစ်လျှင် နုကလည်း သူမမင်္ဂလာကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်။

“မာမိ... အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်ဒေါ်လှမခူ ရောက်နေပြီ”

“အေး... အေး သမီးလေး မာမိအခုပဲ ဆင်းလာပြီလို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

လှေကားထိပ်က နု လှစ်ခနဲ ပြေးသွားသည့်ပုံက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလှသည်။

“အင်း... သမီးနုလေးကို ကြည့်ရတာ အခုလိုတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာပါလား”

“ဘယ်တုန်းကရော သမီးနုက ကိုယ်တို့မိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လှုပ်ဘူးလို့လဲ မာမိကြီးရဲ့”

“ဒက်ဒီကြီး မသိပါဘူး၊ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပထမဆုံး ဖွင့်ပြောတဲ့နေ့တုန်းက နု ငိုလိုက်တာများနည်းနည်းမှကို စိတ်မချမ်းသာဘူး”

နုနီးဖြစ်သူက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်၊ ပိုက်ဆံဆိတ်ကို ဆွဲယူပြီး နုအကြောင်းပြောတော့ ဦးသင်းမောင် သဘောကျစွာ ပြီးသည်။

“ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ အခုတော့ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ အားလုံး အိုကောနေတာ မာမိကြီးလည်း အမြင်ပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တို့မိဘတွေလည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သူတို့မင်္ဂလာကိစ္စကို စိတ်အေးအေးနဲ့ စိစဉ်နိုင်တာပေါ့”

“က... ကျွန်မသွားမယ်၊ မမလှမခူက ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆို သိပ်အားကိုးရတာ၊ ဟိုတစ်လောက မင်္ဂလာဆောင်သွားတဲ့ ဒေါက်တာသက်ဝင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲဟာ မမလှမခူပဲ ဦးဆောင်သွားတဲ့ပွဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ခင်ခင်တို့ပဲ ကြိုက်သလိုစိစဉ်ကြပါ၊ ကိုယ်ကတော့ အားလုံး ခင်သဘောကျဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ လူကိုညာခိုင်းနေကျဆိုတာ သိပါတယ်နော်”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

နုနီးသည်စကားကို ဦးသင်းမောင် ကျေနပ်သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ခင် မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေပါသည်။ သူတို့နုနီးမောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ငြိမ်းချမ်းသည်။

အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများရန်ဖြစ်တာမျိုး၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ လိုက်ခေါ်ရသော အပြစ်မျိုး မရှိခဲ့ဘူးပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ နားလည်မှုတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ထောင်ရေး

မျိုးအဖြစ် လိုတိုးပိုလျှော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကိုယ်လည်းပြီးပြီဆိုတော့ တစ်ခါတည်း အတူ သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

လင်မယားနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်က အတူယှဉ်တွဲပြီး ဆင်းလာပုံကိုကြည့်ကာ ဒေါ်လှမဉ္ဇူက...

“အမလေး...ခင်ခင်တို့စုံတွဲကဖြင့် အမြဲရှေ့သွားနောက် လိုက်ညီနေတာပဲနော်၊ သမီးလေးနှစ်ယောက်ထဲ ရှိပြန်တော့လည်း ကံကောင်းလိုက်ကြတာကွယ်၊ မမမဉ္ဇူတော့ ခင်ခင်တို့ဘဝကို သိပ် အားကျမိတာပဲ”

“ဒါလည်း ဘုရားပေးတဲ့ ကံတစ်မျိုးပေါ့ မမရဲ့၊ ဒီနေ့ သွားရမယ့် နေရာတွေကို ကျွန်မတို့ အရင်ပြောပါဦး”

“ကိုသင်းမောင်ရော လိုက်မယ်လား”

“ကျွန်တော်က အလုပ်မှာဝင်နေခဲ့မှာပါဗျာ၊ မမဉ္ဇူတို့ ညီမတွေသာ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြပါ၊ ဒါမျိုးက မမဉ္ဇူကိုပဲ အားကိုးရတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း အားကိုးပါရစေပါဗျာ”

“စိတ်ချပါရှင်...အဲဒီအတွက် မဉ္ဇူတို့က အချိန်မရွေး ကူညီဖို့အသင့်ပါ”

“သင့်(ခံ)ယူးပါဗျာ”

ဒေါ်လှမဉ္ဇူနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်တို့က ဦးသင်းမောင်ကို သူကမ္ဘာတစ်မှာ ဝင်ချထားရစ်ခဲ့ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စိတ်မောလူ

မော အချိန်ကုန်ခံ၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသည့် အခိုက် နုကတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်နှင့်အတူ သူမတို့ လက်ထပ် ပြီး နေရမည့် အိမ်ကြီးဆီကို ရောက်နေပါသည်။

အကောင်းဆုံး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို သုံးကာ အခမ်းအနား ဆုံး၊ အတောက်မဆုံး၊ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် လက်ရာကုန်ထုတ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပုံက နုလို အလှကြိုက်မလေးအတွက် စိတ်ကြိုက် ကျေနပ်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်မှာလည်း မဆန်းလှပါချေ။

ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ကြည့်လိုက်သည့်နေရာတိုင်း မှာ နုကို လှပစွာ ဆွဲဆောင်သွားကြသည်ချည်း။

“ကြိုက်ရဲ့လားဟင် နု၊ ဘာလိုသေးလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

“ဘာမှမလိုပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

“အိမ်ကြီးက ကြီးလွန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

“နောက် သားတွေသမီးတွေ ရလာဦးမှာဆိုတော့ သိပ်ကြီးတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟင်”

“သားတွေသမီးတွေ ရလာဦးမှာဆိုတော့ ရှင်ကြီးစကား က ဘာလဲ”

“ညော်...အဲဒါက ဟိုဟာပါ”



ရုတ်တရက် ကျော်ကောင်းမြတ် ဘာဖြေလို့ဖြေရမုန်းမသိ
အကြောင်းကြောင်းမျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးစိစိဖြစ်လာပုံက နုက
အသည်းယားစွာ မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ ထိုးပါသည်။

“အခုထဲက ပေးထားတဲ့ကတိ မတည်ရင် ဒီမင်္ဂလာပွဲကို
တစ်ခါတည်း ဖျက်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“ကိုယ်က နုကို တတိမတည်ဘူးပြောနေလို့လားဗျာ”

“ပြောတာထက်ကို ပိုဆိုးနေလို့ပေါ့”

“အဲဒါက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မေ့သွားလို့ပါဗျာ”

“ဒါမျိုးက မေ့စရာလား”

“အင်း...အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ နောက်မေ့အောင် သတိ
ထားမယ်လေ”

“ဟန်ဆောင်နေတာသိလား”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ...ကိုယ်က တကယ်အစစ်ထင်ပြီး ရော
သွားမိလို့ပါ”

“နောက်တစ်ခါဆို ခွင့်မလွှတ်ဘူးသိလား”

“နောက်မဖြစ်အောင် နေမှာပါ”

ကျော်ကောင်းမြတ်က နုအကြိုက်ကို လိုက်ပြောနေရပေ
မယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူနှင့် ဖြစ်နေပုံကို ရယ်ချင်နေသည်။ နု
အလိုကြံ သူက နုနှင့် ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခြင်းအဖြစ် လိမ်ညာ
ကတိပေးခြင်းကို သူမက အဟုတ်ထင်နေသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုတာက လက်တွေ့ကျကျ ကျင့်သုံး

တွတ်ချက်လုပ်ကိုင်တတ်သော အောင်မြင်သောစီးပွားရေးသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နုလို ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်၏ အတွေးစိတ်
ကူးကမ္ဘာထဲမှာ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်နေည့်သူထဲတွင် သူပေါ်
ဝင်ပါ။

ဒီကို နုတစ်ယောက် သိရှိနားလည်ပုံမရ။ သူမဖြစ်ချင်တာ
တွေ သူမလုပ်ချင်တာတွေကိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြောဆိုနေတော့ ခက်
သည်။ ကျော်ကောင်းမြတ်က နုအကြိုက်ကိုလိုက်ပြီး နု သဘော
ကျအောင် ပြောနေရပေမယ့် သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့အတွေးတွေအားလုံးက
နုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်း ဖြစ်နေသည်ကိုက နုမသိ။

လောလောဆယ် နု အကြိုက်လိုက်နေရခြင်းက သူ့စိတ်
ရင်းအမှန်ကို ထုတ်ဖော်မိလျှင် နုက သူ့ကို လက်မထပ်ဘဲ သူနှင့်
ဝေးရာကို ထွက်ပြေးသွားမှာကို စိုးကြောက်၍ဖြစ်သည်။

အရေးကြီးသည်က နုကို သူ့ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်
သည်။ နုသာ သူ့ဇနီးဖြစ်လျှင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူသားက
ကျော်ကောင်းမြတ်ဖြစ်တော့မည်။

“နုနေရမယ့် အခန်းကရော ဘယ်မှာလဲ”

“အင်”

အတွေးကမ္ဘာထဲက လွတ်ပြီး နုကို သူ့ကြည့်လိုက်သည်။
နက်ဖီရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံဖြင့် နုက ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေထား
ချင်အောင် လှပအိထွေးလှပနေခြင်းကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲလိုက်
၏။



“ဟိုဘက်မှာလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအခန်း”

“ကျွန်း”

နက သူညွှန်ပြသော အိပ်ခန်းတံခါးကို သွက်လက်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရသည့် မင်္ဂလာဦးအပြင်အဆင်နှင့် နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီးကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းလေးများ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရုံမက ပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အို...ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ န၊ န မကြိုက်ဘူးလား”

“အို...နပြောတာ ဒါကြီးမဟုတ်ဘူး၊ နတစ်ယောက် တည်း နေရမယ့်အခန်း ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒါမေးတာ”

“ဒီအခန်းမှာပဲ နနေလေ”

“မနေချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း နကြိုက်တာရွေးလေ၊ ဒီမှာ အခန်းတွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ”

နက သူနှင့်အတူ အခန်းတွေတစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်ကြည့်သည်။ အားလုံးထဲက သူမစိတ်ကြိုက် အခန်းတစ်ခန်းကို ရွေးထုတ်လိုက်၏။

“ဒီအခန်းမှာ နနေမယ်”

“နသဘောပါ၊ နကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်အတွက် အခန်းကရော”

နက အားလုံး နှစ်စိတ်ကြိုက်၊ သဘောဖြစ်စေသော သူ့စိတ်အံ့သြသလိုလေးကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်မေးလိုက်မိ၏။ နဘဝတွင် ဤစိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူမျိုး မမြင်ဘူးချေ။

“ရပါတယ်... ကိုယ်က ဘယ်နေရာပဲနေရနေရ ဖြစ်ပါ တယ်၊ နေရာမရွေးပါဘူး၊ နှစ်စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးတာပါဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

န သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်သွားရာ သူလည်း နုနောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ ရက်ကနီးနေပြီဖြစ်၍ ကျော်ကောင်း မြတ် ရင်ခနဲစိတ်လှုပ်ရှားနေမိသလောက် နကတော့ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်သက်သာပေါ့ပါးနေဟန်လေးကြောင့် ပေးထားမိသည့် သူ့ကတိစကားအတွက် ရင်လေးစွာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။



အခန်း (၂၀)

ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးဆုံးသွားသည့် မင်္ဂလာပွဲနှင့်အတူ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေနှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေမိသူက ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် ပူပူနွေးနွေး သတို့သား အသစ်စက်စက်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ချစ်သူလေးကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်မဝနိုင်ခဲ့သလို တစ်အိမ်တည်း အတူနေခွင့်ရသည့် အချိန်မှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှား၍မဆုံးပါ။ သူလိုချင်သော ဘဝ။ သူတောင်းတခဲ့သော ချစ်သူလေးကို ဇနီးမယားအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေပြီ။

ဟန်နီးမွန်းသွားဖို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီးတိုက်တွန်းကြပေမယ့် နုက အိမ်မှာပဲနေချင်သည်ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် အားလုံး နု သဘောကျဖြစ်စေခဲ့သည်။ နုက မင်္ဂလာဦးအိမ်ခန်းကျယ်ကြီးကို သူနှင့်မဆိုင်သလို သူမစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားသည့် အခန်းလေးထဲ ဝင်သွားပြီးထဲက ဘာသံမှမကြားရတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်

ကာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့် ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ သူ၏ မြတ်နိုးလှစွာသော ချစ်စရာ သတို့သမီးလှလှလေး၏ ဓမ္မိတရုပ်ကိုပင် မမြင်မတွေ့ရဘဲ ရှိနေပါသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့်မင် နု အခန်းကို လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည့် နေရာမှာသာ တရစ်စဲဝဲ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

အခုပုံအတိုင်းဆိုမလွယ်။

သူနှင့် နု နီးစပ်ဖို့အရေးကို လျင်မြန်စွာ အကြံထုတ်ပြီး တွေးနေမိသည်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။ ထိုတစ်ခုခုက ဘာဖြစ်မည်နည်း။

ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားသော်လည်း ဘာအကြံဉာဏ်မှ မထွက်။ စိတ်ထဲမှာ နု သူ့ကိုမုန်းပြီး သူမပြောသလို သူမသိနိုင်သည့် အလေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားမှာ စိုးကြောက်နေမိတော့ ခက်သည်။ စိတ်ထင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲ။ ဒါပေမယ့် နု မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သည်။ နုအသံလေးကို ကြားချင်သည်။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရတာနှင့် နုအခန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”
“နု”
“လာပြီ”
“ကျောက်”



“ကျီး”

“ဘာလဲဟင်”

ဖျတ်ခနဲ အခန်းတံခါးလေး ဖွင့်လာ၏။ အဖြူရောင် ညဝတ်ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် ကပိုကရီ ဝင်းဝင်းစက်စက် လှရက်နိုင် သူကို ခေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အသက်နှင့်ထုပ်တူ ချစ်ရသည့် ချစ်သူ။ ပြီးတော့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးမယား။ ဘာကိုတွေးပြီး စိုးကြောက်နေရတာလဲဟဲ့ တွေးရင်း သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ်ခေါင်းကိုက်လို့ နုဆီမှာများ ဆေးရှိနေမလားလို့ပါ ဟျာ”

“ဆေး”

“အင်း”

နက မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး စဉ်းစားသလိုလေး ငြိမ်သွားပြီး မှ...

“ခဏလေးနော်”

မနေ့က မမယု ထည့်ပေးလိုက်သော ဆေးသေတ္တာလေး ကို သတိရပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်မပိတ်ဘဲ စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့တာ သူမ အခန်းလေးထဲ ဖြန်ဝင်သွားခြင်းမှာ န အမှားဟုမသိရှာ။

“ဆေးသေတ္တာလေး၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

နက သူမအလိုရှိရာ ဆေးသေတ္တာလေးကို ရှာဖွေနေချိန် မှာ ကျော်ကောင်းမြတ်တစ်ယောက် သူမပိုင် အပျိုစင်အိပ်ခန်းလေး

ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့်အဖြစ်ကို န မသိသေးတိ။ ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့်ပင် သူမ ဘယ်နေရာထားမိမှန်းမသိသော ဆေးသေတ္တာလေးကို သူမပိုင် ပစ္စည်းတွေကြားမှာ တကွန်းကုန်း နှင့် ရှာဖွေနေပါသည်။

“ဟော... ဒီမှာ တွေ့ပြီ”

နက အဖြူရောင် ဆေးသေတ္တာလေးကို ဆွဲယူပြီး နေရာ အလှည့်...

“န”

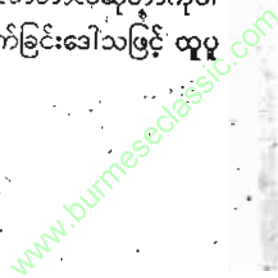
“အမလေး”

နနောက်ပါးမှာ နီးကပ်စွာ မားမားကြီးရပ်နေသူ၏ ရင်ခွင် ထဲ ဝင်တိုးမိမတတ် ဖြစ်သွားရာ နမှ အလန့်တကြား အော်သံ လေးနှင့်အတူ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာချောချောကို အလန့် တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး န အခန်းထဲကို ရောက်နေ ရတာလဲ အခုထွက်သွားပါ”

နလက်ထဲက ဆေးသေတ္တာလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ် ကိုင်ရင်း န တုန်ရီစစ်ငါ့စွာ ဆိုလိုက်မိ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မှာပင် နုဆီကို ဘာအကြံဉာဏ်နှင့် ရောက်လာတာလဲဆိုတာကိုပါ သဘောပေါက်လိုက်ရာ နတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ခြင်းဒေါသဖြင့် ထူပူ သွားသည်။

“န”



“ရှင်ကြီးမသွားရင် နု သွားမယ်”

“နု နေဦးလေ”

နုက ကျော်ကောင်းမြတ် ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် လှည့် မကြည့်ဘဲ သူမအခန်းလေးထဲက တစ်အား ပြေးထွက်သွားရာ ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း နုနောက်မှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် အပြေး လိုက်ပါလာခဲ့၏။

“နု... ကိုယ်ရှင်ပြပါရစေဦးဗျာ”

“အို... ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ ပေးထားတဲ့ကတိ နည်းနည်း မှမတည်တဲ့လူနဲ့ ဆက်မနေနိုင်ဘူး၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီအိမ်ကထွက် သွားမယ် သိလား”

နုနှင့်သူ လေသာဆောင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိခြင်း ဖြစ်သည်။ နု မျက်နှာမှာ နီရဲတင်းမာနေသလို သူ့မျက်နှာကလည်း တောင်းပန်အသနားခံခြင်းဖြင့် ညှိုးလျော့နေ၏။

“ကိုယ်ပေးထားတဲ့ကတိကို အခုချိန်ထိ မဖျက်သေးဘူး ဆိုတာ နုအသိပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ နုအခန်းထဲဝင်လာသေးလဲ”

“နုကိုချစ်လို့”

“ဘာ”

“နုကို သိပ်ချစ်လို့လို့ ပြောတာ”

“အဲဒါက ဘာဆိုလဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့နုရယ်၊ နုကို ကိုယ်သိပ်ချစ်လို့”

လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အဘူနေချင်တာ ချစ်သူတိုင်း ရှိဆန္ဒပဲ”

“ကိုယ်လည်း နုနဲ့ အတူနေချင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ထားတာရှင်၊ အစတုန်းတတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူထားပြီးတော့”

“ကိုယ် သဘောမတူရင် နုက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောမှမတူဘဲ၊ နုကို ဝိုင်ဆိုင်ဖို့ ဒီလိုပဲ နုအကြိုက်ကို လိုက်ရ တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာ”

“နုကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်လို့ပြောတာ”

“ရှင်... ရှင်... လူလိမ်”

“နု”

“အို”

“ဖယ်ဆို”

“ဟင်အင်”

“နုကို ချစ်တယ်”

“အို... အမေ”

နုက သူ့လက်ထဲမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ ငွယ်ကွဲ စွာ စေ့ခနဲပါသွားသည်။ ခြင်းရှက်ရွံစိတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်လှမ်းမီသလောက် ထုရှိုက်ပေမယ့် သူကမမူ။ နုသည် အခုမှ

သူမလှည့်စားခံရခြင်းကို ကောင်းစွာသိရှိခွင့်ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပြန်လှည့်၍ အခွင့်မကျန်အောင် နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ကို အယုံလွယ်မိခြင်းမှာ နှစ်အမှားဖြစ်သည်။ သူသည် နုကို ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီးမှ သူ့အလိုရှိရာကို ရယူဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို နု ဘာကြောင့် မရိပ်မိရသနည်း။ နုတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျိုးကြေလှမတတ်ရှိ၏။ အေးစက်သော ပါးပြင်ဝယ် အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်သော ချစ်အနမ်းများနှင့် နာကျင်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှ စကားသံကို ပျောက်ဆုံးနေ၏။

“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”

“ချစ်တယ်”

နုသည် အင်အားရှိသလောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ တစ်အားဆောင်ရုန်းပစ်လိုက်ရာ နုထင်သလို လွတ်မြောက်သွားခြင်း မရှိဘဲ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးလဲပြီခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားရာ နုသည် ကြိရာမရသည့်အဆုံး ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အီးခနဲ ငိုချလိုက်မှ သူက နု ကိုယ်လေးကို အလန့်တကြား ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ့လက်က လွတ်သည်နှင့် နုသည် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ နေရာက ထပြေးဖို့ကြိုးစားတော့ သူက နုကို ပေးမလွှတ်ဘဲ မျက်ရည်တွေ စိုရွှံနေသော ပါးပြင်ကို ဖွဖွရွှံနမ်းပါသည်။

“မငိုနဲ့လေ နု...နု စိတ်ညစ်အောင် ကိုယ်ဘာမှ

မလုပ်ဘူးသိလား၊ နုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ နုပါးလေးတွေကို နမ်းစိတာတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ နု မဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်ထိန်းထားနိုင်ပြီပဲ”

“မငိုနဲ့လေ”

“ငိုမယ်...ငိုမယ် နုကို အနိုင်ကျင့်တာ ဘယ်လောက် မှန်းစရာကောင်းလဲ”

“ချစ်စရာ ကောင်းတာလေးကိုမှ နုက မတွေးပဲကိုးဗျာ”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ်သာ တကယ်ဆိုးချင်ရင် အခုချိန်မှာ နုနဲ့ကိုယ် တကယ်နီးမောင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ် လက်တွေ့ဖြစ်မှာကိုပြောတာ”

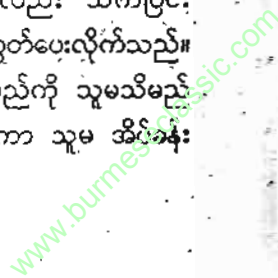
“အိုး”

“သိပ်ချစ်တာပဲ နုရယ်၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါလား အချစ်ရယ်၊ ဟင် ချစ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ချစ်တယ်နော်”

“အို...ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဖယ်ပါ”

နုက သူ့ထံမှ အချောအမြူ အပိုက်အထွေးကြားမှ ရုန်းဖယ်ထွက်လိုက်ရာ ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း သက်ပြင်း တစ်ချက်ရှိတ်ပြီး နုကိုယ်လေးကို အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒါဟာ နုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ဆိုသည်ကို သူမသိမည် မဟုတ်။ နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားကာ သူမ အိပ်ခန်း



တံခါးလေးကို ဝန်းခနဲ ဆွဲပိတ်ငြိမ်သက်သွားတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

နု တစ်ယောက် သူ့ကို မုန်းသွားပြီလားမသိ။

သူကတော့ နုကို ပို၍ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးနေမိခြင်းကို နုသိအောင် ပြောပြချင်နေမိသည်။

ခက်သည်က နု။

နုက သူ့ထံမှ ချစ်စကားကို လက်ခံနားထောင်ခြင်း မပြုတော့ ရင်မောရသူက သူပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ့အခန်းကို ပြန်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် လေသာဆောင်မှာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေချိန်မှာ နုကတော့ သူမ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ သူမ ရင်ဆိုင် ဖြစ်ပျက်ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှက်လန့်အံ့ဩစွာ တုန်လှုပ်နေမိသည်။

ကံကောင်းလို့ နု ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါလားဟု တွေးရင်း သူမကိုယ်သူမ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ တရားဝင်ဇနီးမယား ဖြစ်နေခြင်းကို တွေးနေမိသည်။ အလွယ်တကူ ကတိပေးပြီး ထိုကတိ စကားကို အလွယ်တကူပင် ဖျက်စီးရိုက်ချိုးပစ်နိုင်ကြောင်း နု ဘာကြောင့်မတွေးမိသနည်း။

အယုံလွယ်လွန်းသူအဖြစ် နုကိုယ်နု အပြစ်တင်နေမိ၏။ အခုချိန်ကြာမှ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလွဲခွင့်မရှိနိုင်တာကို တွေးပြီး တစ်ယောက်တည်း ငိုချင်နေမိသည်။ နာကျင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ပါးပြင်ကို ဖွဖွစမ်းကိုင်ရင်း သူ့နှင့် မျက်နှာချင်း

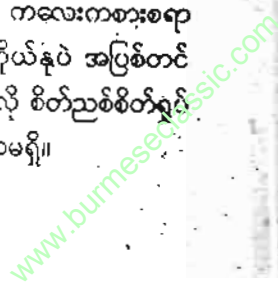
ဆိုင်ရာမှ နု ရင်ထဲ လေးလံမွန်းကျပ်သွား၏။

နုအပေါ်မှာ စိတ်ထင်တိုင်း ပြုမူသွားသူကိုပဲ အပြစ်တင်နေမိသည်။ ရှေ့လျှောက် သူနှင့် နတ် ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်မည်နည်းဟုတွေးရင်း နုအတူတူ နေနေတယ်ဆိုသည့် စကားကို ပြန်ကြားမိတော့ နုပါးလေးတွေ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားကာ ချွေးပျံ့လာသည်။

ဒီကိစ္စ နည်းနည်းမှ မလွယ်ပါလား။ သူ့ကိုထားပြီး ဒီအိမ်နှင့် အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားလို့လည်း ဖြစ်တာမဟုတ်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လျှင် နု မိဘတွေပဲ ပိုစိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်တော့မည်။ နုက မိဘတွေကို နုကြောင့် စိတ်ချမ်းသာစေချင်သူ။ စိတ်ဆင်းရဲ ရလျှင်လည်း နုပဲ ကျိတ်ခံသင့်သည်။

လူကြီးမိဘတွေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့်။ တစ်ခုတော့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို နု ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူ့သာ ဇွတ်တရွတ် ကြမ်းရမ်းလာလို့ကတော့ တကယ်တမ်း နုကပဲ အရှုံးပေးရမှာ သေချာသည်။ နုအပေါ်မှာ လေးစားတန်ဖိုးထားခြင်းဖြင့် သူ့ရင်ထဲက စိတ်ဆန္ဒကို မျှိုသိပ်ချုပ်တည်းနိုင်ခြင်းက ကျေးဇူးတင်စရာ။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ကလေးကစားစရာ တစ်ခုလို အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်မိသော နုကိုယ်နုပဲ အပြစ်တင်မိသည်။ နုသာ အလွယ်မဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင် အခုလို စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ် စရာ ပြဿနာတွေလည်း ပေါ်ပေါက်လာစရာမရှိ။



နု မိဘနှစ်ပါးစလုံးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးက နုကို သမီးအလိမ္မာလေးအဖြစ် ချီးကျူးကြသလို၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်လို လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်ခြင်း အပေါ်မှာ ကိုယ်စီ အပြိုင်အဆိုင် မနာလိုဖြစ်နေချိန်မှာ နုဘက်က အမှားခံလို့မဖြစ်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ့ မျက်နှာချောချောကို မြင်ယောင် မိပြန်တော့ ရင်ခုန်စရာအကြောင်းတွေက သူ့နှင့်အတူ နုထံ ရောက်ရှိ လာပြန်သည်။ ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးတွေနှင့် နု ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိပါ။ နု အိပ်ရာကနိုးသည့်အချိန်မှာ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီဖြစ်သလို ကျေးငှက်အော်မြည်သံမှတစ်ပါး တစ်အိမ်လုံး လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည့်အတွက် မျက်ခုံးလေး တွန့်လိုက်မိသည်။

ညကအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတော့ နုပါးလေးတွေရဲပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်နေမိသေးသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မျက်နှာပူမိပေမယ့် ဒီလိုငြိမ်နေရုံနှင့် ကိစ္စက ပြီးသွားမှာမဟုတ် မှန်း သိတော့ အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်သည်။

မိုက်ထဲမှာ ဆာနေသည်။

မနေ့က ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ စားဖြစ်တာမဟုတ် တော့ ပိုဆိုးသည်။ မုန့်ဟင်းခါး ပူပူနွေးနွေးလေးနှင့် ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ကမန်းကတန်း ရေချိုးအဝတ်လဲ အလှပြင်လိုက်သည်။

အခုချိန်ထိ အပြင်က လူကြီးအသံကို မကြားရ။ ညက

ကိစ္စကြောင့် နုကို မခေါ်တော့တာလားမသိ။ သူတတ်သူ စောင့်ထိန်းပြီး နုကို မခေါ်မပြောဘဲ နေကာဆိုရင် ပိုကောင်ဦး မည်။

“ကွီး”

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲယူပြီး အခန်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဟိုဒီကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကြည့်ရတာ ဟိုလူကြီးလည်း အခုချိန် အိပ်ရာကမနိုးဘဲ အိပ်တုန်းထင်ပါရဲ့ဟု တွေးပြီး ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လေးတွေနဲ့ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ထံမှ ကျယ်လောင်သော ညည်းညူသံကြီးကြောင့် လှမ်းလက်စ နု ခြေအရံ ရပ်တန့်သွားပြီး အသံကြားရာသို့ အလန်တကြားလေး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဟင်း...ဟင်း”

“ဟင်”

ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ပါလား။

မနေ့ညက သူမနှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့်နေရာမှာ အခုချိန် ထိ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ရှိနေတာကို အံ့ဩသွားသည်။ စားပွဲခုံပု လေးပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေပြီး သူ့နားမှာ အရက်ပုလင်းနှင့် စီးကရက်အတိုအစတွေ ပြန့်ကျဲနေပုံက တစ်ညလုံး ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေတာကို သက်သေခံနေ၏။

“အီး...အဟင်း...ဟင်း”



ညည်းညူသံက သူထံမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းမို့ နု လန့် သွားသည်။ တစ်ညလုံး သူ့စိတ်ကြိုက် ထင်သလိုနေခြင်းကြောင့် အဖျားဝင်ပြီး ညည်းညူနေသလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် သူ့နားကို မရဲတရဲကပ်ပြီး သူ့အမည်ကို ခေါ်ကြည့်သည်။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ဒီမှာ”

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“အို...ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလို့ပါလား။

ဒုက္ခပါပဲ”

နုတစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အခု ချိန်မှာ သူ့ကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်သွားလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်။ အိပ်ရာထဲ အရင်ဆုံး ရောက်အောင်ပို့ပြီးမှ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးကုသ ရမည်။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ထပါဦး၊ နုပါ”

“နု”

နောက်ဆုံး နုကပဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်အတင်းလှုပ်နှိုး တော့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး မျက်လုံးအစုံကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“နု...နု”

“အို...အရက်နဲ့တွေ့ကလည်း နံစော်နေတာပဲ၊ တစ်ညလုံး မိုးအလင်း သောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နုမှ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ”

“အိုး...အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ အခု တစ်ညလုံး လေတိုက်ထဲမှာနေလို့ အအေးမိပြီး ဖျားနေပြီသိလား”

“ထပါ...အိပ်ရာထဲမှာသွားနေ၊ နု ဆရာဝန်ခေါ်ပေး မယ်”

“ဘယ်ဆရာဝန်မှ မခေါ်နဲ့၊ ခေါ်လည်း ကိုယ်က ဆေးကု ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

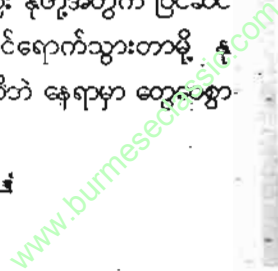
နုနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ အဖျားသွေးဖြင့် နီမြန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ နုမျက်နှာလှလှလေးကို မရယ်မပြုံး စူးစိုက်ကြည့် နေပုံကြောင့် နုရင်ထဲ ထိစိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်လိုက်ရသည်။

“နုဆီက ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေမရမချင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကိုယ် ဒီလိုပဲနေမယ်၊ ဘယ်သူတွေကပဲ ပြောပြော ကိုယ် ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ကိုယ်သွားမယ်”

“အို”

နုနားက ခပ်တည်တည်ထသွားပြီး နုတို့အတွက် ဖြင့်ဆင် ထားသည့် မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ရောက်သွားတာမို့ နု တစ်ယောက်တည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ နေရာမှာ တွေ့နေစွာ



ရပ်ကျန်ရစ်သည်။

သူကတော့ နုကို ကောင်းကောင်း ဆန္ဒပြတောင်းဆိုနေပြီ။ နု ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်နေတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဘယ်သူ့ဆီမှာ တိုင် တည်ရင်ဖွင့်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ အနားကရုံမှာ ခြေပြစ်လက်ပြစ် စိတ်ရှုပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်မိတော့သည်။



အခန်း (၂၁)

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ဆေးခန်းသွားကြရအောင်လို့ ပြောနေတယ်၊ ပြောမရရင် ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မှာနော်”

“ခေါ်လိုက်လေ...ဒါမှ ဘာကြောင့် ဆေးကုမခံသလဲ ဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်တွေ သိသွားမှာ”

“အို”

နုသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ဆန်ဆန်ကြီး မှောက်ခုံအိပ်နေ သည့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို ကြည့်ကာ မျက်နှာညိုလျက် ဘာ ဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေမိပါပြီ။ တကယ့် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို နုထံမှအချစ်ကို အကျပ်ကိုင်တောင်း ဆိုနေပုံက နုကို အခက်တွေ့စေသည်။

တစ်နေ့လုံး ဒီပုံကြီးနှင့် နုကို ဆန္ဒပြနေသည်။ ပထမ တော့ နုလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်း ပြစ်ထားလိုက်ပါ သေးသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ အပြင်ထွက်ပြီး စားစရာရှိတာ စားနေရ

ပေမယ့် စိတ်ကမပြောင့်။

ဖုန်းဟင်းခါးမင် ပြောင့်ပြောင့်စားမဝင်။ မာမိတို့ဆီ လှမ်း ဖုန်းဆက်နေမှ အခက်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် အိမ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်လာခဲ့တော့ အသွားတုန်းက ပုံစံအတိုင်း သူ့ကိုတွေ့ရတော့ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားသည်။

ချောမောပြီး ဆေးခန်းသွားဖို့ တိုက်တွန်းလို့လည်း မရ။ ခေါင်းမာပြီး ပေခံနေတော့ နှလည်း မတတ်နိုင်။ အိမ်မှာဖျားနေ သည့် လူကိုပစ်ပြီး ဘယ်မှသွားလို့မဖြစ်သည့်အတူ တစ်ချိန်လုံး အခန်းအပြင်မှာ လမ်းလျှောက်လိုက် ထိုင်လိုက်နှင့် ဘာဆက်လုပ် ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေဖြစ်သည်။

သူတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်ဆိုသည့် အတွေးထက် အခုကိစ္စ ကိုသာ မာမိတို့သိသွားရင်ဆိုသည့် အတွေးက နု အာရုံကို ပိုင်စို့ မိုးထားတော့ ခက်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

နုတစ်ယောက်တည်း အတွေးလွန်နေတုန်း တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည့်ဖုန်းကြောင့် နုကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွား ပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“သမီးနု...မာမိပါ”

“ဟင်”

မာမိဆိုတာနှင့် နုရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သမီးတို့နဲ့ ဒီနေ့ ညနေစာအတူစားမလို့ သမီးတို့မှာ တခြားအစီအစဉ်မရှိရင် မာမိတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါလား”

“ရှင်”

“ဟို...အဲဒါက”

“ဘာလဲ...သမီးတို့မှာ တခြားအစီအစဉ်ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်”

အဖြစ်မှန်ကို မပြောရဲသဖြင့် မာမိကို နု လိမ်ညာလိုက်ရ ခြင်းကို စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“အေးလေ...ဝါဆိုလည်း သမီးတို့အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ် ပေါ့၊ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် အနားမှာရှိရင် ဖုန်းပေးလိုက်ပါဦး၊ မာမိ သူနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟို...နုနားမှာ သူမရှိဘူးမာမိ”

“မာမိဖုန်းလား...ပေး ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်”

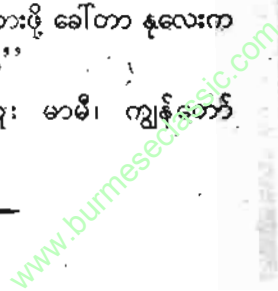
“အို”

နုနားကို ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိသူက နုလက် ထဲကဖုန်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲယူသွားတာမို့ နုမှာ ဘာမှပြောခွင့်မသာ အောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲလို...မာမိ၊ ကျွန်တော်ပါ”

“အေး...မင်းတို့နဲ့ ညစာအတူစားဖို့ ခေါ်တာ နုလေးက တခြားမှာ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်ဆိုလို့လေ”

“ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး မာမိ၊ ကျွန်တော်”



နေမကောင်းလို့ အိမ်က ဘယ်မှမသွားနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား... သိပ်ဖျားနေလား၊ ဆေးခန်းရောသွားပြီးပြီလားကွယ်၊ နုက ဘာလို့ အဲဒါတွေ မာမိကို မပြောရတာလဲကွယ်”

“မာမိ၊ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးသောက်ထားလို့ မကြာခင် သက်သာသွားမှာပါ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်... သမီးကြီးယုကိုခေါ်ပြီး မာမိ အခုပဲလာခဲ့ပါဦးမယ်၊ အရေးအကြောင်းဆို နုက ဘာမှလုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မာမိ အခုပဲလာခဲ့မယ်”

“မာမိ”

ကျော်ကောင်းမြတ် လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ယောက္ခမ လုပ်သူက ဖုန်းချသွားပြီမို့ ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်၏။

“မာမိနဲ့ယု အခုပဲ လာလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

မာမိနှင့် မမယု လာမည်ဆို၍ နု မျက်လုံးလေးပြူးသွား သည်။

“အဲဒါ... ရှင်ကြီးကြောင့် ဘာဖြစ်လို့နေမကောင်းတာကို မာမိကို သွားပြောရတာလဲ”

“ဒါ... အဖြစ်မှန်ပဲ၊ ဘာလို့ လိမ်ညာနေရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ရှင်ဘာသာ ဆေးခန်းမသွားဘဲ ပေကပ် နေတာကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါလား”

မှန်းသွားမှာလည်းစိုး

“ပြောစေချင်ရင် အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ပြောပြလိုက် မယ်”

“ဟင်”

နုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က မာမိတို့ အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ပြောပြလိုက်မည်ဆိုသော စကားက နုအတွက် ထိတ်လန့်စရာဖြစ်သည်။

“ပြောရဲရင် ပြောကြည့်ပေါ့၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မယ်မထင်နဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ့်အချစ်ကို နုလက်ခံလိုက်ပါလားဗျာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နုကြောင့် ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို နုလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“နု ဘာမှမသိဘူး”

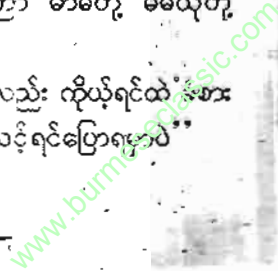
“နုသိအောင် အခုပြောနေပြီလေ”

“နုမှမကြားချင်ဘဲ”

“ကြားချင်လည်း ကြားရမှာပဲ၊ နုကို ကိုယ်ဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်၊ ဘယ်လောက်”

“အို... တော်ပါတော့၊ တော်ကြာ မာမိတို့ မမယုတို့ လာတော့မှာ အိပ်ရာထဲလဲနေပါ”

“မာမိတို့ ယုတို့ ရောက်လာရင်လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲ ခံစား ရတာကိုတော့ သူတို့ရှေ့မှာလည်း ပြောသင့်ရင်ပြောရမှာပဲ”



“ယုက ဆေးထိုးမယ်ဆိုရင်လည်း အထိုးခံလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ နအချစ်ကို မရမချင်၊ ဒီလိုပဲနေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အားလုံးသိအောင် ပြောမှဖြစ်မယ်”

ကျော်ကောင်းမြတ် စကားအဆုံးမှာ နက သူမနှုတ်ခမ်း လေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်လျက် သူ့ကို မကျေမနပ်လေး မောကြည့် တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီလောက်တောင် ပြောချင်နေရင်လည်း ပြောရှင်၊ ပြောပြီး ရင် နလည်း မာမီတို့နဲ့ ပြန်လိုက်လွှားရဲ့ပဲ”

န မကြိုက်သည့်စကားကို သူ့ရွေးပြောနေမှန်း သိတာမို့ နကလည်း သူမကြိုက်သည့် စကားကို တမင်ရွေးပြောလိုက်တော့ သူနည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွားသည်။

“န မာမီ စိတ်ဆင်းရဲမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပြောချင်တဲ့လူက သိပ်ပြောချင်နေတာ တားလို့မှမရဘဲ၊ မာမီ စိတ်ဆင်းရဲမယ့်အတူတူ ဒီမှာဆက်နေလို့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ကျွီး”
“တီ”

“ဟော... မာမီတို့လာပြီထင်တယ်”

နက ကျော်ကောင်းမြတ်ကိုထားပြီး အိမ်ရှေ့တို ကလေး ငယ်တစ်ယောက်ဖို့ လွှားကလပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားရာ ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း ဘာတစ်ခုနဲ့မှ စကားမဆိုသဘာ် နေရာမှာ

ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
နနှင့်တော့မလွယ်။

သူလိုချင်သည့်ပုံစံမျိုး ဖန်တီးရန် အခွင့်မကြုံအောင် နက သူ့ကို ပြန်အကျဉ်းကိုင်ခံရသည့်အဖြစ်မို့ သူ့အဖြစ်ကလည်း ကိုယ့် အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးရှသည့်အဖြစ်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်ခုခုဆိုလျှင် နက သူ့ကို မှန်းစကားဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သလို လမ်းခွဲထားရစ်ခဲ့ ဖို့ကြတော့လည်း ခြေလှမ်းတစ်ပြင်ပြင်။

သူ့ဘက်က နကို သိပ်ချစ်မှန်းသိလို နက သူ့အားနည်း ချက်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီးသိနေတော့ ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ စိတ်ထဲရှိ သလောက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲအောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ် နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဪ... ယု လာလေ၊ ဒီလိုပါပဲ နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ဗျာ၊ မာမီက စိုးရိမ်လွန်သွားလို့ပါ”

“စိုးရိမ်ရတာပေါ့ကွယ်... အရေးဆို နက အားကိုးလို့မှ မရဘဲ၊ ယုကလည်း ခရီးထွက်ခါနီးဆိုတော့ သူမသွားခင် အမြန် ခေါ်လာရတာပေါ့”

နနှင့်အတူ ဝင်လာသည့် ဒေါ်ခင်ခင်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမယုက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ချင်းပြည်နယ်ဘက် ခဏသွားမလို့ပါ။ ကဲ... ဦးကျော်ကောင်းမြတ် အိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲလိုက်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”
သူတို့နှစ်ဦးပိုင် မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီးပေါ်မှာ လှိုဏ်း အပူချိန် တိုင်းသည်။

“တစ်ရာသုံးတောင် ရှိနေပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ခြံထဲများ ဆင်းထိုင်နေသလားရှင်”

မမယုက ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရင်း မေးလိုက်ချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် နုနှင့်သူ နှစ်ယောက်သား အကြည့် ခြင်းဆုံသွားကြသည်။

“ညက အိပ်မပျော်နိုင်တာနဲ့ ခြံထဲဆင်းထိုင်နေမိလို့ပါ ယူ”

“အိုကွယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ့်ယောကျ်ား တစ်ယောက်လုံး ခြံထဲဆင်းထိုင်နေတာ နုလေးက မသိဘူးလား ကွယ်”

“သူ့ဘာသာဆင်းထိုင်နေတာ နုက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ မာမိရဲ့”

“ခက်တဲ့ကလေးတွေပဲကွယ်”

“ရိုးရိုးအအေးမိတာလောက်ပေါ့၊ တခြားဘာမှမဖြစ်ပါ ဘူး၊ ဆေးထိုးမှဖြစ်မယ်၊ ရေခဲအသင့်ရှိလား နု”

“မရှိဘူး မမလဲ့၊ အခုပဲ တည်လိုက်ပါမယ်၊ ခဏလေး စောင့်ပါနော်”
အခန်းထဲက နု လှစ်ခဲနဲ ထွက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ခင်

လည်း သမီးငယ်နောက်မှာ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။
“မာမိကို မှန်မှန်ပြောစမ်း နု၊ သမီးတို့ချင်း အဆင်မပြေ ဘူးမဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် မာမိရဲ့၊ နုနဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါ်ခင်ခင်က နုနှင့် ကျော်ကောင်းမြတ်တို့ အခြေအနေကို ချက်ချင်းလိုပင် ရိပ်စား မိလိုက်တာမို့ နုမှာ မာမိရှေ့မှာ မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားဟန် ဆောင်ရင်း မိခင်ကြီး စိတ်အေးအောင် လိမ္မည်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက သိပ်တော့မလုံ။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး အစမ်းကို ဒီကိပိုထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ဒီကအခြေအနေတွေအားလုံး အမှန်အတိုင်းသိရမှာ၊ ရေခဲအသင့် သွားပေးလိုက်”

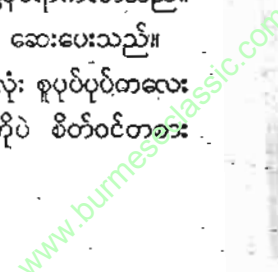
“မာမိ... အစမ်းကို အဝတ်ထုပ်အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်ဦး မယ်”

“နုတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို မာမိကလည်း”

“ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် မာမိပြောတာပဲလုပ်၊ သွား... သွား”

မာမိက အစမ်းနှင့် ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ နုလည်း ရေခဲအသင့် နှင့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်နှင့် မမယုတို့နား ပြန်ရောက်လာသည်။
“ရေခဲအသင့်နှင့် မမယုက ဆေးထိုးသည်။ ဆေးပေးသည်။

ကျော်ကောင်းမြတ်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး စုပုပ်ပုပ်တလေး ဖြစ်နေသည့် နုမျက်နှာလေးနှင့် လှုပ်ရှားမှုကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား



အကဲခတ်နေ၏။ စိတ်ထဲက နု သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာကို သိပေမယ့် သူပြောလိုက်မိသည့် စကားကို နောင်တမရ။

“သမီးနုရေ... ညနေကျရင် အစမ်းကို ဒရိုင်ဘာကိုအေး လာပို့ပေးလိမ့်မယ်ဟုတ်လား၊ အစားအသောက်တွေလည်း တစ်ခါ တည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ လိုအပ်တာတွေအားလုံး အစမ်းလုပ် ပေးလိမ့်မယ်၊ သမီးသာ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်နားမှာနေပြီး ဂရုစိုက်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

“ယု ပြန်တော့မယ်နော်၊ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်နဲ့ မာမိ ရော နေခဲ့မလား၊ တစ်ခါထဲ လိုက်မလား”

“တစ်ခါထဲပဲ ပြန်လိုက်မယ်လေ၊ အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းထား တာလေးလည်း ရှိသေးတယ်၊ နုနဲ့ မောင်ကျော်ကောင်းမြတ် မာမိ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်”

“မောင်ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း နုလေးကို သိပ်အလို မလိုက်နဲ့နော်၊ ကဲ သွားပြီဟေ့”

“မာမိကလည်း သူစိမ်းကို ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမသိဘူး”

နုက သူမတို့နားမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော မာမိကား လေးကို ကြည့်ရင်း မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ တိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်တော့ ကျော်ကောင်းမြတ်က နုကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် သည်။

“ကိုယ့်အပေါ်မှာ နု ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မာမိ တောင် သိသွားပြီဗျာ”

“နုက ဘာများဆိုးလို့လဲ၊ မာမိကသာ အကြောင်းမသိဘဲ လူဆိုးကို လူကောင်းထင်ပြီး ပြောသွားတာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က လူဆိုးကြီးပေါ့ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပေါ့”

“သိတယ်လေ... နုကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ... နုကို ချစ်လို့နမ်းမိတာကိုပဲ နုက ကိုယ့်ကို လူဆိုးလို့ ပြောချင်တာမဟုတ်လား”

နု ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရှေ့က ထွက်လာခဲ့တော့ နု အနားမှာ သူ့က ထပ်ချပ်မကွာ အတူလိုက်ပါလာသည်။ သူ့ရင်ထဲ က အချစ်တွေကို ဘယ်လိုမှ ချုပ်တည်း၍မရတော့ပါ။ နုက သူ့ကို အရေးမစိုက်သလို နေတာလေးကိုလည်း အသည်းယားလှ ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် နုရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး နုအမည်ကို ခေါ်လိုက် သည်။

“နု”

“ဘာဖြစ်လို့ နုရှေ့မှာ လာပိတ်ရပ်နေတာလဲ”

“ဖယ်ပါ”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ နုက အခုလိုမျိုး ဆက်ခံနေ မှာလဲ”



“တစ်သက်လုံး”

“တကယ်လား”

“ဆယ်ကယ်...ဆယ်ကယ်”

“ရက်စက်တယ်ကွာ”

လှပသော နု မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်မှာ အချစ်စိတ်တွေ ပြည့်ထွန်းလာပေမယ့် ချစ်သူလေးစိတ် ဆိုးမှာစိုး၍ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို ချုံ့သိပ်နေရပါသည်။

“ကဲ...ပြောပါဦး ကိုယ်ဘယ်လိုနေမှ နုက ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်မှာလဲ”

“နု ပြောသလိုနေပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ...ကိုယ်ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ နု ပြော ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ နုဆီက အချစ်ကို ရမယ်ဆိုရင် လိမ်လိမ်မာမာ နေသင့်ရင်လည်း နေပြရအောင်လို့ပါ”

“နုအချစ်ကိုရဖို့ ဟန်ဆောင်မှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အစစ် အမှန်ဖြစ်မှာလဲ”

“အစစ်ကို ပေးလို့မှမရဘဲဗျာ”

“ဒါကြောင့် အတုကိုပေးမယ်ပေါ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

နုစကားကြောင့် သူ မြတ်နိုးစွာ ရယ်လှိုက်မိသည်။ နု

ဘာတွေပြောပြော ဘယ်လိုပဲနေနေ နုကိုသိပ်ချစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို သိပ်အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်”

ကြာရင် ကိုယ် စိတ်ထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တုန်းကရော ထိန်းလို့လဲ”

“နု”

“အို”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ သူနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသည့် နုကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြုန်းခနဲ ဆွဲပွေ့ပိုက်ထွေးလိုက်တော့ နုက သူ့ကိုယ်ကြီးထဲက သူမကိုယ်လေးကို အလန့်တကြား ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ မလွှတ်တော့ပါ။

မြတ်နိုးအသည်းယားသည့် အချစ်စိတ်တွေနှင့် စိတ်ရှိသလောက် လှပသော မျက်နှာလေးအနဲ့ တိုးရော့ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”

“ချစ်တယ်”

“တိ”

“အို...ဟိုမှာ မာမိတို့ပြန်လာပြီ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

“အာ”

နု ရှက်သွားသလို ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း မျက်နှာကြီး နီရဲသွားပါသည်။

“သမီးနု...မာမိပိုက်ဆံအိမ် သမီးတို့အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ယူပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“နေ...နေ ကိုယ်ယူပေးလိုက်မယ်၊ ခဏလေးနော် မာမိ”
 နအရင် ကျော်ကောင်းမြတ်က အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်
 သွားတာမို့ နလည်း မာမိတို့ရှေ့မှာ မျက်နှာပူပူနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 “အသက်ကြီးတော့လည်း သတိတွေက အင်မတန်မေ့
 တတ်တာပဲကိုးကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဒေါ်ခင်ခင်က သမက်ဖြစ်သူ အနေမခက်အောင် ပြောနေ
 သလို ယုကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာ ကျော်ကောင်း
 မြတ်လည်း မျက်နှာပူရ သက်သာသွားသည်။

“ရှေ့...မာမိ ဒီမှာ”

“ပေး...ပေး ကဲ မာမိတို့လည်း သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယုက အပြုံးနှင့် ခေါင်းလေးညွတ်သည်ဆိုရုံလေး နှုတ်
 ဆက်ကာ သူတို့အနားက သူမကားလေးကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်
 သွား၏။

ကားလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်နှင့် နက သူကို
 အရင်ဦးအောင် မျက်စောင်းဝင့်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွားရာ
 ကျော်ကောင်းမြတ်လည်း ချစ်စနိုး ပြုံးရယ်လျက် ကျန်ရစ်၏။



အခန်း (၂၂)

နသည် လှပသော မျက်နှာလေးကို အိပ်ရာထက်မှာ
 မောက်အပ်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို
 မာမိနှင့် မမယုတို့ တွေ့မြင်သွားတာကို ကျိတ်ရှက်နေမိသလို
 ကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးကိုလည်း စိတ်ထဲက လှမ်းအဖြစ်
 တင်နေမိ၏။

မချစ်ဘူးလို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့ လူကို ဟွန်း...တွေးရင်း
 က စိတ်ဆိုးဒေါသကလေး ဖြစ်ရသလို ပါးလေးတွေ ရှိန်းခနဲ
 ပူနွေးကာ ရင်ထဲမှာပါ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်က ဘာကြောင့်
 နည်း။

နကိုယ်တိုင်လည်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီး
 ကို ချစ်နေမိပြီလား။ ရေရာသည်းကွဲခြင်းမရှိသည့် အတွေးထဲမှာ
 နကိုယ်နဲ့လည်း မခွဲခြားတတ်။ သေချာတာကတော့ သန့်စင်ရိုးသား
 ဖြူစင်သည့် နဘဝမှာ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ဆိုသည့် လူကြီးက
 အနမ်းဦး ခြွေခဲ့သူဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရင်ခုန်စရာ စိတ်လှုပ်ရှားစေနိုင်စွမ်းသော သူ့အနမ်းတွေက အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ရှက်လန့်ခြင်းတွေနှင့် နေရာယူခဲ့သည့်အဖြစ် ကလည်း မုန်းစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် နုကို ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“နု”

“အောက်မှာ အစမ်းရောက်နေပြီ၊ ဆင်းတွေ့လိုက်ဦး”

ကျော်ကောင်းမြတ်၏ အသံနှင့်အတူ အစမ်းရောက်နေပြီ ဆိုတာ ကြားသည်နှင့် နု ရင်မောသွားရသည်။

အစမ်းက အရင်တုန်းက နုလူဆိုပေမယ့် မာမိက အစမ်း ကို အာတွေသင်လွတ်လိုက်ဦးမည်မသိ။

“နု”

“လာပါပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်နေလို့မဖြစ်တော့တာမို့ တုံ့ပြန်အသံပေး လိုက်ရသည်။ နုတို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေဖြစ်နေတာကို အစမ်း သိလို့မဖြစ်။ သိတာနှင့် မာမိတို့ကို ဖြန်တိုင်မှာ သေချာသည်။

“ကျွီး”

“ကောင်မလေးရှေ့မှာ ဟန်မပျက်နေနော် နု၊ တော်ကြာ ကိုယ်တို့အကြောင်းတွေကို မာမိတို့ကို ပြန်ပြောရင်ခက်မယ်”

“နုသိပါတယ်၊ လာပြီးဆရာလုပ်မနေပါနဲ့”

“နု သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ”

နု ဆိုးကြောင်းကို ပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာက အပြုံး

မပျက်တာမို့ နုကလည်း မျက်စောင်းထိုးကာ အနိုင်ယူထွက်လာ ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာ အစမ်းကို အထုပ်အပိုးတွေနှင့် တွေ့လိုက် ရတာမို့ နု မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။

“အစမ်း”

“မမနု”

“ပစ္စည်းတွေက များလှချည်လား၊ ဘာတွေလဲ”

“မမနုအတွက်ဆိုပြီး မေမေကြီးကိုယ်တိုင် ထည့်ပေး လိုက်တာပဲ၊ ဘာတွေလဲဆိုတာတော့ အစမ်းလည်းမသိဘူး၊ အစမ်း အဝတ်ထုပ်က ဒါလေးပဲပါတာပါ”

“အစမ်းနေရမယ့် အခန်းကို နု လိုက်ပြမယ်၊ လာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနု”

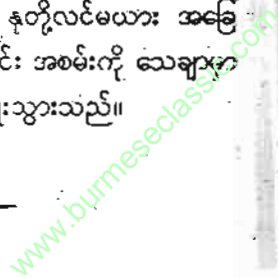
နုက အစမ်းကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက် လာသည့် ကျော်ကောင်းမြတ်ကို အသာကျောခိုင်းခဲ့သည်။

“မုန်မုန်ပြောစမ်း...မာမိက အစမ်းကို ဘာတွေမှာလိုက် သေးလဲ”

“မေမေကြီးကို ပြန်မပြောနဲ့နော်”

“အေးပါ”

အကြောင်းသိချင်းမို့ နုက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်မေး လိုက်တာနှင့် အစမ်းကလည်း မာမိက နုတို့လင်မယား အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်သတင်းပို့ဖို့အကြောင်း အစမ်းကို သေချာမှာ လိုက်မုန်းသိရတော့ နု မျက်နှာလေး ပြူးသွားသည်။



ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့ နုက အစမ်းကို သူ့နဲ့အတူ လိုက်နေဖို့ မခေါ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ဝံသိသည်။

“အလကား...မာမိက အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ။ အစမ်းကို ဘာပေးမေး မမနု သင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ အစမ်းက မာမိကိုပြော နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မာမိ နုအတွက် ထည့်ပေးလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေက များ သလို အမျိုးအစားကလည်း စုံတာဖို့ အစမ်းကို အိမ်အပေါ်ထပ်အထိ ဟန်မပျက် လိုက်ဖို့ခိုင်းရသည်။

စုပုံနေသော လက်ဖွဲ့ထုပ်တွေမြင်တော့ အစမ်းက နုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“လက်ဖွဲ့ထုပ်တွေ မဖောက်ရသေးဘူး မမနု”

“အေး”

“ညစာအတွက် နုတို့နှစ်ယောက်ပဲ စားရမှာ၊ သူ့အတွက် တော့ ဆန်ပြုတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးရင်ပြီ”

“ကိုယ်လည်း ထမင်းပဲစားမယ်နု”

“အို...မဟုတ်တာ၊ နေမှမကောင်းသေးဘဲနဲ့ ထမင်းစား လို့ မရသေးဘူး၊ မစားပါနဲ့”

အခန်းဝတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာသူ၏ စကားကို လက်မခံ ဘဲ နု ကန့်ကွက်လိုက်တော့ သူက နုကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဘာစားရမှာလဲ”

“ဆန်ပြုတ်နဲ့ ကော်ဖီပဲ ရမယ်”

“ဆန်ပြုတ် ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“ကော်ဖီသောက်ပေါ့”

“နုကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးမှာလား”

“အစမ်းကို ဖျော်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“ဟင်္ဇာအင်း...နဲ့ဖျော်မှ”

“နုဖျော်တာပဲ ကိုယ်သောက်မယ်၊ တခြားသူလုပ်ပေးတာ ကိုယ်မစားချင်ဘူး”

“ဟွန်း”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်ကြီးကို မင်္ဂလာဦးအိပ်ရာကြီးပေါ် သို့ ပြစ်လှဲချလိုက်တာကို နု မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေထားခဲ့တော့ အစမ်း၊ ကျွန်တာ နုဘာသာပဲ ဆက်လုပ်လိုက်တော့မယ်၊ လူမမာအတွက် ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ရေခွေး အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနု”

အခန်းထဲက အစမ်းကို အပြင်သို့ ပထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါကလည်း ပြေလည်ခြင်းမရှိသည့် နုတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေ ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နု”

“အစမ်းရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး အခုလို”

နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာလည်း နု ကိုယ့်နားမှာပဲနေပါ”

“နုကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“ချစ်လို့ပြောနေတာ”

“အစထဲက ဒီလိုဖြစ်လာမယ်မှန်းသိရင် လုံးဝလက်မှတ်ထပ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရလို့ နုက နောင်တရနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...အပြောနဲ့ လက်တွေ့ ညီမှမညီဘဲ”

“နု”

သူ့လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နုက သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အခန်းထဲက ထွက်သွားတာမို့ အခဲရခက်စွာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီး ကားသော့ကိုယူကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။ နုမမျှာ သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရသလို သူလည်း နုကိုချစ်မိလို့ သိပ်ပြီး စိတ်တွေညစ်နေရသည်။ နုက ဒါတွေကိုမသိ။ နုကို သူ့ထားရစ်ခဲ့တော့မည်။

“ဂျွီး”

“ဂျွီး”

အိမ်ရှေ့က အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်ခွာသွားသည့် ကားသံကြောင့် မီးဖိုထဲရောက်နေရာမှ နု လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျော်ကောင်းမြတ်ကို သူ့ကားကြီးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နု အံ့သြ

သွား၏။

နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် လူနာက ကားတစ်စီးနှင့် ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်ပေမယ့် အပြေမရာ နုကိုစိတ်ကောက်ပြီး ကားနှင့် အပြင်ကိုသွားမလို့ထင်ရဲဟု အတွေးလေးမှမဆုံးသေး အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၏ ကားနှင့် ခြံထဲကို ချိုးကွေ့ဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားခနဲ ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသည်။

“ဂျွီး”

“ဂျွီး”

“ဂူး”

“ဝရော”

“ဒုန်း”

“အမလေး...သေပါပြီ”

နု နှုတ်ဖျားမှ အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံလေးအဆုံးမှာ တစ်ဖက်ကဝင်လာသည့် ကားကို တိုက်မိမည်စိုး၍ တစ်အားကွေ့ရှောင်လိုက်သော ဦးကျော်ကောင်းမြတ်၏ကားက အလှစိုက်ထားသည့် ပန်းအိုး ပန်းပင်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခြံအုတ်တံတိုင်းနှင့် ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်ကာ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်...ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

နုတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာပင် ဦးကျော်ကောင်းမြတ် ကားရှိရာသို့ အပြေးရောက်သွားသလို တစ်ဖက်တားပေါ်မှ နုမသိသော လူကြီးတစ်ယောက် အူယားဖား ယား အပြေးဆင်းလာကာ ကျော်ကောင်းမြတ်၏ရှေ့ခန်းတံခါးကို မေးမေးဖြောဖြောဖြင့် တစ်အား ဆွဲဖွင့်ချလိုက်ရာ...

“အမလေး”

နုမှာ သွေးတွေနီရဲဖြာကျနေသည့် ကျော်ကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်နှာလှလှလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကွယ်လျက် နေရာမှာ ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။

“နု...နု”

“သတိထားလေ...ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ခြေထောက်ရော ခိုက်မိသွားသလား မောင်ကောင်း မြတ်”

“နုဖူးက ဒဏ်ရာကလေးနည်း အတော်များစာယ့်ထင်တယ်၊ ဆေးရုံသွားမှထင်တယ်”

နုကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူရင်း ကိုယ့်ဒဏ်ရာကိုယ် ကရုမစိုက် နိုင်အောင် ကျော်ကောင်းမြတ် ပျာယာခတ်နေသလို သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပြာနေသူကလည်း အဏ္ဏဝါစံအံ့ပြေး၏ အထိန်းတော်လူယုံကြီးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဦးလေး”

“နု...နု”

“ဘယ့်နုယ့်မဖြစ်ရမှာလဲ ဒီလောက်သွေးတွေထွက်နေတာ”

“ကျွန်မ မေမေကြီးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါပြီ ဘကြီး ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး မေမေကြီး အခုပဲလာပါလိမ့်မယ်”

“ဟေ...အေး...အေး”

အစမ်းမှာလည်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကို တုန်ရိထစ်ငေါ့စွာ ဒေါ်ခင်ခင်ထံ ဖုန်းဆက်အစီရင်ခံပြီးပြီဖြစ်ရာ သူ့မမနု သတိရလာရင် ဘာများပြောခံရမှာပါလိမ့်ဟု တွေးပြီး ထိတ်လန့်နေရှာပါသည်။

“အင်း...အင်း”

“နု သတိရပြီလားဟင်”

ကျော်ကောင်းမြတ်တ နုကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ်ညင်သာစွာ ချသိပ်လိုက်ချိန်မှာ နုထံမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ လှုပ်ရှားလာတာကို တွေ့လိုက်ရမှ ရေချိုးခန်းထဲ အပြေးဝင်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်က သွေးတွေကို ရေဖြင့် လောင်းချဆေးကြောပစ်လိုက်၏။

သွေးစွန်းနေသော အင်္ကျီကိုလည်း ကမန်းကတန်း ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ သွေးတွေမြင်ပြီး နု ထပ်လန့်သွားမှာနိုး၍ဖြစ်သည်။

“ဦးကျော်ကောင်းမြတ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒုန်း...ဒုန်း”
 “နကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ”
 “လာပြီ...နလေး”
 “ကျွန်း”
 “အိုး”

နက သူမ သတိရခြင်း ဦးကျော်ကောင်းမြတ်က သူမ နားက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကို ပါ ဝိတ်ပစ်လိုက်တာမို့ ထိတ်လန့်အံ့ဩပြီး သူ့စာစုံအဖြစ်သွား ပြီးလားဆိုသည့် အတွေးလေးဖြင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို တုန်ရိစ္ဆာ ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်တွေ့ လိုက်ရသည့် ကျော်ကောင်းမြတ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘာ အဝတ်အစားမှမရှိဘဲ လူကောင်းပက်တီပုံစံနှင့် တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...န၊ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူလို့လား၊ နဖူး မှာ ဒဏ်ရာနည်းနည်းရသွားတာကလွဲလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူပြောမှ သူ့နဖူးတ ဒဏ်ရာကို နမော့ကြည့်လိုက်တော့ အနီရောင်သွေးတွေက ဖြူဝင်းသော အသားအရေပေါ်မှာ ထင်းထင်း ကြီး စီးကျနေတာမို့ န မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်ငောက်လာသည့်အထိ ဝမ်းနည်းသွား သည်။

တကယ်တော့ နကသာ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ပူပြီး သတိ လစ်သွားရတဲ့အထိ ဖြစ်ရပေမယ့် သူ အခုလိုဖြစ်ရတာ နကိုစိတ် ဆိုးပြီး စကားမပြောချင် မမြင်မကြည့်ချင်လို့ အိမ်ကထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားရာမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်တွေးပြီး နေရာက မျက်ရည်တွေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်မိ၏။

“န”

နကမထူး။

သူ နရှေ့ကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ရောက်သွားတော့ နက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာလှလှလေး ကို ဖယောင်းသွယ်လက်ကလေးတွေနှင့် အုပ်ကွယ်ကာ အိမ်ခနဲ ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုချလိုက်တော့ သူလန့်သွားသည်။

“န မငိုနဲ့လေ၊ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ”

“မပြောနဲ့...မပြောနဲ့ ခင်ဗျားကြီးကို န မုန်းတယ် သိလား”

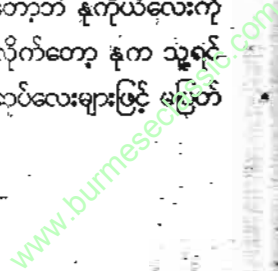
“မုန်းတယ်”

“အိ...ဟီး...ဟီး”

“န”

“ကိုယ်ရဲ့နရယ်”

သူဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ နကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ပစ်လိုက်တော့ နက သူ့ရင် ဘတ်နှင့် လက်မောင်းကြီးများကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မပြတ်



ထုရိုက်ပါသည်။

သူကြောင့် နုလေး ဝမ်းနည်းသွားမှန်း သူသိပါသည်။
နုဆိုတာ အင်မတန်မှ အပြစ်ကင်းစင် ရိုးသားတဲ့ သူရဲ့ဇနီးလောင်း
ပဲလေ။

“မငိုနဲ့ နုလေးရယ်၊ နုငိုရင် ကိုယ်လည်းငိုချင်တယ်”

တိုးတိတ်စွာ ဆိုလိုက်တော့ နုက သူ့မျက်နှာကို မျက်ရည်
တွေနှင့် နာကျင်စွာ ပျက်ခနဲ မောကြည့်သည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ နုကို... နုကို မကြည့်ချင်လို့
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာ နုမသိဘူး ထင်လို့
လား”

“ဟောဗျာ”

“ဖယ်ပါ... နုအသားကိုလည်း မထိပါနဲ့”

“ခင်ဗျားကြီးမျက်နှာကိုလည်း နု မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟာ”

“ဟိတ်”

“ကိုယ့်ကို အထင်လွှဲပြီး လျှောက်တွေးမနေနဲ့လေ၊ ကိုယ်
လား နုကိုခွဲနိုင်မှာ”

“အို... မသိဘူး... မသိဘူး”

“ခင်ဗျားကို နုမှန်းတာပဲသိတယ်”

“ကိုယ်ကလေးနဲ့ နုကိုချစ်တာပဲသိတယ်”

“နု”

“ဖယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း... ချစ်တယ်”

“အို”

နုကို မည်သည့်စကားမှ ဆိုခွင့်မပြုတော့ပါ။ နုကို သိပ်ချစ်
လွန်းလို့ သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်တွေကို ကျိတ်မှိတ်မျှသိပ်ခဲ့ပြီးပါ
ပြီ။

ဒါကလည်း နု သူ့ကို မုန်းသွားမှာစိုး၍ပါ။ အခုတော့
နုရင်ထဲက အချစ်ကို သူ လှမ်းမြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်ပြီမို့ နုထံမှ
အမှန်းကိုလည်း စိုးရိမ်ခြင်းမရှိတော့သည့်အတွက် ချစ်မိုးတွေကို
အငြိုးဖြင့် သိပ်သည်းစွာ ရွာချလိုက်ရာ နုထံမှ လက်သီးဆုပ်လေး
များကို အချစ်ဆုအဖြစ် ထိုက်တန်စွာ ရရှိလိုက်ပါသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် နုလေးရယ်”

“ချစ်တယ်နော်”

“မှန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကတိမတည်လို့”

“နုထင်လို့ပါဗျာ၊ နုအပေါ်မှာ ကိုယ် ကတိတည်သားပဲ”

“ဘာကတိတည်တာလဲ၊ အစတုန်းက ဟန်ဆောင်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... အခုလည်း ဟန်ဆောင်နေတာပဲ”

“ကြည့်စမ်း... လူကြီးဖြစ်ပြီး ခြောင်ညာပြန်ပြီ”

“ဪ... ဆိုးအောင်လည်း နားထောင်ပါဦးဗျာ”

ဟန်ဆောင်လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကိုပဲ သဘောတူတာ၊ ဟန်ဆောင်
အတူနေမယ်လို့မှ ကိုယ်က သဘောတူခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲဗျာ။”

“သွား”

“သွားမယ်”

“အိုး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

န ရက်လန်စွာ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာလှလှလေးကို
ကွယ်ဝှက်လျှင် မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် ကြည်နူးလို့ကလဲစွာ ရယ်မော
လိုက်သံက ချိုချိုလွင်လွင် စီးမျောလျက် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်
ခင်နှင့် ဆေးအိတ်ဆွဲ၍ ကမန်းကတန်း လိုက်လာရရှာသော ယု
သူငယ်ချင်းတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက်
ကိုယ်စီပြုံးကာ နေရာမှ အသာလှည့်ထွက်လာသည့်အဖြစ်ကိုက
ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံ မသိလို့ကလဲချေ။



ချစ်သတင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

ပြုလဲသွယ်